ELLA CAREY

SECRETUL JURNALULUI

O casă uitată ascunde un secret teribil

DREAM BOOKS

ELLA CAREY

SECRETUL JURNALULUI

Traducere din limba engleză
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

DREAM BOOKS

1

California, în prezent

ANNIE

Annie ar fi dorit ca vorbele pe care le auzise în dimineața aceea să fie înghițite de marea înșelătoare, care fremăta jos, sub drumul de coastă. Abia se putea abține să nu oprească mașina, să coboare, să ia o gură lacomă de aer proaspăt, sărat, și să se aplece peste balustradă, singurul lucru care o despărțea de oceanul furios, lăsându-și lacrimile care îi ardeau ochii să curgă libere.

A accelerat mașina și a întins o mână spre paharul de carton cu cafea pe care îl cumpărase în Monterrey. Era a treia cafea în dimineața aceea și mâna îi tremura când o dus-o la buze. În ajun lucrase până după miezul nopții, se ocupase cu aprovizionarea pentru o petrecere ținută într-una dintre vestitele case din San Francisco, denumite „doamnele pictate". Clienta dorise o zi de naștere în stil franțuzesc, așa că Annie făcuse pricomigdale frumos colorate, în ton cu rozul deschis al casei, mici eclere din ciocolată și minitarte Tatin desăvârșite.

Annie a oprit în fața porților bogat ornamentate, care se deschideau spre comunitatea privată în care încă locuia tatăl său, lângă Carmel-by-the-Sea, a trecut cardul de acces peste aparat, iar cu degetele bătea nerăbdătoare darabana pe volan, așteptând să se scurgă secundele dureros de lent până ce porțile se vor deschide și o vor lăsa să treacă. De cum s-a făcut o deschizătură destul de mare încât să poată trece cu mașina, și-a croit drum pe drumul privat, până la frumoasa locuință a tatălui ei. Proprietatea lui nu avea porți, în schimb se vedea casa din lemn vopsit în alb, care se ridica înaltă și puternică pe vârful

stâncii, acolo unde crescuse Annie, Și-a șters o lacrimă rătăcită pe obraji.

Parcând mașina, a oprit motorul și a închis ochii. Fusese apelul telefonic de care se temuse.

„Annie, pregătește-te. Papa a suferit un atac cerebral. Poți să anulezi totul și să vii aici repede?”

Fratele mai mare al lui Annie, Paul, îi spusese că era timpul să vină și să își ia la revedere.

Întrebase frenetică la ce spital se afla tatăl lor, sărise din pat, luase cheile, telefonul, geanta, își trăsese pe ea o pereche de jeanși vechi și își legase părul blond și lung într-o coadă zbârlită, nemulțumită de umbrele negre de sub ochii albaștri.

„Este acasă. Doctorul a spus că nu are rost să îl mai mutăm acum...”

Acasă, acolo unde își îndurase boala aproape un an, refuzând să fie internat. În schimb, angajase o asistentă medicală particulară și își petrecea mai toate zilele privind peste mare, pierdut în gânduri și tot mai departe de familie. Annie mergea la casa lui de lângă Carmel-by-the-Sea în fiecare zi în care nu muncea, făcând cumpărături, punând alimentele în dulapuri, gătind destulă mâncare încât să îi ajungă câteva zile, pe care apoi o băga în congelator, și răspunzând la apelurile telefonice ale prietenilor lui. Făcuse totul pentru a-l ademeni înapoi la viață, aducându-i cărți de arhitectură cu hârtie lucioasă, care să îl inspire. Nu se dădea în vânt după romane și îi plăcuse întotdeauna să privească fotografii cu case și grădini. Dar în ultima vreme, Annie remarcase cum pierise chiar și această pasiune. Tatăl ei se pierduse undeva, poate în trecut. Cărțile zăceau neatinse și, chiar dacă Annie știa că ceva se schimbase, continua să creadă că își va reveni și nu își putea imagina o lume fără el, Annie a întins mâna spre portiera mașinii, a deschis-o și a coborât pe aleea acoperită cu pietriș greblat. S-a repezit apoi spre sora ei mai mare, Monica, aflată în pragul

ușii, îndată, Monica înaintă spre ea și o cuprinse într-o îmbrățișare maternă, dar părul ei negru, scurt, perfect coafat, chipul ei frumos machiat și rochia de vară albastră și elegantă nu puteau să înăbușe tulburarea și teama lui Annie.

— Este în regulă, i-a șoptit Monica. Este în regulă, scumpa mea.

Cum putea să fie în regulă? Annie nu s-a sinchisit de lacrimile care îi curgeau libere pe obraji.

A băgat un braț pe sub brațul Monicăi și s-a lăsat condusă în casă,

Annie a ridicat curajoasă bărbia la vederea imaginii familiare a fotografiei în care erau Papa și mama lor, Valerie, aflată pe o măsuță laterală din holul cel mare de la intrare, lângă telefon, sub scara care se ridica într-o curbă elegantă către etajele superioare. Era o fotografie care stătea în același loc de când își amintea Annie, Papa și mama stăteau braț la braț, afară, în grădină acestei minunate case, își pierduse mama, iar acum și tatăl ei era în stare gravă.

Urcând împreună cu Monica spre camera de zi, Annie era îngrozită de fiecare pas. Marea albastră se întindea miraculoasă, dincolo de ferestrele care urcau din podea până în tavan. Nu se mai simțea curentul care frământa apele și lovea în stâncile de sub șosea. De aici se vedea soarele care sclipea la suprafața apei și un iaht care înainta molcom, Annie vedea picioarele atârnate peste margine ale celor care se bucurau de ziua frumoasă.

I s-a tăiat răsuflarea când l-a văzut pe tatăl său proptit în capul oaselor, în patul de spital pe care îl cumpărase că să poată rămâne acasă.

Asistenta medicală era chiar lângă el, iar în dreptul ferestrei Paul stătea cu mâinile în șolduri, privind departe, peste ocean. De dimineață îi spusese că doctorul stătuse cu el două ore și că urma să se întoarcă după orele de la cabinet.

La sunetul pașilor lui Annie și ai Monicăi, Paul s-a întors, cu fruntea

încreștită de îngrijorare și sprâncenele negre unite într-o încruntătură,

— Așteaptă să își ia la revedere de la tine, Annie, murmură Paul suspinând greu și iscodindu-i chipul.

Spre deosebire de Monica, Paul nu se prefăcea că situația este gestionabilă, în timp ce Monica îl îngrijise ca o mamă pe Papa, în timpul ultimelor luni, Paul intrase într-o panică totală. Annie nici nu-și amintea de câte ori răspunsese la apelurile frenetice ale fratelui ei, la miezul nopții. Era îngrijorat că Papa insista să rămână acasă, ce vor face cu casa, dacă să îl mute pe Oscar într-o instituție pentru bătrâni, de ce refuza internarea. Paul se dezlănțuie împotriva acestei acceptări a destinului, împotriva lipsei dorinței tatălui lor de a lupta. Odată îi spusese lui Annie, cu o voce frântă, că nu putea accepta faptul că tatăl lor renunțase.

Paul îl îndemnase pe Papa să încerce toate tratamentele alternative care existau. Adusese în casă tot felul de vindecători și, în cele din urmă, Papa fusese cel care pusese o mână bătrână pe umărul fiului său și îi spusese că ceea ce se petrecea era natural. Că nu avea de gând să își petreacă sfârșitul vieții luptând. Îi spusese că trupul lui căuta un mod de a muri, Annie încercase să se împace cu abordarea filosofică a lui Papa și își găsise de lucru făcând ceea ce făcea ea mai bine - îl ajuta și îi gătea -, dar acum realitatea i se înfățișa dinaintea ochilor și știa că nu mal avea decât câteva ore până când va trebui să își ia la revedere.

— Annie.

Annie și-a înghițit hohotul de plâns și s-a grăbit înspre vocea tatălui ei.

— Sunt aici, a reușit să spună, iar durerea se încolăcea deja înăuntrul ei ca un corset.

Avea ochii închiși, iar pielea lui pergamentoasă era palidă. Pierduse atât de mult în greutate în ultimele câteva luni, încât abia mai putea fi recunoscut.

— O să-i fac o injecție cu morfină, a șoptit asistenta. După aceea, își va pierde cunoștința. A vrut să aștepte până la sosirea ta, Annie.

Annie i-a făcut semn că a înțeles, dar s-a aplecat în față și a strâns mâna nemișcată a tatălui ei.

— Papa? a șoptit ea. Te iubesc. Ce altceva era de spus?

— Și eu te iubesc, a murmurat Papa.

Cuvintele îi erau puțin bolborosite, dar Annie le-a înțeles.

— Nu vreau să ne luăm la revedere, a șopti ea, simțind greutatea inconfundabilă a mâinii sale pe a ei.

La fel stătuseră amândoi, în urmă cu câteva luni, când diagnosticul păruse nemilos.

În timp ce gândurile i se roteau în dezordine prin cap, speriată de o viață lipsită de dragul ei Papa, vrându-l înapoi, vrând mai mult timp, știind că erau multe lucruri rămase de spus, el începu să bâiguie ceva cu o voce slabă și inegală. Annie se chinuia să îl înțeleagă.

Monica s-a apropiat și a pus un genunchi pe cealaltă parte a patului.

— Ce este, Papa? a întrebat ea.

— O scrisoare, a reușit el să spună, dar vocea îi era încordată de efort. Este în sertar, în biroul meu. Pentru Annie.

Ce scrisoare? De ce acum? Dacă era ceva important, cu siguranță i-ar fi dat-o până acum, *în spatele ei o simțea pe infirmiera care pregătea medicamentul.*

— A venit timpul, a spus femeia, blând.

— Te iubesc, a șoptit Oscar, Annie. Scumpa mea copilă,

— La revedere. Papa, Și eu te iubesc. Pe veci, a mai reușit Annie să spună,

Monica încă strângea cealaltă mână a lui Papa. Paul s-a apropiat și a rămas în picioare, mângâind capul cărunt și obosit al tatălui lor.

— Dragii mei, a murmurat Papa.

— Sunteți pregătiți? a întrebat infirmiera.

Sigur că nu era pregătită. Nu avea să fie niciodată. Nu voia decât să continue să-l țină de mână. Undeva, în depărtare, i-a auzit pe frații ei încuviințând cu un murmur. A închis ochii și a înghițit în gol. Nu avea să-l mai vadă niciodată. El fusese întotdeauna casa ei. Își va aminti întotdeauna bucuria și pasiunea cu care proiecta case, felul în care își întâmpina clienții și prietenii. Cărțile lui, îndrăgitele lui ritualuri... Cafeaua de dimineață în scaunul lui preferat, îndreptat spre mare, ascultând muzică clasică la radio, paharul de vin roșu seara, în același scaun, privind apusul soarelui. Nepriceperea lui la bucătărie, care îi permisese lui Annie să preia frâiele și să își descopere pasiunea de a crea mâncăruri minunate.

— Sunteți de acord să vă administrez morfină? Domnule Reynolds? a întrebat asistenta.

Un bolovan insuportabil se forma în stomacul lui Annie, care stătea cu privirea ațintită în podea.

— Annie? a șoptit tatăl ei.

Ea l-a strâns mai tare de mână.

— Te iubesc mai mult decât o pot spune cuvintele. Nu uita asta, orice s-ar întâmpla, draga mea.

Apoi, cu un ultim efort de demnitate, Papa s-a uitat la infirmieră și i-a făcut un semn din cap.

— Papa? a întrebat ea, așa cum întrebase întotdeauna, știind că el îi va oferi răspunsurile pe care le căuta.

Dar asistenta i-a administrat morfina prin perfuzie, iar el și-a lăsat capul pe spate și ochii i s-au închis încet.

Se va odihni până la ultima suflare. Nu mai rămăseseră cuvinte.

Annie și-a îngropat capul în umărul surorii sale.

În dimineața următoare, Annie stătea în fața biroului tatălui ei. Exista o cheiță legată cu o fundă bleu, care se potrivea la sertarul închis de dedesubt. În copilărie fusese fascinată de sertarul acela și îl

implorase pe Papa să o lase să vadă ce se ascundea înăuntru. Devenise un joc. Nu-i spusese niciodată ce este înăuntru. Dar o lăsase să inventeze povești fanteziste despre ce s-ar putea ascunde acolo. Scrisori de la vrăjitoare, poțiuni secrete pentru grădini magice și, la multă vreme după moartea mamei ei, Annie își imaginase că ar putea fi ceva de-al lui Valerie. Ceva ce mama ei lăsase numai pentru ochii tatălui lor.

Din camera de zi se auzea vocea Monicăi. Infirmiera plecase și veniseră cei de la pompe funebre să ridice corpul lui Papa, Annie nu putuse să privească. Ea, Monica și Paul rămăseseră cu el toată noaptea, până când își dăduse ultima suflare în această dimineață, chiar înainte ca zorii să se ridice deasupra mării. Acum soarele strălucea, creând un arc de lumină peste apă, iar sunetul valurilor care se spărgeau în stânca de sub casă acompania vocea Monicăi. Ea și Paul își reintraseră în vechile lor roluri. Monica se oferise să discute cu antreprenorul de pompe funebre, iar Paul coborâse la bucătărie, ca să dea telefoane, Annie și-l imagina acum, traversând camera dintr-o parte în alta, cu telefonul mobil lipit de ureche, vorbind în felul lui zorit.

Annie fusese uimită de felul în care frații săi mai mari reușiseră să comute atât de rapid pe un mod de funcționare organizatoric. Panica lui Paul din ultimele luni era dată uitării. Poate pentru că acum avea, în sfârșit, ceva de făcut. Situația nu-i mai scăpa printre degete, alunecoasă. Avocatul din el preluase frâiele. Iar profesia de agent imobiliar a Monicăi îi era utilă acum, când discuta cu antreprenorul de pompe funebre despre cel mai scurt drum până la casă.

Dar Annie rămăsese în dreptul ferestrei după ce murise Papa, cu brațele în jurul corpului, scăldată în pierderea devastatoare care urma să îi schimbe viața pentru totdeauna. Papa fusese singura constantă din viața ei.

A schițat un zâmbet searbăd, cu gândul la fetița care fusese odată,

atât de nerăbdătoare să afle ce se ascundea în sertarul închis. Ezita să-l deschidă. Pentru că a-l deschide însemna a face mai veridică absența lui Papa printre ei. Inspirând adânc, a învârtit cheia în broască și a tras sertarul din lemn, mâna mișcându-i-se cu o surprinzătoare ușurință, pentru că înăuntru nu se afla decât un singur plic. Nimic altceva, Annie s-a încruntat când l-a scos, iar privirea ei a trecut peste scris, îi era adresat ei.

„Annie."

L-a ținut la piept o clipă, ezitând să îl deschidă, nevoind încă să recunoască ce însemna acest lucru, într-un final, după câteva momente, s-a apropiat de fereastra mare, cu vedere peste întinderea de apă și a privit afară. Numai așa putea face față situației. Marea fusese întotdeauna forța ei vitală. Știa că apa avea izvoare adânci și în sufletul tatălui ei. Se plimbaseră de multe ori împreună de-a lungul plajelor din vecinătate, căutând scoici, după moartea mamei ei, iar apoi, după ce Annie crescuse, mergeau împreună la plimbări lungi și învăluite în tăcere. El asculta cu atenție, în timp ce ea vorbea despre dificultățile carierei sale.

Întotdeauna îi spusese totul. Iar ea simțea că încrederea fusese întotdeauna reciprocă. Dar oare era ceva ce nu îi spusese?

Plicul era nesigilat. Nu era nevoie de un coupe-papier, așa că Annie își strecură degetele sub buza plicului și scoase afară o singură foaie de hârtie și două chei din bronz, una mică și alta mai mare. Hârtia era subțire, iar scrisul înclinat al lui Papa umplea pagina.

Annie s-a cufundat în fotoliul lui Papa de lângă fereastră, și-a încolăcit strâns un braț în jurul taliei și a început să citească.

2

Toscana, Italia - începutul verii 1944

GARA

Cara s-a oprit la intrarea în grădinile magice ale Villei Rosa și a privit spre fațada vechii case zugrăvite în nuanțe de piersică și trandafiriu. Villa Rosa lucea în lumina soarelui matinal, iar colinele molatice din depărtare păreau modelate de palmele unor uriași blajini. Mirosul trandafirilor și al mușcatelor contesei Evelina Messina era atât de îmbătător, încât Carei îi era ușor să își imagineze că nu era nici un război, dacă închidea ochii și se prefăcea că nu mai exista nimic pe lume în afară de Villa Rosa. Dar blândețea părăsise lumea în urmă cu cinci ani, iar Cara se obișnuise să rămână cu privirea pierdută dincolo de ferestrele vilei impresionante în care lucra ca secretară a contesei, gândindu-se că Italia fusese uitată.

Lumea părea concentrată asupra iminentelor debarcări franceze și a raidurilor americane deasupra Japoniei. Dimpotrivă, Toscana fusese lăsată să sufere sub cizma forțelor feldmareșalului german Albert Kesselring în munții de la nord de Florența, unde muncitorii italieni fuseseră obligați să sape o rețea deasă de fortificații numită Linia Gotică. Nici unul dintre ei nu știa cât avea să dureze ocupația nazistă a Toscanei.

Valea cea dragă a Carei, unde trăise toată viața împreună cu Papa în mica pensiune, hotelul pe care el îl condusese toată viața în satul de la poalele dealului, era cuprinsă de teamă. Pensiunea fusese închisă de naziști, printre dealuri sunau mereu împușcături, iar țipetele cetățenilor îngroziți, căzuți în mâinile naziștilor locali, care luaseră zona cu asalt când invadaseră nemții, cu un an în urmă, erau o tortură.

Seara, Papa stătea cu capul sprijinit în palme.

Cara s-a oprit și a privit încruntată valea, priveliștea cunoscută a celor două castele care stăteau mândre pe culmea dealurilor din depărtare, așa cum făceau din secolul al treisprezecelea. Aceleași ferme care împestrițau valea de câteva secole se aflau tot acolo, cu sau fără război, cu acoperișuri de teracotă care luceau pe fundalul verdelui molatic al crângurilor de măslini și chiparoși, dar sătucul în care locuia Cara stătea ca un animal speriat, cuibărit la poalele Villei Rosa. Urcând dealul până aici, simțea că pătrunde într-o altă lume, care îi permitea să lase în vale toate ororile, chiar dacă numai pentru o vreme.

Contesa Evelina Messina preluase administrarea vilei răposatului ei soț și a celor patruzeci și șapte de ferme din valea cea frumoasă după moartea lui, în 1935, muncind fără odihnă ca să se asigure că sistemul agricol care exista în Toscana de șapte secole n-avea să se schimbe odată cu moartea capului familiei Messina. Contesa gestionase relațiile familiei cu fermierii arendași ca și cum s-ar fi născut să facă această muncă, perpetuând sistemul tradițional prin care proprietarul pământului contribuia cu jumătate din costurile fermei, în timp ce arendașul contribuia cu cealaltă jumătate și împărțeau profiturile în mod egal.

Contesa Evelina Messina câștigase respectul și admirația arendașilor în ultimii câțiva ani, iar Cara nu pierduse ocazia de a lucra ca secretara ei. Singura ei slujbă de până atunci fusese aceea de mesager, contabilă, secretară și om bun la toate în pensiunea tatălui ei, și credea că ar fi ultima persoană pe care fermecătoarea Evelina Messina ar putea să o considere demnă de o slujbă la Villa Rosa. Dar contesa o privise țintă în timpul interviului și declarase că este persoana perfectă.

Iar tatăl ei o încurajase. După el, contesa putea fi un model minunat

pentru ea.

Cara clătina din cap la gândul intențiilor bune ale tatălui ei, în timp ce intra pe ușa principală a vilei folosind cheia pe care i-o dăduse recent Evelina Messina, Ca mulți localnici, în viața ei nu încuiase ușa casei înainte de ocupația germană.

Cara a rămas în marele hol de la intrare, luminat de razele de soare care coborau dinspre fereastra în evantai așezată ca o coadă de păun deasupra intrării.

— Cara? a răsunat vocea Evelinei Messina dinspre cochetul birou aflat în dreapta holului,

— *Si,* bună dimineața, *contessa.*

Cara s-a pus în mișcare, îndreptându-se spre biroul contesei.

Contesa apăru în prag, Evelina Messina *apărea* întotdeauna, ea nu intra într-o încăpere, ca toți ceilalți. Acum stătea dreaptă, îmbrăcată într-o rochie de mătase trandafirie pe care Cara știa că o avea din 1939, cu o garoafă albă prinsă în față și părul blond pieptănat pe spate în valuri blonde care îi cădeau pe umeri. Evelina trecuse de 40 de ani, dar avea tenul unei fetișcane de 21, iar frumoșii ei ochii verzi se arcuiau în jos, dându-i o privire permanent melancolică, la fel ca a fiului ei cel mic, Rafaeli.

Rafaeli.

Nu. Raf nu putea pătrunde în gândurile Carei astăzi.

Și-a îndreptat rochia simplă din bumbac albastru, conștientă, ca întotdeauna, că nu se putea compara cu eleganța patroanei sale, și nici nu îi putea înțelege rafinamentul rezervat și ținuta patriciană. A ridicat mâna, ca să își netezească părul prins într-o coadă lungă și neagră.

Contesa era palidă și sub ochi îi înfloreau umbre negre din cauza lipsei de somn. S-a uitat în jur, de parcă aștepta să urce cineva până la fereastra de la biroul răposatului ei soț și să le atace. Ideea nu era atât

de deplasată în zilele acelea.

Dar contesa își dăduse toată osteneala să se asigure că Villa Rosa nu va fi supusă la prădăciunile sau furia naziștilor. Alți proprietari de pământuri din vale se aliaseră ca să furnizeze alimente și provizii cetelor de partizani din zonă, care se ascundeau în păduri, iar unii dintre vecinii contesei primeau în casă soldați aliați scăpați din lagărele de prizonieri, dar Evelina informase personalul că era prea riscant să îi sfideze pe naziști, pentru că avea în grijă patruzeci și șapte de ferme. Ce s-ar fi întâmplat cu toți arendașii ei, explica ea, dacă și-ar fi asumat riscul de a-i ajuta pe partizani, iar naziștii s-ar fi răzbunat?

În secret, Cara știa că ezitarea Evelinei Messina de a se ralia cauzei rezistenței italiene și a partizanilor locali se datora faptului că era o aristocrată și toată lumea știa că, în Italia, clasele de sus așteptau ca Mussolini să se ridice din nou și să pună lucrurile în ordine.

— Cara, ia loc, te rog.

Contesa a arătat spre scaunele Ludovic al XV-lea acoperite cu mătase azurie care stăteau de fiecare parte a șemineului înconjurat de rafturi cu cărți, încastrate în perete.

Cara a aruncat o privire fugară către patroana ei, Nu-i stătea în fire să nu treacă direct la treburile din ziua respectivă.

Contesa s-a apropiat de șemineu și și-a apăsat palmele pe polița din lemn, închizând ochii și lăsând capul în jos până când, într-un final, a ridicat ochii spre fotografia soțului ei decedat, Arturo, care atârna la loc de cinste, Evelina Messina a murmurat o mică rugăciune cu voce tare.

Cara s-a îndreptat pe scaun, începând să se îngrijoreze,

— Vă rog? Ce este, doamnă contesă?

Contesa își deschisese inima față de Cara o singură dată, când Cara o văzuse plângând, după ce fiul ei cel mare, Nicolas, abandonase Villa Rosa în vara anului 1940. Mama și fiul se certaseră teribil în legătură

cu implicarea Italiei în războiul lui Hitler; ultimul lucru pe care îl voia Nicolas era să fie soldat, iar Cara îl auzise strigându-i mamei sale că era om de afaceri, nu luptător. În cele din urmă, contesa îl lăsase să plece, dar păstrase totul în dormitorul său așa cum era atunci când el se afla acasă. În mod evident, contesa spera că iubitul ei fiu se va întoarce într-o bună zi. Când ieșise din casă cu pași grei, împreună cu servitorul său și o suită de valize italienești de marcă, contesa se retrăsese într-o tăcere mândră.

Evelina s-a întors încet, schițând un semicerc, până a ajuns cu fața spre Cara. Femeia ținea pumnii atât de strânși, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Gândurile Carei au revenit la ziua aceea. Oare se întâmplase ceva cu Nicolas? Evelina ar fi fost teribil de îndurerată dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău fiului ei celui mare, iar ea nu i-ar fi fost aproape. Apoi Cara s-a albit. Nu putea fi vorba de Raf. Pur și simplu nu se putea.

Cara își jurase să nu se gândească la el, căci nu puteau fi unul pentru altul nimic altceva decât ea, secretara mamei, iar el, fiul familiei. S-a ridicat pe jumătate de pe scaun, dar Evelina Messina a ridicat o mână, făcându-i semn să se așeze la loc.

— Trebuie să te pregătești.

Carei i s-a tăiat răsuflarea. Tulburarea care o ridicase de pe scaun la gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva lui Raf se înzecise,

— Ce s-a întâmplat, doamnă contesă? a întrebat ea, iar nasul începea să o gâdile incontrolabil, căci lacrimile voiau să i se adune în spatele pleoapelor. Vă rog…

— Mă tem că nu este deloc ușor ce am să îți spun. Contesa a încrucișat brațele, cercetând cu privirea chipul Carei. A avut loc un incident. A fost implicat tatăl tău.

— Papa?

Papa plecase să îl viziteze pe unul dintre vechii săi prieteni fermieri

în vale la sfârșit de săptămână. Îl îngrijora starea de sănătate precară a prietenului său și voia să se asigure că soția și fiica omului se descurcau, așa că rămăsese la ei peste noapte și trebuia să se întoarcă acasă în dimineața aceea.

— Tocmai am fost informată de urgență că tatăl tău a fost împușcat.

Cara s-a ridicat, A rămas în picioare în spatele scaunului, încercând să pună o barieră între ea și cuvintele contesei. Nu putea fi adevărat. Era imposibil.

Nu Papa. Nu Papa, care supraviețuise morții propriei soții, mama Carei, și care o crescuse cu stoicism pe Cara de unul singur. Primise pe oricine cu dragă inimă în pensiunea sa lipsită de pretenții, până când guvernul începuse să strângă șurubul, iar oaspeții săi, exilați britanici care refuzaseră să părăsească draga lor Toscană, fuseseră declarați cetățeni ai unui stat inamic și, în cele din urmă, aruncați în detenție. Situația aceasta îi frânsese inima lui Papa, în zadar încercase să se înțeleagă cu autoritățile, o pasăre a început să cânte în grădină, iar soarele arunca o lumină palidă, ca de lămâie, peste micul ceas auriu așezat pe măsuța de cafea din marmură, aflată între cele două fotolii acoperite cu mătase.

— Unde este? Vă rog. Este încă la fermă?

Contesa a încuviințat din cap,

— Vă rog. Trebuie să plec la fermă îndată, doamnă contesă. Voi recupera timpul pierdut, o bicicletă? Aveți o bicicletă pe care să o pot împrumuta? a întrebat Cara, dând din brațe. Știți ce s-a întâmplat?

— Nu este bine, a șoptit contesa, iar pe chip i-a trecut o umbră de tulburare. Se pare că au venit doi naziști și i-au pretins fermierului bolnav să le predea ultimele animale care îi mai rămăseseră. Tatăl tău li s-a opus, iar unul dintre ei a încercat să o violeze pe fiica fermierului. Tatăl tău a intervenit din nou. Înțeleg că l-a împușcat celălalt nazist. Am primit de veste cu puțin timp în urmă. Unul dintre vecinii

fermierului a venit călare până aici și a apărut foarte tulburat la ușa bucătăriei.

Cara se uita la femeia mai în vârstă nevenindu-i să creadă.

— Îmi pare rău, a murmurat contesa, A fost un incident groaznic.

Chiar atunci, și-a făcut apariția în pragul ușii grădinarul contesei, Alphonso, cu pălăria în mână.

— *Signorina,* voiam să vă transmit omagiile mele și să vă spun cât de rău îmi pare. Tatăl dumitale este un om bun.

— Vă rog, trebuie să mă duc la el, a spus Cara, simțind cum tot corpul îi frigea, apoi îi îngheța, și tot ce vedea în fața ochilor era chipul tatălui ei.

— Alphonso te va duce la fermă, a spus Evelina. Luați mașina soțului meu. Are mai multă benzină decât a mea.

— Desigur, doamnă contesă, l-a auzit Cara spunând pe Alphonso.

Cara știa că era palidă ca o rochie nouă de mireasă, știa că tremură, dar a schițat un surâs curajos către bunul grădinar și și-a încleștat mâinile pe lângă corp. Nu își amintea ce i-a spus contesei înainte de a traversa holul de la intrare în urma lui Alphonso, spre lumina soarelui de dimineață. Pentru prima oară era recunoscătoare că naziștii îi permiseseră contesei să își păstreze mașinile, ca răsplată a loialității ei fată de Mussolini.

În scurtă vreme, ca prin ceață, s-a văzut stând alături de Alphonso în automobilul mare al regretatului Arturo Messina, prin geamurile căruia pătrundea briza caldă a vântului. Mașina înainta fără zgomot pe aleea greblată cu grijă, iar Cara privea țintă înainte. Ochii i s-au oprit pe o siluetă care pătrundea printre porțile din fier forjat ale Villei Rosa, S-a aplecat în față în scaunul ei, iar inima îi bătea mai să-i spargă pieptul.

Și a simțit că privirea lui Alphonso s-a întors repede spre ea.

— Rafaeli, a murmurat el, încetinind mașina cea mare.

Cara a inspirat scurt.

— Alphonso, nu ne putem opri.

— Dar, *signorina…*

Raf și-a dus mâna streașină la ochi, ferindu-i de soarele dimineții, iar Cara a dus fără voia ei mâna la gură când s-au apropiat și a văzut că Raf își ținea brațul într-o eșarfă.

— Este rănit…, a zis ea, închizând ochii.

Nu putea să se lase distrasă de asta. Nu trebuia să se gândească la altceva.

Dar Raf și-a pus mâna sănătoasă pe marginea geamului când s-au apropiat de el, iar privirea lui a scrutat chipul Carei.

— *Mia Bella,* a șoptit el.

Alphonso și-a dres glasul.

— Trebuie să plecăm, i-a spus Cara lui Alphonso.

Dar privirea lui Raf i-a cercetat chipul pătat de lacrimi și ochii i-au mijit îngrijorați. Era frumos ca întotdeauna, înalt, cu pielea de culoarea mierii care se făcea în zonă și ochii aceia care îi oglindeau pe al mamei sale. Cara și-a strâns brațele în jurul măruntaielor care o dureau. Se lățise în spate de când îl văzuse ultima oară. Acum semăna mai mult cu un bărbat decât cu tinerelul care plecase la război.

— Tatăl *signorinei* Cara are probleme. A avut o altercație cu naziștii jos, la una dintre ferme, și a fost rănit, a zis Alphonso.

Cara și-a lăsat capul pe spătarul scaunului - slavă Domnului că Alphonso era aici. Că putea să ducă la capăt o propoziție fără să i se frângă vocea, odată cu inima.

— Ar trebui să vin cu tine.

Cara l-a auzit pe Alphonso inspirând scurt. Nu putea să îl lase pe angajatul contesei să creadă că se petrecuse vreodată ceva nepotrivit între ea și Raf, îi era mai mult decât de ajuns că o auzise pe contesă spunându-i lui Raf că, dacă exista ceva între el și Cara, își putea lua

adio de la Villa Rosa. Pe atunci își petreceau timpul împreună, dar Cara pusese capăt relației după acel moment. Nu putea accepta ca Raf să fie alungat de familia sa și din casa pe care o iubea din cauza ei. Și se înțelege de la sine că nu își putea permite să își piardă locul de muncă. Din ziua aceea, contesa încetase să-i mai vorbească tinerei. Parcă nu mai avea nici o importanță pentru ea, decât ca secretară. Nu trebuia să-și uite lungul nasului.

— Nu, se auzi vocea ei fermă. Trebuie să plecăm acum.

Alphonso a încuviințat din cap, iar Cara simțea că Raf îi scruta chipul. Dar ea a clătinat din cap hotărâtă.

— Te rog, Alphonso.

Cuvintele ei s-au auzit ca o șoaptă.

Șoferul a pornit mașina.

Dacă tatăl ei era rănit grav, nici nu va ști încotro să o apuce.

3

ANNIE

Draga mea Annie,

Știu că această scrisoare te va ului. Este una dintre cele mai dificile scrisori pe care a trebuit să le scriu în toată viața mea.

Când o vei citi, îți vei închipui poate că am fost un laș. Nu te-aș putea acuza, și totuși am de gând să te implor să ne ierți pe amândoi. Pe mine și pe Valerie.

Draga mea fată, nu este ușor ce am de spus.

Când ai intrat în viețile noastre, un prunc perfect, cu unghii perlate și picioare moi ca untul, când ne-ai dăruit primele tale zâmbete știrbe și când ți s-au luminat ochișorii, iar picioarele grăsune au început să dănțuiască fericite la vederea noastră, când ai rostit primul tău cuvânt, ma-ma, acel moment a însemnat pentru Valerie la fel de mult cât ar fi însemnat pentru orice mamă biologică.

Valerie nu ți-a dat naștere, dar tu ai fost întotdeauna fiica noastră.

Știu că în această clipă îmi citești îngrozită scrisoarea. Regret că nu pot fi lângă tine, să te iau în brațele mele și să îți spun că totul a fost în regulă. Înțeleg că ce urmează să-ți spun o să-ți frângă inima, dar, te rog, citește mai departe, nu mă abandona.

Tu, draga mea, ești un copil al Italiei. Te-am adoptat de la o femeie minunată, care vine dintr-un loc încântător, aflat sub soarele Toscanei. Există o vilă care privește spre o vale plină de crânguri de măslini, o vale în care chiparoșii înalți și puternici se ridică precum niște santinele.

Vreau să te întorci acolo. Vreau să descoperi cine ești cu adevărat, să îți cunoști cealaltă familie, cea care ți-a dat naștere, și să înveți

despre trecutul și prezentul tău.

Acum ajung la cea mai importantă veste. Ești proprietara unei vile superbe din Toscana. Villa Rosa se înalță statornică, mândră și frumoasă, la fel ca tine.

Te rog, du-te să îl vizitezi pe notarul din satul de la poalele dealului aflat sub vilă. El îți va spune totul.

Cu toată dragostea mea.

Tatăl tău, care te iubește, care te privește cu mai multă tandrețe decât oricare alt om, cu aceeași tandrețe pe care ai cunoscut-o întotdeauna.

Papa

Annie s-a cufundat în fotoliu. Afară se iscase un vânticel, iar aerul de mare pătrundea prin fereastra deschisă a biroului său, ca și cum Papa și-ar fi luat rămas-bun.

Scrisoarea lui îi foșnea în mână.

Din camera de alături se auzeau voci estompate. Lucrătorii de la pompe funebre plecau cu trupul lui Papa.

Annie a așteptat până ce a auzit ușa închizându-se, apoi s-a îndreptat încet spre Monica și Paul. Rămasă în prag, le-a întins scrisoarea fără nici un cuvânt.

S-a întors cu spatele ca să privească spre mare. De-ar fi putut că vorbească cu Papa, dar el nu se mai afla acolo.

Paul a luat-o și a citit-o stând cu spatele la ea, cu capul aplecat spre fereastră.

— Paul? Știai?

Poate că se născuse cu un alt nume.

Paul s-a răsucit spre ea cu chipul gol, lipsit de expresie. Pătrunsese pe domeniul în care el se simțea confortabil. Al avocatului.

— Sigur că nu.

Vocea i-a sunat energică. A îndreptat o privire îngrijorată către Monica și i-a întins scrisoarea.

— Trebuie să verific veridicitatea acestei afirmații. Unde este această Villa Rosa? Cum ai putea tu să fii proprietara ei, Annie? Iar dacă acești oameni ți-au lăsat o moștenire în Toscana, de ce nu ți-au spus-o ei înșiși?

Paul vorbea cu vocea aceea joasă, repezită, profesională, pe care îl auzise folosind-o când discuta probleme de afaceri cu Papa.

Și deodată ceva a izbucnit în Annie. O pală de foc fierbinte. Întrebarea adevărată era de ce îi ascunsese Papa un asemenea secret. De ce nu îi spusese? O crezuse prea tânără, prea imatură, al naibii de incapabilă să înțeleagă cine era cu adevărat? Nu merita să știe? Nu avea dreptul să afle înainte de a împlini 33 de ani?

Monica a terminat de scris citit scrisoarea și a rămas cu ea în mâna căzută pe lângă corp.

— Nu mai am cuvinte.

— Vino în camera de zi, să te așezi.

Paul s-a încruntat, atent la ea, l-a întins brațul, iar ochii lui căprui erau serioși, plini de îngrijorare.

Era limpede că Monica și Paul nu știuseră. De ce fusese ținută secretă identitatea ei? Cu atâtea lucruri care se cereau înțelese, Annie i-a luat brațul ca prin vis și l-a lăsat să o conducă. Monica i-a urmat.

În camera de zi era patul de spital gol al lui Papa, cu așternuturile trase într-o parte. Încăperea care îi păruse întotdeauna plină de dragoste și de familie, era acum stranie și nemișcată. Spațiul în care se bucurase de prezența familiei ei dispăruse.

Annie s-a lăsat moale într-unul dintre fotoliile care priveau spre mare. Monica i-a întins un pahar cu apă, iar Annie l-a ținut între palme.

Paul a deschis gura să spună ceva, iar Monica s-a întors spre el,

așteptând.

— Primul lucru pe care îl am de făcut este să îl sun pe notar, a zis Paul. Trebuie să îi dăm de cap afacerii ăsteia cât de curând posibil. Totul sună de-a dreptul ridicol.

Dar Annie a ridicat o mână, iar cuvintele i-au ieșit rostite pe o voce limpede, distinctă, care a surprins-o chiar și pe ea.

— Nu.

Frații ei mai mari s-au întors către ea. Dar ea a rămas neclintită.

— Îți mulțumesc. Dar mă voi ocupa singură de asta.

O cută adâncă s-a format între ochii lui Paul.

— O să mă duc în Toscana.

Annie i-a privit în ochi pe Monica și Paul. Patul gol al lui Papa stătea impersonal, alb, viața din el dispărută. Viața pe care o cunoscuse până atunci era dispărută și ea odată cu el. Și trebuia să înțeleagă cine era cu adevărat.

4

Annie se afla în bucătăria apartamentului ei din San Francisco, Monica îi recomandase să îl cumpere, datorită priveliștii ca de carte poștală înspre golf. Paul spusese că era o investiție bună, la care nu avea să renunțe nici când va întâlni pe cineva cu care va decide să își întemeieze o familie și să se mute în suburbii, departe de micul el colț de paradis de aici.

Plăcile de sub picioarele ei erau făcute din teracotă. O atrăsese nu caracterul lor practic, ci căldura și ceva din felul în care îmbătrâniseră, faptul că își păstraseră o patină bogată, cu nuanțe palide de subteran care străbăteau până la suprafața decolorată.

Pe balcon creșteau ierburi folosite în bucătăria tradițională italienească. Oregano, rozmarin, busuioc de un verde viu, într-un ghiveci mai mare avea un lămâi. După seri lungi, petrecute servind mâncare sau după-amiezi de sfârșit de săptămână în care gătea pentru nunți sau aniversări, nimic nu-i făcea mai multă plăcere lui Annie decât să vină acasă și să își pregătească o masă din numai trei ingrediente. Primul era întotdeauna paste; al doilea, de cele mai multe ori, pancetta italienească, proaspătă, neafumată, prăjită în mult ulei de măsline. Apoi adăuga rucola - planta sălbatică pe care o cumpăra de la vânzătorul ei italian preferat din piața în care își făcea întotdeauna cumpărăturile.

Ca să fie cinstită față de ea însăși, întotdeauna visase să meargă într-o zi în Italia. Simțise că are o legătură cu țara aceasta, dar crezuse că era vorba de mâncare. Dar oare era altceva? Ceva mai profund?

La înmormântarea lui Papa își simțise durerea ca pe o greutate de plumb în inimă. Întrebările la care nu avea răspuns făcuseră

despărțirea de el și mai sfâșietoare.

Monica o sprijinise în tăcere de când murise tatăl ei, iar Paul o însoțise la avocatul lui Papa de aici, din San Francisco, ca să vorbească despre vestea bizară și șocantă pe care o primise în ziua morții lui. Iar acum valizele ei erau pregătite și așteptau lângă ușă, gata pentru călătoria în Toscana, în care urma să plece.

— Fii liniștită, vom avea noi grijă de tot, a spus Lucy, Annie a întors capul și i-a zâmbit tinerei femei pe care nu regretase niciodată că o angajase, din ziua în care se cunoscuseră. Lucy ținea în brațe pisica lui Annie, Portia, cu boticul moale lipit de obrazul ei.

— Eu și Lauren ne putem descurca și, hai să fim cinstiți, șansa de a locui o vreme în apartamentul tău va fi un dar de la Dumnezeu. Îi iubesc pe părinții mei, dar unele lucruri încep să mă agaseze.

— Îți mulțumesc, a zis Annie cu toată sinceritatea.

Una dintre cele mai dificile decizii pe care le avusese de luat era cu cine să o lase pe Portia cât era plecată, îi era devotată pisicii și cine știe cât timp urma să stea departe? în trecut, Monica venise să o hrănească pe Portia când Annie era plecată câte un weekend când și când, dar locuia departe.

Annie era de obicei ocupată la sfârșit de săptămână, căci nu îi plăcea să refuze clienți care o invitau la casa lor de la țară ca să gătească pentru familie sau la importante evenimente sociale. Iar Portia era o pisică de apartament. Odată, Annie încercase să o lase cu o prietenă. Dar Portia își petrecuse tot timpul ascunsă sub masa din bucătărie, alungând prin sâsâieli pe oricine trecea pe acolo și refuzând să mănânce.

Annie a întins mâna și a mângâiat-o pe prietena ei îmblănită. Portia îi servea drept companie acasă. Chiar dacă Annie era mulțumită să locuiască singură, o liniștea gândul că pisicuța o aștepta acasă, indiferent ce se întâmpla. Și îi plăcea felul în care Portia se răsucea

printre picioarele ei și mieuna, așa cum nu o făcea pentru nimeni altcineva. Avea să-i fie greu să o lase pe Portia pentru atâta vreme, dar îi era recunoscătoare lui Lucy.

Annie începu să verifice lista în minte,

— Vei avea destul ajutor din partea echipei. Eu voi fi la celălalt capăt al telefonului în orice moment, dacă vei avea nevoie de mine. O să te sun în fiecare dimineață și...

Lucy a ridicat o mână.

— Annie, nici nu pot să înțeleg cum ai reușit să depășești această lună.

A lăsat ochii în podea, genele de culoarea nisipului iau atins ușor obrajii, iar părul blond-roșcat, tuns bob, i-a încadrat chipul.

— Îmi pare rău că am amintit de părinții mei. Am fost nesocotită.

Annie a întins o mână și a așezat-o liniștitoare pe brațul angajatei sale.

— Ba deloc.

A oftat. Nu spusese nimănui, în afară de Monica și Paul, despre extraordinara ei descoperire. Încă i se părea de domeniul fantasticului că a doua zi urma să se urce într-un avion cu direcția Toscana. Și totuși, când se gândea acum la asta, undeva, în adâncul sufletului, i se părea că se întoarce acasă.

5

CARA

Alphonso nu conducea încet, dar drumul în mașina cea mare până la ferma unde fusese împușcat Papa părea dureros de încet. Câmpurile care se întindeau de-a dreapta și de-a stânga șoselei păreau nesfârșite, iar chiparoșii plantați în onoarea localnicilor căzuți în Marele Război aruncau umbre zvelte, ca de creioane, peste mașina care trecea pe drumul care venea dinspre Cortona.

Cara a privit la credinciosul angajat al contesei. Smocuri cărunte începuseră să se furișeze prin părul negru al lui Alphonso, ca niște șuvițe de argint topit.

— Tatăl meu și-a riscat viața ca să își ajute prietenii. Cara a clătinat din cap, privind în jos. A zâmbit amar, în Alphonso putea să aibă încredere. Iar eu nu fac nimic. Alphonso, nu mai pot continua așa.

Alphonso a întors chipul rotund și cinstit spre ea, cu ochii plini de înțelegere, dar nu a spus nimic. Torsul ușor al motorului era singurul sunet care întrerupea liniștea.

— Dacă Papa este rănit grav, dacă... Glasul îi tremura și a trebuit să-și înghită nodul din gât. Oricum ar fi, nu pot continua să nu fac nimic și să fiu precaută. Nu și după ce s-a întâmplat.

— Contesa ia decizii care îi vor proteja pe fermieri.

Cara a tresărit auzindu-l: părea că știe foarte bine ce spune.

— Dar eu nu sunt doamna contesă, A venit timpul să mă hotărăsc.

Contesa îi disprețuia pe partizani, susținând că erau o șleahtă dezorganizată, care putea face mai mult rău Italiei, într-adevăr, în martie, un grup de partizani detonase o bombă într-o unitate SS din Roma, iar, drept represalii, naziștii măcelăriseră trei sute treizeci și

cinci de italieni nevinovați. Dar în vale, partizanii locali comiteau atacuri la întâmplare asupra naziștilor, în același timp încercând să distrugă liniile de comunicație ale germanilor și depozitele de muniții. Se spunea că jumătate dintre soldații aliați arestați în Italia evadaseră din lagărele de prizonieri de război și îi ajutau pe partizani.

— Dacă îți asumi riscuri, o pui și pe ea în primejdie, *signorina*. Are încredere în tine.

— Da, Dar ea știe să se apere.

Alphonso a ridicat o clipă o mână de pe volan, apoi a lăsat-o la loc.

— *Signorina* Cara, te rog. Numele tău este strâns legat de al ei.

Cara a scos un oftat răsunător.

— Dar dacă vrei să vorbim despre dorința de a face mai mult, atunci o putem face când ne întoarcem acasă.

Cara nici nu s-a urnit pe locul ei. Bănuise. Bănuia de mult că Alphonso îi ajuta pe partizani într-un fel sau altul. Mai bănuia și că bucătăreasa contesei, Bettina, era implicată în ceva. Uneori, când intra Cara în bucătărie, Alphonso și Bettina se opreau din discuție și schimbau subiectul prea repede.

— Și, a continuat Alphonso încet, ai putea să vorbești cu Rafaeli.

Cara și-a ațintit privirea dincolo de fereastră, uimită. Ce legătură avea Raf cu rezistența? întotdeauna păruse atât de ascultător, urmând instrucțiunile mamei sale, vrând să îi fie un fiu bun. Îi era imposibil să și-l imagineze alături de partizani.

Alphonso a frânat și a cotit înspre fermă. A oprit mașina, iar capota ei neagră se vedea lucind în soarele torid, prin parbrizul luminat. Alphonso a dat să deschidă portiera din dreptul lui, fără îndoială intenționând să înconjoare mașina și să îi deschidă ușa, dar înainte ca piciorul lui să atingă pământul, ea coborâse deja.

— Îți mulțumesc, Alphonso, îi strigă ea, amintindu-și de buna-cuviință.

Dar a traversat în goană curtea, spre ușa simplă din lemn vopsit în verde a casei, a deschis-o și a bolborosit încet o înjurătură la adresa fermierului care continua să fie prea naiv și nu încuia ușa.

— Papa? a strigat, cu o voce gata să se frângă.

Bucătăria era pustie, podeaua din cărămidă lustruită, măturată bine și, din fericire, totul părea la locul lui. Dar asupra casei apăsa o tăcere stranie. Apoi a auzit. Pași pe scări. În aceeași clipă, Alphonso a intrat pe ușa rămasă deschisă a bucătăriei, în spatele ei, s-a întors și a încuiat-o.

— *Buongiorno,* Cara, a spus fermierul ajuns pe ultima treaptă a scării înguste.

Avea chipul cenușiu și respirația grea, iar Carei îi stătea pe buze să îl întrebe cum o mai duce cu plămânul infectat, dar el i-a făcut semn să îl urmeze pe scări în sus.

— Vino, tatăl tău este la mine în pat.

Cara s-a îndreptat spre scara simplă din piatră, pe care tălpile pantofilor ei troncăneau zgomotos.

— Ce face fiica dumitale? Ce face Papa al meu?

Vorbele i-au ieșit ca un suspin, în timp ce auzea în spatele ei pasul egal al lui Alphonso pe scară.

Cara a prins în palmă crucea simplă care îi atârna la gât și a murmurat o rugăciune scurtă. „Te rog, cruță-i viața lui Papa. Nu mi-l lua și nu îl lăsa să moară în împrejurări atât de haine.”

— Soția mea se ocupă de fiica noastră în dormitorul ei. Este foarte tulburată. Are numai 12 ani...

Atât de tânără! Cara a încuviințat din cap în tăcere. Fermierul nu a mai spus nimic, făcându-i loc să treacă de îndată ce au ajuns la ușa dormitorului său, pe micul palier de la etaj. Cara a intrat în dormitor poticnindu-se și tot trupul i-a fost traversat de un șoc la vederea lui Papa, întins pe pat, cu ochii închiși și o pată mare, roșie, întinzându-

se peste stomac. Cara a scos un țipăt involuntar. A căzut în genunchi lângă el și a prins mâna palidă, ca de ceară, a lui Papa.

— Vă rog, a șoptit ea. Avem nevoie de un doctor!

Apoi s-a întors înnebunită către fermier.

Dar fermierul și-a prins mâinile una de cealaltă și a privit înspre podea. Alături de el, stătea dragul Alphonso, cu pălăria în mână, clătinând tăcut din cap.

— *Il dottore* tocmai a plecat, a zis fermierul. Mă tem că nu este nici o speranță și tot ce putem face este să așteptăm.

— Nu! a explodat vocea Carei în aerul liniștit al camerei.

Apoi a simțit strânsoarea ușoară a mâinii lui Papa.

— *Bambina?* a șoptit Papa, spunându-i ca atunci când era mică.

Lacrimile îi curgeau mute peste obraji, nevoită să și le înghită, cu un nod în gât.

— Te rog. Papa, nu mă părăsi, a zis ea neajutorată.

Știa că este egoistă, vedea și ea cât de gravă era rana.

— *Bambina.* Vocea lui Papa era sfârșită. Sunt vremuri teribile; se petrec lucruri îngrozitoare. Șoptea cuvintele, dar strânsoarea mâinii sale era fermă. Cara, *tesoro,* te rog. Nu te opri, continuă lupta. Apără-i pe prietenii și pe vecinii noștri. Ajută-i... Și du o viață de care să poți fi mândră. Asta-i tot ce putem face. Te iubesc, Cara, fii curajoasă!

Papa i-a strâns mâna o ultimă dată, apoi a închis ochii.

— Papa, îți promit, dar te rog, nu ne părăsi, a spus ea în șoaptă.

Cara și-a îngropat capul în palma lui și, după o vreme, strânsoarea mâinii lui a cedat. El era toată familia ei, iar acum îl pierduse. Era cel mai curajos și mai iubitor bărbat pe care îl cunoscuse vreodată și nimeni nu putea să îi ia vreodată locul.

6

ANNIE

— Sunt complicații.

Annie îl privea încruntată pe tânărul notar așezat în fața ei. Afară, aerul scânteia de căldură. Cerul era azuriu, iar chiparoșii se întindeau într-un șir lung, străjuind drumul care ducea spre satul toscan, ca niște stâlpi de telegraf mândri. Șoferul autobuzului le povestise tuturor pe drum că fuseseră plantați în memoria localnicilor căzuți în Primul Război Mondial.

Două chei din bronz, una mare, alta mică, cele care însoțeau scrisoarea lui Papa, se aflau pe biroul notarului.

— Nu există documente.

Nu erau acte de proprietate, nimic de semnat, nimic care să explice cum de moștenise vila.

— Villa Rosa este goală de câteva decenii. Este tot ce știu, *signora*.

Annie și-a trecut mâna peste fruntea transpirată. Se învârteau în cerc.

— Înțeleg. Dar puteți clarifica ce înțelegeți prin complicații?

— După moartea contesei, nu am știut ce s-a întâmplat cu descendenții săi.

Annie l-a privit pe tânărul notar. Și lui sudoarea îi îmbrobona buza de sus.

— Să înțeleg că dreptul de proprietate poate fi contestat?

Notarul a căutat prin documentele din calculatorul său, în timp ce privirea îi trecea dintr-o parte în alta ca o plesnitură de bici.

— Singurele mele instrucțiuni sunt să vă permit accesul pe proprietate și intrarea în posesie. Am primit un e-mail de la avocatul

dumneavoastră din San Francisco...

— Ar putea să existe cineva în sat care să știe ce s-a întâmplat cu membrii supraviețuitori ai familiei Messina, cineva care să cunoască istoria locului și care să mă poată ajuta?

Notarul părea stânjenit. Între sprâncene îi apăruseră două cute și clătină din cap cu mișcări scurte și precise.

— Nu știu nimic. Vila este un mister. Mai toți cel de aici o consideră un loc bântuit. Așa se spune?

Lui Annie îi venea să se ia cu mâinile de cap. „Da, dar vezi, aceasta ar putea fi familia mea. Este identitatea mea. Cineva trebuie să știe ceva."

— Vila este locuibilă?

Tânărul a ridicat din umeri.

— Nu știu. S-a uitat la ceas. Îmi pare rău, *signorina bella*.

Annie a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu cunoașteți Villa Rosa?

Tânărul notar s-a oprit și apoi a abordat chestiunea diferit.

— Tata se ocupa de aceste chestiuni. L-am contactat după ce am primit veste de la avocatul dumneavoastră din Statele Unite. Părinții mei sunt într-o călătorie de câteva luni. Au plecat într-o vacanță prelungită, pe care au planificat-o pentru ieșirea lui la pensie. Eu îi țin locul până când poate prelua cineva postul de notar pe termen nedeterminat. În mod obișnuit locuiesc la Roma și nu lucrez aici. Nu prevăd nici o problemă în această situație. Dacă urmașii familiei Messina mă contactează, vă voi anunța. Nu am fost eu însumi la vilă, dar tatăl meu spune că este extraordinar de frumoasă, chiar dacă oarecum... Învechită. Vă doresc tot norocul din lume, *signorina* Reynolds.

Annie a închis ochii și i-a mulțumit cu o mișcare din cap. Epuizarea reîncepea să îi pompeze prin vene. Zborul lung până la Roma, trenul

de legătură către Florența, apoi călătoria cu autobuzul până la Cortona, unde se cazase, urmată de drumul cu mașina până în acest sătuc aflat la poalele Villei Rosa pentru a se întâlni cu notarul. Fusese mult prea obosită pentru a cuprinde cu mintea frumusețea uluitoare care o întâmpinase când coborâse din autobuz, cu o zi înainte. La sosirea ei, valea era învăluită într-o mantie de liniște verde, iar acum își dorea să fi putut îmbutelia cumva acea privelițte.

Cerul era colorat într-un albastru palid, cu nori albi, mari și pufoși, iar ea găsise o adorabilă trattoria condusă de un cuplu în vârstă, care îi pregătise de mâncare: *crostini Toscani* - pateu din ficat de pui, servit pe bucățele de pâine prăjită; *panzanella* - o salată făcută din pâine prăjită, roșii, ceapă, busuioc, ulei de măsline și oțet balsamic; apoi *bistecca alla florentina* servită simplă, asezonată cu rozmarin și salvie. La final, aduseseră cu mare grijă o *torta di ceci* - o clătită din făină de năut dulce - urmată de *biscotti di Prato* - biscuiții dulci tradiționali în zonă, făcuți din făină, zahăr și nuci, împreună cu un pahar de vin Santo produs în zonă.

Annie și-a luat înapoi cheile.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, a zis ea. Vă rog să mă anunțați când sosesc documentele.

Paul ar fi îngrozit. El ar insista să nici nu atingă cheile vilei înainte de a citi și de a înțelege bine actele.

Dar Paul se afla la mii de kilometri depărtare. Se oferise să o însoțească atunci când luase decizia de a veni în Italia, spunând că are nevoie de cineva care să se ocupe de lucruri. Poate că avea dreptate... Sau poate că greșea.

Pe internet nu găsise nimic, nici fotografii, nici vreo mențiune legată de familia Messina. Nu avea răspunsuri, numai întrebări. Într-un fel, era palpitant să nu știe ce o aștepta.

Notarul s-a ridicat. Annie i-a strâns mâna.

Venise vremea.

7

Porțile Villei Rosa erau făcute din fier forjat care ruginise. Peste negrul original se așternuse o patină de roșu întunecat, iar florile încorporate în model se formau delicat, născându-se din broderia complicată de fier. Erau lalele, narcise, panseluțe și irișii fermecători. Annie și-a trecut un deget peste suprafața rugoasă. Odată, cineva iubise locul acesta. Detaliile acestea nu erau doar atemporale, ci își păstrau și astăzi farmecul. Urcase pe jos dealul de la biroul notarului din sat către vilă, ieșise pe vechile porți ale satului, urmând drumul în pantă care oferea o priveliște uluitoare a văii de mai jos.

S-a încruntat, căutând dovada că urmau să-i fie de vreun folos cheile pe care le pusese în geantă. Dar poarta era deja deschisă, A băgat cheia cea mare în gaura cheii și s-a potrivit perfect, dar pentru că poarta era întredeschisă, a apucat mânerul ruginit și a împins-o. Poarta a cedat cu un scârțâit puternic și Annie a intrat.

S-a oprit la poalele dealului abrupt. Grădina fusese construită pe o serie de terase. Pe terasa cea mai de jos erau măslini, ale căror frunze argintii și moi se zăreau pe fundalul cerului albastru ca oul de măcăleandru. Pe ramuri erau muguri mici și tari de fructe încă necoapte, iar pe următoarea terasă se vedea o livadă întinsă. Annie și-a pus mâinile în șolduri și a privit zarzării, merii și cireșii. Minunat. Dacă urma să rămână aici, avea de gând să facă compoturi.

A clătinat din cap. Nu trebuia să gândească așa. Zidurile din piatră năpădite de iederă separau un nivel al dealului terasat de următorul, iar mai sus de livadă a zărit o pergolă imensă din piatră, acoperită de minusculi trandafiri cățărători.

Apoi a văzut vila. Annie și-a pus mâna streașină la ochi, protejându-

se de razele palide ale soarelui care loveau fațada superbei clădiri vechi zugrăvite în nuanțe de roz și portocaliu-gălbui. Erau patru uși duble la parter și obloane verzi decolorate, iar acest tipar se repeta la următorul etaj. Chiar și de la această depărtare, se vedea că ferestrele erau îmbătrânite și prăfuite, dar, chiar și așa, își întorceau fetele zâmbitoare către soare.

Oare totul îi aparținea? Vila părea coborâtă dintr-un basm. Nu exista nici un motiv pentru care această casă uluitoare să fi fost părăsită atâta vreme.

Annie s-a îndreptat către zidul din piatră. Trebuia să existe niște scări care să ducă în sus. Niște trepte pe care, odată ca niciodată, își puseseră picioruşele lor delicate femei încălțate în pantofiori ușori, însoțite de domni spilcuiți, care le întindeau o mână moale, nemuncită.

Gândul că acești oameni fuseseră strămoșii ei era neverosimil și straniu. Papa fusese bogat, dar aceasta era o altă lume, o descendență extraordinară. Măslinii foșneau ușor în apropierea ei, în bătaia vântului. S-a oprit o clipă și a inspirat adânc. Și-a adunat gândurile. O pasăre a lansat o chemare din livada de mai sus, apoi a zburat, pierzându-se în albastrul-gălbui al cerului.

Annie a urmărit cu privirea zidul de piatră, căutând un loc pe unde să urce la următorul nivel, dar zidul era mai înalt decât ea, în mod evident proiectat ca să ofere o terasare adecvată dealului abrupt pe care fusese construită Villa Rosa.

— *Ciao!*

Annie a întors capul, tresărind.

La ultimul nivel se afla un bărbat cu brațele în șolduri, încadrat de pergola veche, acoperită de trandafiri crescuți în toate direcțiile. Privea în jos către ea. De unde se afla, Annie îi zărea silueta înaltă și bronzată și părul blond. Purta o pereche de pantaloni scurți

bleumarin și un tricou verde.

— Ai venit să ne ajuți cu fântâna?

Bărbatul vorbea engleza cu un accent britanic,

Annie clătină din cap, apoi încreți din nas.

— Fântâna?

Dacă ea era proprietara Villei Rosa, avea cineva dreptul să sape fântâni pe proprietatea ei? Notarul nu îi spusese că ar lucra cineva aici. A clătinat din cap.

— Nu. Nu am venit pentru apă.

El a coborât în grabă la nivelul livezii, iar Annie a văzut unde era ascunsă mica scară. Căuta încă o cale de a urca până la capătul scării. Voia să se afle pe picior de egalitate cu noul ei partener de discuție. I se părea ciudat să se afle mai jos de el și să privească la el în sus.

O expresie ciudată a trecut peste chipul bărbatului.

— Turiștii americani au început să își rezerve vizite individuale la vila abandonată? Ce se întâmplă, *signorina bella?*

Pe buzele lui Annie a jucat un zâmbet. Dacă toți bărbații din țara asta i se adresau așa, înfumurarea ei avea să ajungă precum un balon dolofan înainte de sfârșitul săptămânii.

Bărbatul s-a lăsat pe vine. Îl vedea încadrat de pomi și de păsările cu ochi ca mărgelele.

— Poftim. Urcă aici și admiră priveliștea. Este maiestuoasă. Uluitoare.

l-a întins mână. Pielea lui era aurie, iar părul de pe brațe se decolorase din cauza soarelui, până devenise blond.

— Apropo, mă numesc Luca.

Annie s-a apropiat de zid, iar piciorul ei a păsit într-o mică parcelă de ierburi aromate. Mirosul de roiniță și rozmarin a plutit până la ea. A închis ochii o clipă.

— Eu sunt Annie. Mă bucur să te cunosc, dar…

— Uimitor, nu-i așa? Tot locul acesta...

Annie a încuviințat din cap.

— De-a dreptul magic, a șoptit ea.

— Vino să vezi priveliștea de pe terasă și parcul englezesc de deasupra pavilionului cu trandafiri, a îndemnat-o Luca, Nu mă deranjează câte un turist din când în când. De fapt, așa pot să iau și eu o pauză de la căutarea acestei fântâni despre care se spune că este ascunsă pe aici, pe undeva.

Annie a întins un braț și l-a apucat de mână.

— Bine. Bagă piciorul în gaura aia mică de acolo.

A arătat spre un loc care, în mod evident, devenise în ultima vreme un punct de sprijin în zidul de piatră. Cu mâna în mâna lui, a găsit punctul de sprijin și un alt loc de care să se țină cu cealaltă mână.

— Dă-mi ambele mâini.

Și-a pus mâinile în mâinile lui, iar el a tras-o peste marginea terasei, până a ajuns întinsă pe burtă, cu ochii la grămăjoarele de fructe stricate. A tușit și s-a ridicat în capul oaselor, scuturându-și rochia.

— Scuze, în capul meu era o mișcare mult mai elegantă, a zis el și au râs amândoi.

Bărbatul i-a întins din nou mâna și ea a apucat-o, lăsându-l să o tragă în picioare. A privit spre vale, unde coloanele de lumină coborau peste copaci, peste sate și peste case.

— Sinceră să fiu, nu cred că am văzut vreodată ceva atât de frumos.

— Știu.

S-a întors spre el.

— Dar cine ți-a cerut să cauți o fântână pe domeniu?

— Proprietarul Villei Rosa.

8

CARA

Cara se afla în cimitirul de la marginea orașului. Rochia neagră și simplă pe care i-o împrumutase Bettina, bucătăreasa contesei, atârna larg pe trupul ei, iar când își prinsese părul lung și negru într-un coc la spate, în dimineața aceasta, chipul ei o privise din oglindă, cu obraji scobiți și ochii căprui rotunzi și imenși. Șocați.

Bettina stătea alături de ea acum, iar Alphonso în cealaltă parte, o mișca până la lacrimi să îi vadă pe bătrânii prieteni ai lui Papa stând în semicerc, cu pălăriile în mână, îndurerați pentru pierderea ei. Iar când purtătorii sicriului au coborât în groapă cutia simplă, din lemn, pe care o pregătise Alphonso ca să servească drept sicriu, Cara a întors capul. Preotul intona cuvinte care treceau prin ea și deodată și-a dat seama cu surprindere că Raf și contesa se aflau la mică distanță în spatele celor adunați pe coasta dealului.

A aruncat o privire în sus și a simțit că ochii lui Raf o pârjolesc. Se remarcau printre ceilalți, el într-un costum scump de culoare neagră, cu o batistă de mătase în buzunar și părul negru pieptănat pe spate, astfel încât ochii lui calzi se evidențiau ca mierea groasă, aurie, cu brațul într-o eșarfă albă, iar contesa cu părul blond prins la spate într-un conci elegant, îmbrăcată într-o fustă din mătase neagră și o bluză înfrumusețată numai cu un șirag de perle.

Cara a întors capul către sicriul lui Papa, care se odihnea acum în pământ. S-a mai uitat o dată către el, simțindu-și stomacul ca o scobitură care știa că nu va mai putea fi acoperită nicicând. Papa, care era lumina din viața ei, dispăruse pentru totdeauna.

Preotul i-a întins un singur trandafir alb ca să îl așeze pe sicriu, iar

Cara l-a luat și l-a privit lung, incapabilă să se miște. Bettina a strâns-o de mână. A întors o clipă capul spre femeia creață care pusese stăpânire pe bucătărie când bucătarul personal al contesei plecase la război, în dimineața aceasta, Bettina sosise la pensiunea lui Papa, aducând rochia, o pâine albă și pufoasă, coaptă chiar în acea dimineață și un bol de căpșune culese din grădina bucătăriei. Cara rămăsese cu privirea pierdută la mâncare și se silise să înghită ceva, numai datorită bunătății prietenei sale.

Acum, Cara i-a zâmbit curajoasă Bettinei, apoi s-a întors spre Alphonso și și-a lăsat mâna pe brațul lui timp de o clipă. Privirea lui spunea totul. Și el îl respectase pe tatăl ei, iar în primele zile ale războiului se străduise să trimită la pensiune plantele aromatice rămase în plus, pe care le cultiva în grădina contesei, împreună cu ouă proaspete de la găinile pe care le îngrijea tot el.

Cara a luat trandafirul alb și l-a ținut un moment în mână. Știa că a-l pune pe coșciug însemna cea din urmă clipă. Totul va fi trecut. Flecăreala de dimineață a lui Papa cu oaspeții de la pensiune, felul în care îl întâmpina pe fiecare musafir, cu o încântare neștirbită, ca și cum era martor la un miracol de fiecare dată când coborau scările la micul-dejun, ca și cum de fiecare dată când apăreau, îi vedea din nou pentru prima oară, în ajun. Cara stătuse în curtea din spatele pensiunii, lăsându-și lacrimile să curgă libere pe obraji, privind la dragile ghivece cu roșii ale lui Papa. Nu mai departe de săptămâna care trecuse, el îi spusese că recolta din vara aceea urma să fie minunată, în urmă cu numai două zile, îi spusese cât de norocoși erau că naziștii nu le furaseră. Iar ei îi trecuse prin cap că motivul era probabil refuzul contesei de a-i ajuta pe partizani și de aceea întregului sat i se acorda tratament preferențial.

Cara stătea în picioare, privind cu ochii pierduți la cutia de lemn, cu mâna înțepenită locului și degetele încleștate pe tulpina subțire a

trandafirului alb. Printre sătenii adunați la înmormântare a trecut un murmur, dar ea era ca paralizată: i se părea un gest de o finalitate nemiloasă să arunce acest trandafir peste pământul care se aduna deasupra sicriului lui Papa.

A clătinat din cap. Nu putea da drumul trandafirului. Când l-a simțit pe Raf lângă ea, a închis ochii, îi simțea prezența la fel de intens ca întotdeauna, siguranța și sentimentul de liniște pe care i le dădea, dar focul care se aprinsese între ei îi distrusese în cele din urmă.

Știa că Papa îl plăcea pe Raf.

Dar contesa nu era doar persoana căreia Cara îi datora slujba, ci și proprietara pensiunii lui Papa, care îi plătea chirie și conducea de unul singur afacerea.

Lumea contesei și a lui Raf era atât de diferită de a ei, încât n-ar fi putut niciodată să își găsească loc în viața lor.

Papa fusese cel care avea întotdeauna grijă de ea, sprijinindu-i deciziile, discutând blând cu ea și oferindu-i sugestii. Întotdeauna fusese lângă ea. Cara a oftat greu și a ridicat capul când gândul i s-a limpezit.

Asta era.

Trupul îngropat sub pământ nu era Papa. Poate că naziștii i-au răpit trupul, poate că l-au ucis, l-au rănit, i-au provocat atâta durere, încât era timpul să se ridice spre brațele blânde ale lui Dumnezeu din ceruri, dar adevărul era că privirea ei nu pe Papa îl căuta acolo, jos.

El îi va fi întotdeauna alături. Știa că siguranța acestei convingeri nu o va părăsi niciodată. Moartea nu îi putea răpi dragostea.

Iar în clipa aceea, l-a simțit peste tot, în vântul care se juca în teiul ce păzea acest loc sacru, în cerul care se întindea peste valea în care o crescuse Papa, Și mai presus de orice, în adâncul inimii sale, unde avea să-l regăsească întotdeauna. Cei pe care i-am iubit ne rămân întotdeauna alături. Îl simțea în suflet, și-l imagina spunându-i că se

află acolo.

Cara a dat drumul trandafirului.

Trecuseră mai multe zile de la înmormântarea tatălui ei, iar Cara cobora treptele din piatră care coteau spre grădinile terasate ale Villei Rosa. S-a oprit printre măslinii bătrâni și cioturoși de pe terasa inferioară. Noaptea de indigo care se așternea întotdeauna peste Toscana la sfârșitul serilor de vară era sfâșiată de lumina lunii care arunca fâșii de culoarea lămâilor peste crângul magic.

Cara a rămas neclintită. Sunetul pașilor lui Raf în spatele ei se scurgea în tăcerea de cerneală, iar ea Ia așteptat, chiar dacă instinctul îi spunea să plece acasă.

S-a oprit în fața ei, scăldat în lumina lunii, cu ochii plini de o sinceră îngrijorare. Părul negru îi era tuns scurt, după moda militară, iar în cămașa și pantalonii albi, din pânză, părea mai viguros și mai frumos decât oricând, chiar dacă trebuia să-și țină brațul într-o eșarfă, până se recupera după rana de șrapnel.

— Cum te simți, Cara?

Încă din ziua înmormântării, stătuse pe scaun, cu părul strâns legat la spate într-o coadă de cal, dactilografiind scrisori pentru partenerii de afaceri ai contesei, pentru bancherii săi din Milano și multitudinea de consilieri financiari din Florența, suferind în inima ei pentru ce știa că îndurase Papa. Iar în fiecare dimineață, când se trezea în dormitorul ei din pensiunea cufundată în tăcere, din care lipseau zgomotele pregătirii cafelei și cântecul lui Papa venind dinspre bucătărie, simțea în stomac o durere adâncă, grea.

Găsise însă puterea de a zâmbi printre lacrimi când una din vecine i-a adus o *torta della nonna,* făcută cu multă dragoste, desertul pe care i-l făcea mama ei duminica. Vecina folosise ultimele rămășițe de făină pentru a-i pregăti acest desert special. O năpădise amintirea felului în care Papa continuase tradiția mamei sale. Modela cu grijă coca,

turnând delicioasa șarlotă vâscoasă, arămie, făcută cu cele mai bune ouă cafenii și cu unt auriu, în forma de patiserie, apoi așeza semințe de pin pe cocă, în cercuri decorative.

Cara a inhalat adânc aerul luminat de lună. Era parfumat de trandafiri și de promisiunea dulce a uleiului de măsline verde și mătăsos, pe care familia Messina îl îmbutelia după fiecare recoltă. Dinspre livada de deasupra venea izul piersicilor coapte în miezul verii, împreună cu mirosul de rozmarin și lămâiță, care creșteau sălbatice de-a lungul zidurilor din piatră.

Cara și-a adunat gândurile, își desfăcuse părul pe care îl ținea de obicei legat într-o coadă, iar buclele îi cădeau în valuri negre pe spate. Ochii ei, la fel de negri ca șuvițele de păr, păreau rotunzi și vulnerabili. Dar focul care îi ardea în pântece, îndemnând-o să facă ceva pentru a-i ajuta pe cei care se opuneau naziștilor nu avea de gând să se domolească. La fel de repede cum o cuprinsese valul de tristețe, hotărârea aceea pasională a revenit, înlocuindu-l.

— Mă mistuie durerea pentru Papa, Ceea ce i s-a întâmplat este de neimaginat. Nu mă pot concentra la nimic altceva. Doar... I-a scrutat chipul lui Raf, iar ochii lui îi sfredeleau pe ai ei. Doar la nevoia de a face ceva ca să nu aibă aceeași soartă și alții. Este singurul gând care mă ajută să merg mai departe.

Pe obrazul lui Raf a zvâcnit un mușchi. Vorbele Carei au rămas aninate între el o clipă, iar el a făcut ochii mari.

Cara a aruncat o privire scurtă în jur.

— Înțeleg că ai oameni de contact. Pune-mă în legătură cu ei. Iar eu mă pun pe treabă.

— Cara... Este prea periculos, te rog să înțelegi asta. Războiul nu a ajuns încă aici, în vale, dar se apropie cu fiecare pas pe care Aliații îl fac spre nord și cu fiecare soldat pe care naziștii îl trimit în Toscana, pentru a-și apăra teritoriul ocupat. Nu-ți poți primejdui viața astfel.

Eu nu vreau să-ți primejduiesc...

— Tatăl meu a murit apărând-o pe fiica de 12 ani a prietenului său, ca să nu fie violată de naziști.

Expresia de pe chipul lui Raf s-a îmblânzit.

— Înțeleg, înțeleg ce simți și știu prin ce treci.

Cara a clătinat din cap, iar focul din ea s-a aprins din nou.

— Cum? Cum ai putea tu să...

Raf a lăsat capul în jos.

Cara a închis ochii.

— Îmi pare rău.

Și el își pierduse tatăl pe neașteptate. Întreaga vale se cutremurase atunci. Atenția se îndreptase asupra contesei, asupra curajului și rezistenței sale în fața morții soțului ei. Dar, în același timp, rămăseseră în urma lui doi fii.

Raf își trăise întotdeauna viața în razele soarelui strălucitor al mamei sale. Iar razele contesei ardeau cu intensitate, Cara știa că Raf respectase dorința mamei sale de a lupta alături de Mussolini, de partea lui Hitler, Știa că pentru Raf conta foarte mult să aducă onoare familiei sale și să o asigure pe contesă că îi va fi întotdeauna alături, mai ales după ce Nicolas o abandonase. Dar mai știa că Raf nu i-ar fi putut spune niciodată mamei sale că făcea parte dintr-un grup de partizani. Singurul mod în care putea fi el însuși era să acționeze pe la spatele mamei sale. Secrete și *minciuni*...

Cara înțelegea asta, dar înțelegerea nu era de-ajuns. Putea face ceva, iar situația de acum o impunea. Valea aceasta îi curgea prin vene, la fel cum îi curgea și lui.

Liniștea serii luminate de lună era întreruptă numai de sunetul fântânilor de pe moșia familiei Messina, care dirijau curgerea apei de pe o terasă pe alta. Erau operate de o pompă aflată în partea de sus a grădinii, Raf îi spusese că Villa Rosa se afla deasupra unui izvor de

adâncime, descoperit de etrusci și că exista o rețea complicată de țevi și canale săpate sub pământ. Îi făcea plăcere să îl ajute pe Alphonso să îngrijească fântânile, iar Cara știa că întoarcerea acasă a lui Raf readusese bucurie în inima lui Alphonso. Alphonso avusese întotdeauna o duioșie aparte pentru fiul mai mic al contesei.

Înainte să plece la război, Raf îi spusese că fiecare strop de apă contează și că fântânile funcționează ciclic, astfel încât nu se irosește nimic. Dar conta și fiecare viaţă din Toscana.

— Alphonso ți-a spus să vorbești cu mine? întrebă Raf, rupând tăcerea densă care atârna între ei.

Capul Carei a zvâcnit în sus, privindu-l cu atenție.

— Știi că nu i-aș trăda niciodată încrederea lui Alphonso, îmi este ca un unchi. Vocea îi tremura. Vreau să ajut din proprie inițiativă. Dacă nu mă îndrepți în direcția corectă, voi găsi pe altcineva care să o facă.

— Nu suport gândul că îți vei pune viaţa în primejdie. Ochii lui o implorau. Uite ce i s-a întâmplat tatălui tău..., a șoptit el.

Vocea lui era gravă și intensă.

— N-am nimic de pierdut.

Era adevărat.

El a încuviințat din cap, privind în pământ.

— Este firesc să gândești așa.

Tăcerea plutea între ei ca un voal delicat.

— Am de gând să ajut în orice fel voi putea. Și voi găsi o cale, dacă tu nu vrei să mă ajuți.

El și-a ridicat ochii spre ea, iar ea a simțit cum o mistuie privirea lui.

— Tatăl tău ar fi de acord cu asta, Cara?

— I-am promis.

Cara s-a întors și s-a îndreptat cu pas împiedicat spre porțile din fier forjat, cu modele complicate, ce deschideau calea spre Villa Rosa.

— Cara...

Dar Cara privea spre satul care se întindea la poalele dealului. Era un sat mic, însă merita să fie protejat. Iar amintirea lui Papa merita mai mult decât orice pericol.

— Voi aștepta o veste de la tine, a zis ea.

Cara s-a îndepărtat de el, mergând înspre drumul pustiu și tăcut.

9

ANNIE

Annie stătea în fața ușii de la intrarea Villei Rosa. Era vopsită în aceeași nuanță de verde cald ca și obloanele, iar în jurul tocului pânzele de păianjen desenau modele delicate. Deasupra ușii era o fereastră în evantai elegantă, murdară de praf și noroi. Grămezi de frunze uscate, adunate în ani de zile, zăceau în porticul casei.

Luca, cel cu accent britanic, pe care îl întâlnise în prima ei vizită la Villa Rosa, îi spusese foarte limpede că nu îi va permite să intre pe proprietate fără permisiunea „proprietarului". Acel proprietar urma să vină astăzi la vilă, iar numele lui era Sandro Messina, și Luca îi spusese că era descendentul direct al familiei Messina.

Annie, obligată să își găsească o distracție în timpul celor câtorva zile dinainte de sosirea lui Sandro Messina, se dusese la Florența, unde cutreierase prin Galeriile Uffizi. Urcase până la Palatul Pitti, admirase priveliștea dealurilor toscane din Grădinile Boboli, luase masa în câteva încântătoare restaurante de familie, comandând feluri simple, tradiționale, pe care știa că tatăl ei le-ar fi adorat.

Se lăsase inspirată de produsele din piețe și se întorsese la pensiunea din sat, pe care o alesese pentru că era mai aproape de Villa Rosa decât hotelul din Cortona, cu brațele pline de miere, brânzeturi locale și o sticlă de vin toscan. Părea că în Toscana fiecare familie care deținea o parcelă de pământ avea o vie și își producea propriul vin. Viile bătrâne coborau costișa unuia dintre dealurile din vecinătatea Villei Rosa. Dacă ar locui aici, atunci, la fel ca vechilor membri ai familiei, care locuiseră aici câteva secole, și ei i-ar face mare plăcere să își producă propriului vin și ulei de măsline. Cum ar fi să se apuce de

apicultură? Se putea imagina proprietara unei stupine.

Simțurile îi reveniseră la viață în aceste ultime zile, în timp ce hoinărea pe străzile celui mai fermecător oraș renascentist din lume. Încetase să-și mai lege părul lung și blond la spate și începuse să îl poarte desfăcut pentru prima dată după ce făcuse școala de bucătari de la Paris. Își permisese un răsfăț cumpărându-și pantofi din piele moale în Florența, dar și câteva rochii de vară în culori de pietre prețioase, care îi accentuau nuanța măslinie a pielii. Annie avea chef să poarte haine mai colorate decât în San Francisco, unde preferase hainele negre la muncă și avea tendința să poarte numai jeanși vechi și cămăși când nu muncea.

Oricât plângea după Papa și oricât de mult îi lipseau Monica și Paul, această călătorie întreprinsă de una singură i se părea un răsfăț delicios. Oare Papa o privea de sus, zâmbind, când o vedea într-un loc în care simțea că poate îmbrățișa viața? Spera că da.

— Annie?

Annie s-a întors, Luca aștepta cu mâinile în șolduri, la fel ca atunci când îl întâlnise prima dată.

— Slavă Domnului că s-a mai răcorit un pic de când ai venit ultima oară. Vocea lui avea un ton familiar, ba chiar trăda mulțumirea de a o revedea. M-am simțit îngrozitor că nu te-am lăsat să intri în vilă ultima dată. Mă ierți?

Annie a zâmbit recunoscătoare pentru manierele lui elegante.

— Și eu aș ezita să las un străin să intre într-o casă care nu este a mea...

A urmat o pauză. Proprietatea asupra casei era o chestiune contondentă.

— Mi-am petrecut timpul într-un mod interesant. Am fost la Florența. Mi-a plăcut foarte mult.

— Presupun că te-a făcut să te îndrăgostești și mai tare de Toscana,

a zis el, privind-o cu un zâmbet și cu o sclipire în ochi.

— Cine nu s-ar îndrăgosti de tot ce există aici?

A întins brațele larg pentru a cuprinde vila, grădinile, valea și colinele sure din depărtare. Drumul la Florența nu pusese stavilă iubirii tot mai puternice pentru Toscana, iar acum, că se întorsese în valea aceasta, nu era deloc nerăbdătoare să îl întâlnească pe celălalt pretendent la această încântătoare vilă.

— Știu, Nici eu nu mă grăbesc să mă întorc în Anglia, oricât de minunată ar fi. Vremea, pe de o parte...

— Am presupus că ești italian, Luca.

Deși vorbea engleza la perfecție, cu urme de accent britanic, Luca scutură din cap.

— Bunicul meu a fost italian, dar eu am crescut în Hampshire și tot acolo mi-am înființat o firmă de proiectare peisagistică. Atunci când s-a ivit ocazia de a veni în Italia pentru a reproiecta grădinile Villei Rosa, nu am ratat-o. Vila aceasta are o însemnătate mare și pentru mine.

Annie s-a încruntat.

Chiar atunci a ajuns la ei zgomotul unui motor puternic și o mașină sport, cu caroserie joasă, s-a ivit de după curba aleii de acces, chiar în fața locului în care se aflau ei. Annie a aruncat o privire spre emblema grăitoare a automobilului luxos. Era un Ferrari.

A coborât treptele, oprindu-se lângă Luca.

— Începe, a zis Luca și, pe neașteptate, Annie a simțit cum își trece mâna pe lângă brațul ei, în timp ce se îndrepta către automobilul atent lustruit. Nu te lăsa.

Annie și-a încrucișat brațele, întrebându-se de partea cui era Luca.

Luca s-a aplecat și a deschis ușa șoferului, cu brațul sprijinit de mașină, nelăsând-o să îl vadă pe bărbatul dinăuntru.

Când Luca a pășit într-o parte, Annie a lăsat să îi scape un râs

crispat.

Șoferul mașinii a pus un picior pe aleea cu pietriș, care avea urgentă nevoie de o greblare. În timp ce el cobora din mașină, Annie a fost nevoită să își înăbușe zâmbetul tot mai larg. Omul avea o frumusețe viguroasă. Cu bucle negre care îi încadrau trăsăturile clasice și ochi extraordinari, de culoarea mierii arse. Era îmbrăcat într-o pereche de jeanși decolorați și o cămașă din pânză de in, pe care nu o băgase în pantaloni.

Ochelarii de soare îi erau cocoțați în vârful coamei de păr negru; se îndreptă spre ea, întinzându-l o mână. Cealaltă mână o așează pe brațul ei.

— Tu trebuie să fii Annie, a zis el. Accentul lui trăda urme ale acelei limbi italiene lirice pe care ajunsese să o adore tot ascultând-o în ultima săptămână. Sandro Messina. Ca să fiu sincer, mă nedumerește prezența ta aici.

Annie a dat mâna cu el și a trebuit să admită că era de-a dreptul dezarmată.

— Ești cu totul altfel decât mi te-am imaginat, a recunoscut ea, neputând să se abțină.

Își imaginase un bărbat de vârstă mijlocie, cu un pulover într-o nuanță de galben-lămâie legat peste umeri și o pereche de pantofi bej, lustruiți, Luca îi spusese că, din cauze de confidențialitate, era mai bine să aștepte până îl întâlnea pe proprietar înainte de a-i spune și altceva.

Sandro s-a întors spre Luca.

— Ce ai făcut, ai speriat-o? I-ai spus că sunt diavolul împielițat? Nici nu pot să-mi imaginez ce i-ai zis despre mine.

Annie i-a aruncat o privire lui Luca. Dar el privea în jos, la pietricelele care acopereau aleea, cu mâinile în buzunare și cu fața îmbujorată.

— Eu nu sunt decât mesagerul. A clătinat din cap. Nu i-am spus nimic.

Apoi i-a făcut un semn din ochi lui Annie.

Annie a ridicat din umeri și și-a trecut o mână prin părul lung și blond. Se îmbrăcase cu o rochie în care știa că îl va simți pe Papa aproape. Era rochia pe care o purtase la înmormântare, nu neagră, ci dintr-un material de o nuanță închisă de bleumarin, care îi scotea în evidență culoarea ochilor. Când o cumpărase, hotărâse că nu va lăsa înmormântarea să arunce o umbră asupra acestei rochii; în schimb, o va purta pentru a-și reaminti că tatăl ei era întotdeauna de partea ei.

— Vreau să vorbesc cu tine, a zis, adresându-i-se lui Sandro. Situația aceasta m-a luat și pe mine prin surprindere.

— Și bănuiesc că vrei să vezi interiorul Villei Rosa, a zis el încet.

Ea încuviință din cap.

— Am cheile mele, una de la poartă, alta de la intrarea principală.

El și-a coborât ochii spre cheile din bronz pe care le ținea în mână.

— Într-adevăr, a zis el, cu o voce care era încă blândă.

În spatele ei, Annie l-a auzit pe Luca dregându-și glasul.

— Să vedem dacă se potrivesc, bine? a întrebat-o Luca cu glasul acela mătăsos.

Annie a luat cheia și s-a apropiat de intrarea Villei Rosa.

10

CARA

Cara își luase o săptămână de concediu la insistențele contesei. Muncise din greu în fiecare zi, după înmormântare, pentru a uita de durere, dar scrisorile și telefoanele între care se îngropase nu reușiseră să îi înăbușe suferința pierderii tragice a părintelui ei.

În această dimineață, rămăsese așezată în pat cu cana de cafea, iar muțenia satului de dincolo de ferestre o neliniștea. Cu numai zece luni în urmă, aleile pietruite din fața pensiunii lui Papa răsunau de urale, iar sătenii își petrecuseră seara dansând în piață. Mussolini fusese îndepărtat prin vot de la putere de Marele său Consiliu și toată lumea credea că deceniile de fascism luaseră sfârșit. Dar de la sosirea tancurilor lui Hitler, toată lumea simțea că venise sfârșitul lumii în vale, iar pe străzi nu se mai auziseră de atunci nici urale, nici cântece.

În vreme ce localnicii reușeau să supraviețuiască cu produsele pe care le cultivau, la oraș rațiile se înjumătățiseră, ajungând la mai puțin de o cană de lapte de persoană pe zi, iar rațiile de făină erau neîndestulătoare. De multă vreme circulau povești despre oameni care își schimbau argintăria de familie pe o bucată de șuncă pe piața neagră, în timp ce prețul unei pulpe de miel era de sute de mii de lire, iar fructele și legumele erau aproape inexistente, așa că naziștii făceau de multe ori raiduri prin satele din apropiere, luând și puținul pe care îl mai aveau.

Neînțelegerile dintre vecinii Carei păreau să se fi amplificat odată cu disperarea în care trăiau cu toții acum. Cu o seară înainte îl auzise pe vecinul ei, Luigi Santino, țipând la nevastă-sa. Și nici în afara casei nu se purta mai bine. Nu îi plăcea deloc felul în care o privea, de parcă

ea ar fi fost porția de tiramisù așezată dinaintea lui. Din când în când, Luigi o întreba pe o voce dulce și mătăsoasă ce mai face contesa, o ruga să îi transmită complimentele sale. Dar ceea ce îi frângea inima era expresia de pe chipurile celor bătrâni. Felul în care bărbații în vârstă stăteau în piață, privind în jur și clătinând din cap. Cara știa că își aminteau de Italia dinaintea venirii lui Mussolini la putere. Își aminteau de scurtul gust al libertății de care se bucurase țara după Marele Război. Totul părea atât de îndepărtat acum.

Cara a așteptat să se ivească primele dâre de lumină la marginea vechilor obloane din lemn vopsit de la ferestrele dormitorului ei, care vesteau zorii unei noi zile, Alphonso, Dumnezeu să îl binecuvânteze, venea în fiecare dimineață cu un coș din răchită acoperit cu un ștergar alb-roșu, în care se afla micul-dejun: pâine făcută la vilă și un urcior cu lapte. Aproape în fiecare dimineață aducea căpșune, grase și frumoase, din grădinile vilei.

Contesa îi aproviziona pe vânzătorii din piață, dar naziștii jefuiau tarabele, luând puținele produse pe care le aveau de oferit, și în zilele acelea piața din sat rămăsese numai o frântură din ceea ce era înainte de război.

Cara s-a lăsat înapoi pe pat. Sub geamul ei, pe îngusta stradă pietruită din fața pensiunii, s-au auzit doi nemți, ale căror voci au spart liniștea dimineții până atunci cufundate în tăcere. Întotdeauna patrula trecea la ora 7,00. Îi menționase lui Alphonso că era de mare ajutor să cunoască rutina strictă a naziștilor, Alphonso încuviințase sumbru din cap, îi spusese că partizanii profitau de acest lucru.

Operau strecurându-se pe lângă naziști, pătrunzând prin crăpături, pentru a sparge zidul naziștilor.

Cara a coborât din patul ei de o singură persoană după ce vocile soldaților au pierit. Și-a tras pe ea halatul din batist alb și s-a apropiat încet de fereastră, deschizând larg obloanele. Aerul era netulburat,

senin. S-a aplecat în afară și a privit spre cerul albastru.

A rămas acolo o vreme, gândindu-se la Papa, până ce a auzit bătaia ușoară în ușă a lui Alphonso. A ieșit din apartamentul confortabil pe care îl împărțise cu Papa și a coborât treptele din lemn, trecând pe lângă recepția cu suportul pentru chei, în șoaptă, a spus numele lui Alphonso.

— *Si, signorina* Cara.

A deschis ușa cu o precauție născută din obișnuință, cu ochii plecați, pentru că întotdeauna se uita la pantofii lui Alphonso. Acolo se aflau și acum, uzați, cu tălpile înlocuite de mai multe ori în ultimii câțiva ani de către cizmarul local.

A ridicat ochii și a întâlnit privirea prietenoasă a lui Alphonso,

— Arăți mai bine astăzi, *signorina*.

I-a zâmbit, privindu-l drept în față, căci nu era mai înalt decât ea, care avea un metru șaizeci și șapte.

— Îți mulțumesc, Alphonso. Trebuie să recunosc că abia aștept să mă întorc la muncă mâine.

Alphonso a aruncat o privire grijulie în lungul micii alei înguste.

— *Si,* a zis el, dacă nu aș avea locul de muncă - își coborî privirea - și căsuța mea de pe terenul vilei, îmi este groază să mă gândesc în ce situație m-aș putea găsi. Cu naziști care ar dormi în patul meu!

— Da, a șoptit Cara.

— Cum te simți, *signorina* Cara?

— Mai bine, a zis Cara, și nu mințea. Deși sunt oameni care îmi spun că nu îmi voi reveni niciodată după pierderea lui Papa. Că durerea nu se va ostoi niciodată. Și mai sunt și alții care îmi spun că va dispărea cu timpul.

Alphonso a dat din cap și a oftat,

— Nu știu cât va dura, o lună, un an, zece ani, a zis Cara și și-a muscat buza. Dar ce știu este că Papa mi-a dat darul vieții. Și că

trebuie să-l prețuiesc. Trebuie să prețuiesc fiecare zi. Cred că aceasta este ultima lecție pe care ne-o dau părinții noștri, înțelegi?

Cuvintele i se poticneau și i se propteau în gât și a înghițit în gol.

— Cred că este adevărat, a zis el, apoi a murmurat o binecuvântare. Așteptăm cu nerăbdare să te revedem mâine la vilă, *signorina*.

Cara i-a zâmbit și, pe când el se îndepărta, a închis ușor ușa în spatele ei și a rămas nemișcată în tăcerea răcoroasă a casei sale. Voise să îl întrebe despre partizani, dar simțea că toată lumea voia să-i lase un timp numai al ei în care să jelească și le respecta dorința.

Dar acum, că se odihnise, venise timpul să acționeze.

În dimineața următoare, Cara a urcat către grădinile terasate ale vilei, trecând pe lângă pavilionul de vară, acolo unde soțul contesei îi ceruse odinioară mâna tinerei Evelina. S-a oprit pe terasa superioară, în dreptul pergolei cu trandafiri, care era acoperită cu boboci mici, rozalii. De multe ori contesa îi dăruise pentru nunțile din sat, insistând întotdeauna să culeagă ea însăși micii trandafiri perfecți. Îi spusese Carei că trebuie să se mărite când vor fi înflorit! trandafirii. Cara nu o putuse privi în ochi.

A pătruns în holul rece de la intrarea casei. În dreapta ei, ușa către birou era închisă. Iar în stânga, tihnita cameră de muzică a contesei se deschidea direct spre sufragerie, printr-o ușă dublă.

Mâna Carei s-a oprit pe clanța de la ușa biroului când a auzit vocile care veneau dinspre scări. Vocea catifelată a contesei și o altă voce. Nu a lui Raf. Dar de bărbat.

Cara s-a strecurat în biroul cufundat într-o nobilă tăcere și a privit din spatele ușii.

Se auzea zgomot de pași pe scara mare, curbată, cu balustradă din fier forjat, făcută de același meșter fierar care lucrase și porțile Villei Rosa. Cara a văzut cum apar picioarele contesei încălțate în sandale bleu, cu tocuri înalte, apoi mătasea rochiei sale albastre. Era pudrată

și pe buze avea un ruj roz palid, iar ochii îi erau mijiți într-un zâmbet.

Mâna Carei a înghețat pe clanța ușii, iar privirea i s-a arcuit în sus. O pereche de pantofi scumpi și pantaloni eleganți, atent călcați, veneau în urma pasului ușor al contesei. Un sacou cu croială distinctă și apoi o străfulgerare a chipului său.

Instinctiv, Cara a făcut un pas în spate, dispărând din raza vederii lor, dar a rămas cu urechea lipită de ușa închisă a biroului și a ascultat, în timp ce inima îi bătea cu putere în piept. Contesa râdea ca o școlăriță. Iar bărbatul care cobora scara în urma ei murmura cu vocea aceea suavă pe care o putea recunoaște oricine. Vocea unui îndrăgostit. Vorbea în germană.

A traversat camera către birou și a început să își facă de lucru cu teancurile de plicuri care se adunaseră cât timp lipsise.

Petrecuse prea multe ore singură în biroul contesei citind ziarele și văzuse chipul omului proslăvit pe primele pagini de prea multe ori, de mult prea multe ori ca să nu îl recunoască. A inspirat scurt de câteva ori la rând.

Contesa avea o aventură cu un înalt ofițer nazist, care era unul dintre comandanții de la Florența, își amintea că numele lui era Bruno Klein. *Cum putea să…*

Cara aruncă o privire disprețuitoare la corespondența acumulată pe birou. Trebuia să-i spună lui Raf, ca măcar partizanii să știe. Venise timpul ca ea să facă ceva, chiar dacă se afla chiar sub nasul acestui nazist.

S-a furișat înapoi spre ușă. Bărbatul murmura ceva, iar contessa îi răspundea pe o voce coborâtă și seducătoare. Omul a scos un chicot grav, apoi s-a lăsat tăcerea. Probabil o săruta.

Ce va însemna asta pentru ea, pentru Alphonso, pentru Bettina și pentru Raf? Oare contesa nu știa în ce primejdie îi pusese când îi permisese acestui om să intre în casă?

11

ANNIE

Cheia lui Annie s-a învârtit ușor în broasca cea veche și ea a făcut un pas în holul de la intrarea Villei Rosa. O scară mare se curba către etajele superioare, iar același fier forjat elegant din care era făcută poarta se repeta în stâlpii balustradei. Dar aici balustrada era decorată cu niște modele ce păreau monograme, iar bobocii de trandafiri erau încorporați în lucrătura metalică.

Annie nu s-a putut opri; s-a apropiat de scară și a privit mai de aproape literele care formau blazonul - E și A. Erau scrise atât de aproape, încât mai că se uneau.

— Evelina și Arturo, a zis Sandro, punând un picior încălțat în gheată pe prima treaptă. Străbunicii mei. Evelina și Arturo Messina. A întins mâna și a trecut un deget peste cele două inițiale. Străbunicii mei adorau această vilă. Știu că străbunicul meu, Arturo, dacă nu ar fi murit înainte de război, ar fi luptat pe viață și pe moarte ca să nu îi lase pe naziști să pună mâna pe ea. Este un lucru nefericit ce s-a întâmplat aici... cumplit.

Annie a rămas tăcută. Ce voia să spună? Ea nu știa nimic despre acești oameni, despre istoria lor.

despre locul ei aici. Nemișcarea rece dinăuntrul Villei Rosa o tulbura, iar pătrunzând în această casă i se părea că transformase în realitate scrisoarea lui Papa.

Luca s-a scuzat și s-a întors la lucru în grădină, I se părea straniu să se afle aici numai cu Sandro. Ar fi preferat prezența lui Luca în acest moment.

Dar, în același timp, murea de curiozitate să urce scara aceea

elegantă. Sandro a traversat holul, deschizând o ușă albă care ducea în dreapta. A aprins o lumină și Cara a văzut că se aflau într-un cabinet de lucru. Un birou vechi, fermecător, era așezat lângă fereastra închisă cu obloane și mai era un șemineu cu un tablou acoperit, pe peretele de deasupra sa. Două fotolii erau învelite în huse ca să fie protejate de praf, iar într-un colț al încăperii se vedea un covor rulat. De fiecare parte a șemineului pereții erau acoperiți de rafturi pline până la refuz. Iar pe acestea se înșirau sute de cărți vechi. Cotoarele lor legate în piele erau crăpate și uzate, însă literele aurii ștanțate pe ele se vedeau încă vii și intense.

— Dumnezeule, a șoptit Annie.

S-a apropiat ca să le privească mai bine, Dante, Voltaire, Pușkin - era incredibil că aceste cărți prețioase nu fuseseră furate de cineva.

— Este doar o foarte mică parte a colecției de cărți care se afla odată în această vilă. Tatăl meu mi-a spus că erau sute de cărți aici, când era el tânăr. Cine știe ce s-a întâmplat cu ele?

Annie s-a întors către Sandro, care înainta deja spre încăperea următoare, trecând dincolo de o ușă dublă. Era o cameră de zi, cu un alt set de mobilier, de data aceasta o canapea și câteva scaune, toate acoperite și ele cu huse de praf. Din tavan atârna un candelabru care arunca forme luminoase prin toată camera întunecată. Pereții erau zugrăviți într-un galben intens, peste care se așternuse o patină de vechime aproape magică.

Apoi, Annie a văzut ceva ce i-a tăiat răsuflarea. Pe peretele îndepărtat, comun cu camera următoare, secțiuni întregi de zid fuseseră răzuite și de sub galbenul vechi apăreau urmele unei fresce, oameni care traversau o piață, iar pe hainele și mantiile lor se vedea albastrul strălucitor de lapislazuli.

— Vai, Doamne, a șoptit Annie,

Sandro a examinat cu atenție vechile picturi.

— Nu-i așa că sunt minunate? Sunt o parte importantă a moștenirii străbunicilor mei și am de gând să angajez cei mai buni lucrători care să le restaureze.

Annie s-a încruntat. „Moștenirea mea, străbunicii mei...”

— Suita aceasta de camere era folosită de străbunicul meu ca birou, înainte de moartea sa prematură, în anii '30, în urma unui atac de cord, în timp ce se plimba prin grădini.

— Îmi pare rău.

Annie ar fi vrut să treacă cu un deget peste frescă, dar nu îndrăznea.

— Străbunica mea, Evelina, a fost chemată, a fugit la el, dar el i-a murit în brațe. A fost nevoită să preia conducerea vilei în întregime, ceea ce a făcut din acel moment și pe tot timpul războiului, Sandro și-a lăsat privirea în podea, trist. Atunci a început totul să meargă prost.

Sandro a condus-o în încăperea următoare, - Aceasta este un fel de anticameră. Cred că era locul în care se păstrau toate dosarele de afaceri, A fluturat o mână prin spațiul mic și întunecat. Pe toți pereții erau rafturi încorporate în zidărie, dar cineva îndepărtase toate documentele. Un bec neacoperit atârna solitar și straniu din tavan.

— Pe timpuri cred că aici erau grajduri pentru animale, dar apoi grajdurile au fost transformate în spațiul acesta de depozitare.

Annie era încurcată, în ciuda căldurii de afară, și-a cuprins trupul cu brațele. Camera aceasta avea ceva ciudat și dezolant.

— Putem să ieșim de aici? a zis în șoaptă. Sandro a ridicat capul brusc și a privit-o.

— Simți ceva neplăcut în legătură cu vila?

— Deloc, a murmurat Annie.

Dar s-a bucurat când s-au întors în holul de la intrare.

Sandro a ridicat ochii către tavan,

— Planul meu este să dărâm pereții dintre aceste camere. Vreau să creez un spațiu imens, cu o bucătărie modernă și o zonă de living cu

plan deschis. Arhitectul meu întocmește planurile chiar în acest moment. Aș vrea să dărâm partea din spate a casei, vechea bucătărie și camerele în care dormeau servitorii. Vreau să modernizez totul, să scap de fantomele trecutului care bântuie casa aceasta veche. Trecutul este dus și trebuie să îl lăsăm în pace. Nu crezi?

Annie a mijit din ochi. Nici măcar nu lua în considerare dreptul ei asupra vilei. Parcă șterse totul cu un burete. Ea nu avea de gând să îl încolțească... încă.

— Dar aripa din stânga? a întrebat ea, pe un ton care sugera că îi era cât se poate de obișnuit să trăiască într-o casă cu mai multe aripi. Repetă și ea același tipar?

Cele patru uși duble, plasate la distanță egală, îi ademeniseră privirea de prima dată.

Sandro a confirmat din cap.

— Planul pentru cealaltă jumătate a casei este să o transform într-o zonă protocolară de distracție.

— O zonă? Ciudat acest cuvânt modern pentru o casă atât de veche și de încântătoare.

Gândurile o asaltau. Cum să treacă de individul acesta? Să se întoarcă la notar? Dar era limpede că notarul nu știa nimic.

Sandro se mulțumea să zâmbească.

— Și aici vreau să dărâm toți pereții din partea aceasta a casei și să creez un spațiu enorm. A pătruns prin ușa de legătură către aripa stângă a casei, deschizând-o la perete și aprinzând alte lumini. Va fi minunat. Abia aștept să-mi văd planurile puse în aplicare.

Se aflau într-o cameră de muzică. Aici era un pian de concert acoperit cu o husă de praf, picioarele sale conice din lemn de nuc ivindu-se ispititoare de sub acoperământul alb, iar într-un colț, o harpă veche. Mobila, acoperită toată cu huse de praf, era aranjată ca și cum se aștepta începerea unui recital. Era chiar și o platformă

ridicată, pe care să cânte muzicienii. Tatăl lui Annie iubea muzica. Atunci când lucra, asculta compozitori italieni - Puccini, Verdi, Vivaldi -, iar casa se umplea de tonurile lor glorioase.

Sandro a mers mai departe, aprinzând lumini pe măsură ce înainta. Dincolo de camera de muzică, se afla o sufragerie cu o masă la care puteau lua loc șaisprezece oameni și un bufet în care se aflau și acum carafe prăfuite și argintărie.

— Din nou, sunt uluită că nimeni nu a jefuit proprietatea aceasta, a zis Annie.

Sandro a oftat.

— Prin locurile acestea, nimeni nu încuie ușa.

Au intrat în sala de biliard, în care cea mai mare parte a spațiului era ocupată de masa acoperită cu fetru verde, catifelat. Aici erau un alt bufet și vitrine cu uși din sticlă, în care erau expuse pahare de cristal pentru whisky, vodcă și gin. Sandro s-a sprijinit de bufet.

— Îmi pare rău, Annie. Dar aceasta este casa mea, este moștenirea mea. Nu începe nici o discuție că ar aparține altcuiva.

Annie a rămas tăcută. Dar i-a înfruntat privirea, făcându-l să își încleștеze falca și să privească în jos, către podea.

— Îți arăt bucuros și restul proprietății, dar după aceea trebuie să respecți faptul că toate acestea nu îți aparțin.

Annie l-a privit prin ochii mijiți, A pornit-o din nou din loc, iar ea l-a urmat, traversând ceea ce el numea aripa din spate, o bucătărie imensă de țară, aripa servitorilor și apoi, ajunși în spatele biroului și al camerei de zi, au pătruns într-un hol lung cu câteva dormitoare pentru oaspeți, care dădeau spre o curte cu grădină, protejată de un zid înalt.

— Nu te temi că vei dărâma ziduri de rezistență? a întrebat Annie.

În toată casa erau grinzi din lemn de castan întinse în curmezișul tavanelor, Dar oare erau destul de puternice încât să reziste la

îndepărtarea câtorva ziduri de fundație?

— Un arhitect și-a dat consimțământul. Iar partenerul meu de afaceri se ocupă de partea financiară.

Inima lui Annie a pornit să bată într-un mod straniu în timp ce îl urma pe Sandro care urca scara cea grațioasă. La capătul ei era un palier mare, din care se deschideau uși în dreapta și în stânga, la fel ca la parter,

A mers în urma lui Sandro trecând dintr-o cameră în alta, legate prin uși interioare. În mod evident, primii ocupanți ai Villei Rosa nu se bucurau de intimitate.

Annie s-a oprit în dormitorul cel mare, trecându-și privirea peste patul vechi și masiv din lemn, cu baldachin deasupra și draperii din mătase care se decolorase, ajungând de un albastru șters. Acesta să fi fost dormitorul Evelinei Messina? Mai era și o măsuță de toaletă, în mod ciudat neacoperită cu huse. Filamente de praf atârnau de oglindă și acopereau pieptenii și periile cu mânere din argint.

Trecând peste masa de toaletă, privirea lui Annie s-a oprit, A văzut o fotografie decolorată, în sepia, a unei femei frumoase, cu părul blond, pieptănat pe spate și buzele ridicate într-un zâmbet enigmatic, à la Grace Kelly. Annie s-a apropiat ca să se uite la fotografie mai de aproape.

— Aceasta este Evelina?

— Era frumoasă, nu o contest.

Expresia de pe chipul lui Sandro era greu de citit.

— Să mergem mai departe.

Annie l-a privit încruntată. De ce se făcuse vinovată contesa?

A urmat o garderobă, o cameră întreagă cu dulapuri de haine încastrate în perete. Tare ar fi vrut să deschidă unul, să vadă dacă mai erau înăuntru rochiile, paltoanele și elegantele costume ale Evelinei Messina. Din încăperea aceasta se intra într-un salon fermecător, apoi

într-o baie veche. Plăcile de faianță erau splendide, păsări și flori pictate de mână împodobeau întregul perete din jurul căzii. Tavanul se ridica la peste patru metri deasupra lor.

— Pot?

Degetele lui Annie s-au oprit pe obloane.

Sandro a încuviințat din cap, iar ea le-a deschis larg. Lumina a pătruns în camera de baie și Annie a văzut o curte interioară în care se păstraseră vechile ghivece din piatră, pline cu pământ, dincolo de care se deschidea priveliștea glorioasă a văii.

— Este splendid, a șoptit ea.

Privind peste vale, a simțit că Papa îi șoptea la ureche: „Nu-l lăsa să distrugă totul, Annie".

„Nu-ți face griji, n-am să-l las."

Pe cealaltă latură a casei, ușile de legătură dintre camere se deschideau într-o încăpere care în mod evident fusese ocupată de un bărbat tânăr. Patul era încă pregătit, acoperit cu o cuvertură bleumarin, iar pe scrinul din lemn de nuc, acoperit cu praf, erau perii cu mânere din piele și o tabacheră din argint, alături de o oglindă de mână, pătată de punctele negre ale trecerii timpului.

— Dormitorul bunicului meu, Nicolas.

A privit o dată în jur, a făcut o grimasă și a trecut la camera următoare, care fusese golită. Nu mai rămăsese nimic. Pereții erau zugrăviți în aceeași nuanță plăcută de galben ca în camera de zi de jos, iar într-un colț, între scândurile de lemn din podea rămăseseră prinse vreo două bucățele de hârtie răzlețe. Annie a simțit cum i se furnică pielea pe brațe și s-a cutremurat, bucuroasă să iasă din acest spațiu gol în urma lui Sandro.

Lipită de spatele casei, pe această latură se afla o baie, în care se formau vârtejuri de praf.

Annie a început să tușească.

— Desigur, această ciudată extensie va trebui să dispară, a zis Sandro.

Annie I-a urmat pe drumul înapoi, traversând iar dormitoarele, de data aceasta concentrându-se asupra viitorului - va zugrăvi pereții în alb, iar grinzile din lemn de castan le va lăcui cu grijă și le va lustrui, în adâncul sufletului, tânjea să readucă vila la viață, dar nu ca pe o monstruozitate extravagantă. Era prea dragă și prea prețioasă pentru asta, cu trandafirii săi vechi și măslinii argintii. Putea fi o perfectă casă de familie, iar dacă asta nu se va întâmpla, atunci o școală de gastronomie... își imagina deja!

Când s-au întors afară, în căldura dogoritoare, Luca a ridicat capul din locul în care se desprindea iedera de pe zidul din piatră, încercând încă să găsească sursa de apă. A ridicat dintr-o sprânceană, parcă adresându-i o întrebare lui Annie, iar ea i-a zâmbit la rândul ei, în cel mai liniștitor mod.

— Ai ajuns în piața din sat, la poalele dealului? a întrebat deodată Sandro.

Annie I-a privit lung. Proprietarul pensiunii îi vorbise în treacăt de o piață din centrul satului, iar ea plănuia să meargă acolo de dimineață; dar refuza să se lase distrasă de la scopul ei.

— Sandro, tatăl meu mi-a spus că eu sunt proprietara Villei Rosa. Să ne concentrăm asupra acestui lucru, bine?

El și-a încrucișat brațele. A aruncat o privire către Luca, dar grădinarul își reluase munca.

— Vreau să-ți arăt cât de mult înseamnă toate astea pentru mine - vila, satul. Lasă-mă să te duc în piață și să-ți arăt că aceasta este casa mea.

— Dar se pare că este și a mea.

o expresie de tristețe neprefăcută a traversat chipul lui Sandro.

— Îmi pare rău, domnișoară Reynolds, dar nu-ți vei găsi locul aici.

Niciodată. Trebuie să-ți spun unele lucruri ca să înțelegi. Și atunci totul va deveni limpede.

Pe față i s-a lăsat o umbră.

— Ia ascultă aici…

Iritarea îi tocise nervii.

Dar el a ridicat o mână.

— Te rog. Ne vedem în centrul satului la ora 8.30, mâine. Vom lua micul-dejun împreună și te voi prezenta tuturor prietenilor mei din piața satului. În fiecare sâmbătă se umple cu produse locale: vin, brânză, miere. Prin venele acestor oameni curge Toscana, la fel ca și prin venele mele. Până mâine la prânz, sunt sigur că voi reuși să te conving că aceasta este casa mea și că eu sunt adevăratul moștenitor al Villei Rosa. Mă tem că aici nu încape nici urmă de îndoială.

„Asta mai vedem noi.”

12

CARA

Stând în dreptul ușii duble a biroului, Cara și-a strâns mai bine cardiganul în jurul umerilor. Ziua era un pic mai răcoroasă decât de obicei. Se juca cu crucea simplă care îi atârna la gât, prinsă de un lanț delicat din argint.

Un avion solitar zumzăia deasupra capului ei, întrerupându-i reveria, Aliații bombardau încă nordul Italiei, necruțători.

S-a repezit spre ușa care ducea spre bucătării și subsol și acolo a dat nas în nas cu contesa.

— Este doar un avion german, a zis contesa.

Cara a ridicat ochii și a întâlnit privirea rece a femeii mai înalte decât ea.

— Aruncă broșuri peste vale. Nu este nimic grav. Poți să te liniștești, Cara.

Cara o privea încă fix, așteptând să îi spună că nu avea o aventură cu un nazist. Așteptând-o să îi spună că nu îl adusese pe inamic în patul ei. Una era să afirme că proteja satele din jur evitându-i pe cei din rezistență, dar cu totul altceva să îl aduci pe unul dintre comandanții de la Florența acasă, la Villa Rosa, ca și cum ar fi un oaspete de onoare. Dar contesa s-a întors cu spatele și a așezat o mână bine îngrijită pe stâlpul balustradei. Unghiile ei vopsite luceau într-o nuanță intensă de roșu.

— Du-te afară și adună broșurile care au căzut prin grădină, te rog. Nu vreau să se ude și să se înmoaie pe pământ, O să-mi strice trandafirii.

Contesa a dispărut în sus pe scări, iar Cara a așteptat o clipă, până

ce zumzetul avionului s-a pierdut în imensitatea cerului albastru.

A făcut un pas ezitant dincolo de ușă și, într-adevăr, câteva broșuri erau răspândite pe jos. S-a aplecat și a ridicat una de pe imaculata alee acoperită cu pietriș.

Italienii din nord trebuie să rămână credincioși și neclintiți de partea Führerului. Credem că așa se va întâmpla cu cei mai mulți dintre voi. Dar ne-au ajuns la urechi zvonuri alarmante că oamenii din această vale ar adăposti inamici în casele lor. Vrem să ne facem bineînțeles! că lucrul acesta nu va fi tolerat și nu trebuie să abuzați de bunăvoința de care am dat dovadă, protejându-i pe cetățenii acestei țări. Gândiți-vă la ce am făcut pentru voi. L-am eliberat pe marele vostru lider Mussolini din ghearele insurgenților, i-am redat partea de nord a țării. Rămâneți pe poziții, iar noi vă vom proteja. Dacă vă aliați cu dușmanii noștri, o faceți pe propriul risc, Cara a făcut o grimasă, „I-a redat partea de nord a țării…" Hitler se folosea de Mussolini ca de o marionetă, ca să își instaleze conducerea nazistă în nordul Italiei și să îi înfrunte pe Aliații care înaintau dinspre sud. Mussolini nu avea nici o putere. Nu făcea decât să se încline în fața puterii lui Hitler, A așezat broșurile pe măsuța din hol, lângă ușă, îi venea să le rupă și să le ardă. Să le arunce în foc, acolo unde le era locul. Dar trebuia să își joace cărțile cu atenție în preajma contesei.

Raf dispăruse în ultimele câteva zile. Nu avusese ocazia să îl întrebe despre legătura mamei sale cu nazistul de rang înalt al cărui nume era convinsă că era Bruno Klein.

Contesa a ieșit la scurtă vreme după prânz, iar vila părea învăluită într-o tăcere sinistră. Era intolerabil de pustie, iar Cara a lucrat cu ușa biroului deschisă, încercând să audă zgomotele pe care le făceau Bettina și camerista în timp ce își vedeau de treburile lor prin casă, ca să simtă că îi ține cineva companie. Dar vila era prea mare, iar bucătăriile prea departe ca să audă ceva și de aceea totul rămânea

cufundat într-o tăcere categorică. Deși iubea Villa Rosa, Cara era câteodată cuprinsă de o stranie presimțire rea în casă. Într-un final, pe la jumătatea după-amiezii, Alphonso a început să lucreze în fața ferestrei biroului. Din când în când, Cara ridica privirea, căutându-i prezența liniștitoare. Zgomotele pe care le făcea în timp ce mătura terasa cu mișcări ritmice și moi o calmau într-o oarecare măsură. Dar când s-a îndepărtat, luând-o spre viile de pe dealul învecinat, neastâmpărul Carei a început să crească.

La ora cinci, și-a luat lucrurile și s-a îndreptat spre ușa de la intrare, apoi a coborât treptele care duceau de pe terasă către livadă. Dar Alphonso nu se zărea nicăieri, După-amiaza târzie îi părea înfiorătoare, iar copacii aruncau umbre stranii pe pământ. Cerul era gros și vinețiu, așteptând furtuna. Când s-a ivit o siluetă întunecată din spatele unuia dintre meri, Cara a înlemnit. Omul purta haine tipice partizanilor. Pantalonii nu-i veneau bine și erau ținuți în loc de o bucată veche de sfoară. Cămașa îi atârna șuie, cu nasturii încheiați greșit. Iar pe cap purta o pălărie decolorată, de domn.

— *Buongiorno, signor,* a spus Cara, dar a privit în jur, temându-se că prietenul nazist al contesei ar putea sta la pândă, la fel cum făcea și partizanul.

— Avem nevoie de bani ca să cumpărăm muniție, a zis bărbatul tăios. Ne trebuie 80 000 de lire, *signora.* Avem nevoie și de ajutorul dumneavoastră.

— Nu am bani, a șoptit Cara. Cine te-a trimis?

A străfulgerat cu privirea coama dealului și viile din depărtare, dar Alphonso nu se vedea și nici nu se auzeau zgomotele liniștitoare care să-i dea de înțeles că muncea printre butașii de viță-de-vie. Raf nu-i spusese nimic. Oare bărbatul acesta căuta pe altcineva?

— Oricum ar fi, trebuie să faceți rost de ei. Deocamdată am nevoie de mâncare. Duceți-mă la bucătărie. Vă rog.

Cara a inspirat hârjâit.

Cuvintele lui, felul imperativ în care vorbea aveau ceva aparte. Nu era italian. Oricât de mult ar fi dorit să creadă că Raf îi trimisese un membru al rezistenței italiene pentru a o recruta și că acum urma să fugă cu el în pădure și să se ascundă alături de ceilalți în locuința primitivă în care probabil trăiau, toate instinctele îi strigau că omul nu era un partizan. Contesa spunea mereu că partizanii erau corupți și că nu aveau nici o șansă să înfăptuiască ceva de valoare, îi descria ca pe niște scandalagii care habar nu aveau cum se duce un război. Cara își încrucișă brațele la piept. Nu avea nevoie să i se reamintească. Singura ei șansă de a face ceva important era să se alăture acestor cete de bărbați lipsiți de scrupule, care se ascundeau în pădure, dar acum, bărbatul care stătea în fața ei nu îi inspira încredere nici în el, nici în alții.

Peste dealurile din depărtare se rostogoli un trăsnet. Iar bărbatul stătea în fața ei, blocându-i drumul. Dârele galbene ale unui fulger s-au aprins departe, pe cer.

Bărbatul nu s-a urnit din loc.

Iar apoi bubuitul asurzitor al unui tunet aproape a despicat în două colina pe care se aflau.

— Eu plec acum, a zis Cara, arătând spre cer în loc de explicație.

Într-un final, bărbatul a mormăit ceva, s-a întors cu spatele și a dispărut din grădină, luând-o la goană pe povârnișul dealului.

Cara a rămas pe loc până când l-a pierdut din vedere.

Dar, pe când se apropia de porțile vilei, s-a oprit din nou. Deasupra capului ei a vuit o altă bubuitură de tunet, amestecând mirosul de ploaie cu izul plantelor aromate din grădină.

De undeva, de jos, dintre crângurile de măslini și viță-de-vie, o salvă de împușcături a răbufnit în aer. Au răsunat strigăte, izbindu-se de dealuri. În mintea Carei ardeau avertismentele sumbre din broșurile

germane. Înfruntarea se apropia. O simțea în oase. Toată săptămâna, Cara nu a primit nici o veste de la Raf. O îngrijora strania întâlnire cu bărbatul care apăruse deodată în grădină. Unde era Raf? Avea nevoie de o persoană de contact în care să aibă încredere, dacă voia să contribuie la rezistență și nu putea risca siguranța lui Alphonso și a Bettinei vorbind despre activitățile lor sub nasul contesei, în fiecare dimineață, amantul nazist al contesei pleca în mașina lui după o serie de șoapte și vorbe schimbate pe scară. Contesa nu i-l prezentase Carei, iar Cara știa că e mai bine să nu întrebe nimic. Tot ce putea face era să țină capul în pământ și să aștepte ocazia de a ajuta într-un fel sau altul.

Ajunsese să-i fie groază de vederea mașinii sale, își încleșta brațele în jurul trupului în timp ce se apropia de vilă, neputând să privească spre vehiculul lucios care simboliza acea putere care purta responsabilitatea pentru moartea lui Papa.

Alphonso era copleșit. Cara știa că era credincios până la moarte contesei și familiei Messina, dar i-o citea în ochi: de data aceasta se ajunsese prea departe.

Cu Raf plecat, nu se simțise niciodată până atunci atât de singură.

Cara își lua prânzul pe terasă, o bucată de pâine cu roșii culese din grădină, când a auzit veștile îngrozitoare la radio, îl lăsase mergând în birou, pentru că avea nevoie să simtă o formă de conexiune umană. În satul Știa din apropiere un partizan trăsese asupra soldaților germani de la o fereastră. Drept represalii, fuseseră împușcați toți bărbații din sat.

Cara a lucrat tot restul zilei fără să-și poată controla tremurul mâinilor. Iar când contesa a coborât să discute cu ea, Cara nu a putut să o privească în ochi. A doua zi, valea tremura și vuia. Ferestrele zăngăneau și fumul curgea puhoi în depărtare. Duduitul unei formațiuni de avioane de bombardament a umplut cerul. Cara a

ridicat privirea și a văzut peste treizeci de avioane care zburau spre vilă în linie directă. A luat-o la goană spre hol, a traversat coridoarele spre bucătărie, dar aici era pustiu, iar Bettina cobora deja scările spre pivniță, în mare grabă, Cara zori pe urmele prietenei sale. Au rămas ghemuite în pântecele casei, în timp ce bombardierele vuiau asurzitor deasupra.

Cara a stat jos, cu capul între mâini, știind că stoica Bettina o privea. Nici acum nu știa sigur în ce fel îi ajuta Bettina pe partizani și i se părea prea periculos să întrebe, chiar dacă Bettina îi stătuse alături ca o soră la înmormântarea lui Papa. Aceasta era lumea în care erau siliți să trăiască acum.

— Cred că s-a oprit, a zis Bettina când sunetul formațiunii de avioane a pierit în depărtare.

Cara s-a întors încet în bucătărie, urcând scările pierdută în gândurile ei. Poveștile despre partizani continuau să o îngrijoreze. Chiar și unii dintre săteni spuneau că sunt dezorganizați, neprofesioniști și incapabili să se apere de represaliile naziștilor. Într-adevăr, tragedia de care aflase în săptămâna aceea îi dovedise adevărul trist al acestor vorbe.

Încă nu primise nici o vorbă de la Raf și se temea că fugise ca să nu îl mai vadă pe amantul mamei sale.

Îl credea în stare. Firea lui pasională o atrăsese atunci când venise să lucreze la vilă și ajunsese să-l cunoască mai bine. Dar ea ce să facă în cazul acesta? Dacă Raf nu o mai putea ajuta să se alăture rezistenței, trebuia să găsească pe altcineva dispus să o ajute.

La sfârșitul săptămânii, Cara știa că trebuia să se hotărască pe cine să abordeze, O copleșea sentimentul de neliniște și neputință născut din faptul că nu făcuse încă nimic ca să-și răzbune tatăl. Nu luase decât câteva alimente de la vilă pe durata weekendului, cât să îi ajungă să supraviețuiască. O coajă de pâine pentru sâmbătă, împreună cu o

mână de roșii și o mică porție de cartofi din grădina de legume din fața aripii de oaspeți a vilei, care acum era neocupată. Dar încă evita să discute cu cineva din sat.

Cara și-a petrecut dimineața de sâmbătă făcând gnocchi și pregătind un sos din roșii. Era tot mai neliniștită, imaginându-și că naziștii vor sparge ușa, cerându-i mâncarea. Noaptea trecută se trezise scăldată în sudoare.

Totul era calm, privirile oamenilor lăsate în pământ. Coșurile de cumpărături erau goale. Copiii, palizi și stranii. Mamele își strângeau pruncii la piept, îngrozite că ar putea fi mitraliați de sus. Gândul de a le primejdui viețile acestor oameni, amestecându-se cu partizanii, îi frângea inima, iar recentul masacru comis de naziști îi bântuia toate clipele.

Noaptea, valea răsuna de împușcături și din când în când trecea pe străzile pietruite câte un vehicul nazist. Cara dormea cu un cuțit sub pernă. Se trezea speriată de fiecare dată când se zguduia casa.

Era imposibil să știi cine din sat îi ajuta pe partizani și cine nu, iar a găsi pe cineva dispus să îi vorbească deschis și să-i încredințeze un rol era la fel de dificil.

Luni dimineață, Cara urca dealul spre vilă, ca de obicei, când l-a auzit pe Alphonso strigând-o dinspre aleea de acces.

— Vino cu mine, i-a șoptit el, făcându-i semn cu o înclinare a capului.

L-a urmat, încordată și cu stomacul strâns de neliniște.

Alphonso a înaintat cu pași mari pe alee, apoi a cotit spre magazia din grădină, vopsită în verde și ascunsă sub un pâlc de arbori.

Odată intrată, Cara a închis ușa.

— *Signorina,* am vești teribile.

Cara a încremenit pe loc, *Raf.*

— Nu, a murmurat ea.

Alphonso și-a scos pălăria și a rămas cu privirea ațintită în pământ, Cara aștepta, scrutându-i cu atenție chipul de om bun.

— Satul San Pancrazio a fost ars din temelii. Iar la San Godenzo, femeile au fost violate și un copil ucis.

— *Santa Maria!* Dumnezeu să le odihnească sufletele!

Ochii lui Alphonso erau ca marmura cu inserții roșii.

— Fermele din toată Toscana sunt jefuite și incendiate. Diviziile lui Göring vor ajunge și aici în scurtă vreme. Și nu ne vor trata altfel nici pe noi, a zis el, susținând privirea Carei.

Fata s-a sprijinit grea de bancul de grădinărit al lui Alphonso. Nu mai era timp de pierdut.

— Atunci, spune-mi ce să fac. Am vorbit cu Raf, dar el s-a făcut nevăzut de atunci. Cara a coborât vocea. Bănuiesc că este dezgustat… de activitatea… mamei sale. Pune-mă în legătură cu altcineva sau dă-mi ceva de făcut, Alphonso.

— Te rog, te implor, *signorina bella.* Nu risca să fii arestată.

Ea îi susținu privirea,

— Sute de italieni nevinovați sunt băgați în închisoare de SS-iști. Trebuie să te protejezi, Cara. Te rog, gândește-te la tine. Știu ce mi-ai spus după ce a fost împușcat tatăl tău și înțeleg cum te-ai simțit, dar… Alphonso tăcu. Nu merită. Nu merită riscul. Mai ales cu noul nostru… oaspete de la vilă.

Cara s-a apropiat de ușa închisă a micii magazii. Borcanul cu cafea al lui Alphonso era așezat pe o băncuță rudimentară, unde mai era o pirostrie pentru fiert apa, alături de cana lui și un borcan gol, în care păstra altădată *biscotti.*

— Alphonso, a șoptit ea, te rog. Dacă ai ceva de spus și dacă pot ajuta în vreun fel, atunci spune-mi. Mă chinuie ideea că nu fac nimic. Nu mai pot continua așa.

Alphonso o privea nemișcat. O multitudine de expresii păreau să-i

traverseze chipul, în cele din urmă, a băgat o mână în buzunar și a scos o bucată de hârtie zgrunțuroasă. Și-a coborât privirea spre ea și a clătinat solemn din cap.

— Nu am știut dacă să-ți dau asta. O am de câteva zile. Este un mesaj pentru tine, *signorina*. Te rog... să nu faci nimic pripit.

Cara a tras aer în piept cu greutate. A privit la bucata de hârtie din mâinile lui Alphonso, care nu dădea nimic de bănuit. Dacă o lua, urma să-i schimbe viața și nimic n-avea să mai fie la fel. Alphonso aștepta în tăcere.

Cara a întins mâna și Alphonso i-a pus-o în palmă.

13

ANNIE

Annie a traversat camera din pensiunea la care se cazase, A deschis larg obloanele din lemn și s-a aplecat peste pervazul ferestrei, ținând între palme cana de cafea și lăsând lumina soarelui să îi inunde chipul. Avusese noroc să poată rezerva un apartament în pensiune și nu doar o cameră de hotel. Proprietarul îi spusese că acest apartament aparținuse odată familiei care deținuse pensiunea în secolul trecut, iar asta dădea chiar mai multă greutate ședерii sale aici.

S-a așezat să ia micul-dejun la masa rotundă de lângă fereastră, în fața unei farfurii cu frigănele, mascarpone, căpșune și un ibric de cafea, toate pregătite în bucătărioara care se închiria împreună cu camera. Pâinea italienească veche de o zi era perfectă pentru prăjit, iar Annie a savurat coaja crocantă și miezul moale și pufos al franzelei delicioase, cu aromă de scorțișoară, în seara trecută, gătise fericită în bucătăria aceasta perfectă, alungând grijile legate de Sandro și pierzându-se în echilibrarea gusturilor, culorilor, aromelor și mirosurilor, folosindu-se numai de instinctele ei și de ingredientele care se găseau din belșug în vale. Ascultase Puccini în onoarea lui Papa, în timp ce gătea paste cu tulpini de sparanghel de un verde bogat și spirale delicate de coajă de lămâie, cu un strop de parmezan și piper negru proaspăt râșnit.

Annie avea deja planuri pentru prânz. Fusese de acord să se întâlnească cu Sandro la 8.30, dar, indiferent ce avea el de spus, n-avea să-i permită să îi fure bucuria gătitului. Va încerca să găsească cele mai arătoase roșii din zonă la piață. Poate că el își închipuia că nu înțelege tradițiile italienești, dar în câteva zile se obișnuise cu faptul

că în Italia fructele și legumele nu erau ceruite pentru a se păstra mai mult timp și, la fel ca localnicii, Annie cumpăra produse proaspete în fiecare zi. Va lua niște mozzarella de bivoliță și o pâine locală rustică pentru prânz și avea deja o sticlă de ulei de măsline extravirgin de un verde intens și frumos mirositor, care o aștepta lângă mașina de gătit.

Dar busuiocul era cel care îi vorbea cu adevărat în Toscana, Dintr-un impuls, Annie cumpărase o plantă într-un ghiveci, iar frunzele verzi, proaspete și vesele emanau un miros minunat de pe masa la care mânca, iar când se gândea la întoarcerea acasă, știa că îi va lipsi compania acestei plăntuțe.

Annie a luat ultima înghițitură din friganele, s-a lăsat pe spate și s-a întins în scaunul de lemn, A traversat camera către baie, s-a spălat pe dinți și s-a privit în oglindă, în mod excepțional, astăzi își va strânge părul lung și blond într-o coadă fără pretenții. Alesese o rochie verde mătăsoasă, care îi venea până sub genunchi, iar la gât purta un lănțișor simplu, din argint. La încheietura mâinii îi zornăiau câteva brățări din argint.

Încă nu știa cum să se poarte cu Sandro... vărul ei, ruda ei? Nici acum nu aflase care era legătura ei cu familia Messina sau cu Toscana, Mașina, părul, jeanșii și pantofii scumpi, toate răcneau a bogăție și ostentație. Și, da, emana o tristețe, era ceva neprefăcut în felul lui de a fi, care arăta că îi păsa de Villa Rosa, că simțea o legătură cu această moșie... Dar mai erau și planurile sale, atât de diferite de ceea ce își imaginase ea, atât de diferite de trecutul măreț al vilei.

În noaptea dinainte, visele lui Annie fuseseră presărate cu imagini ale fermecătoarelor grădini care își recăpătaseră frumusețea de odinioară. Trandafirii îngrijiți cu multă dragoste, pomii din livadă ajutați să își redobândească floarea, măslinii îngrijiți cu atenție, ca să producă din nou fructele negre și grase din care se face uleiul de măsline, iar viile curățate și hrănite, ca moșia să poată produce vinul

său cu aromă delicată.

Dar vinul și uleiul de măsline erau una, pe când obârșia ei era cu totul altceva. Cu o zi înainte, după ce explorase vila pustie însoțită de Sandro, încercase și nu reușise deloc să înțeleagă sistemul italian de arhivare a nașterilor și deceselor. Pe toate site-urile de profil, linia familiei Messina se termina cu membrii familiei actuale, născuți toți în Italia. Nu îi găsise decât pe bunicul lui Sandro, Nicolas Messina, și pe un frate mai mic, Rafaeli. Mama lor fusese Evelina Messina, iar soțul ei era Arturo Messina, așa cum îi spusese Sandro, când îi arătase inițialele străbunicilor săi împletite pe stâlpii balustradei de la scara cea veche.

Era clar că familia Messina trăia în regiunea aceasta de secole și nu avea nici un motiv să se îndoiască de faptul că Sandro era descendentul fiului mal mare, Nicolas, Nu avea nici un motiv să se îndoiască de spusele lui, dar asta nu îi era deloc de ajutor. Din punctul de vedere al arhivelor italiene de evidență a populației, succesiunea se încheiase cu Nicolas și Rafaeli și toate site-urile italiene susțineau că ar fi necesar să se meargă în alte țări pentru a-i găsi pe descendenții celor nenăscuți în Italia.

Alte surse de informație nu erau decât biserica parohială și biroul de stare civilă, dar în cazul amândurora era nevoie de solicitări scrise pentru a obține astfel de informații și ambele surse susțineau că nu există nici o garanție că oficialitățile vor răspunde.

Annie și-a trecut peste buze un ruj de o culoare deschisă și și-a pudrat nasul. Lăsând laoparte chestiunea Villei Rosa, Sandro era singura ei șansă de a afla cine era cu adevărat.

Sandro Messina se sprijinea de fântâna aflată chiar în mijlocul pieței, exact în locul în care promisese că se va afla la ora 8.30. Cu picioarele încrucișate și fața întoarsă către soare, ochii pe jumătate închiși și o țigară ținută în echilibru între degete. Un grup de

adolescente îl priveau admirativ. Annie a trecut pe lângă ele, dându-și ochii peste cap.

— *Buongiorno, Sandro.*

Cu mare încetineală, Sandro a deschis ochii și a privit-o. Ar fi putut să fie un trubadur medieval sau un erou de secol al XIX-lea într-o cămașă albă, admirând gânditor crângul de măslini și viile de la poalele dealului,

— *Buongiorno,* a murmurat el, privindu-i admirativ, de sus în jos. rochia verde. Ești radiantă în dimineața aceasta.

Annie și-a încrucișat brațele.

— Este o dimineață fermecătoare, a zis, conștientă că părea insipidă și nepăsătoare.

Sandro și-a luat sacoul bleumarin așezat lângă el pe marginea fântânii, și-a băgat degetul arătător în agățătoare și l-a aruncat peste umăr. Și-a lăsat în jos ochelarii de soare Wayfarer și i-a făcut semn lui Annie să îl urmeze. Omul era o reclamă ambulantă la haine de firmă. Purta un tricou alb imaculat, băgat într-o pereche de jeanși de un albastru decolorat.

— Haide să-ți arăt piața. După aceea putem să luăm o cafea și să stăm de vorbă.

Annie și-a concentrat privirea asupra tarabelor din piață.

— Sigur.

Va trebui să îl asculte, dar indiferent cât insista Sandro că el era singurul moștenitor al Villei Rosa, vocea tatălui ei îi răsuna în minte, spunându-i să nu se dea bătută.

Sandro o lăsă să o ia înainte, căutând să dea impresia unui bărbat manierat.

— Pe aici, te rog.

Annie s-a îndreptat spre o tarabă pe care se afla o selecție de rotocoale de brânză, *pecorino* produs local și parmezan cu formă

perfectă. Era în rai. Dar cu coada ochiului vedea cum îl privește toată lumea pe Sandro și mai vedea că el se bucură de această atenție.

— Aici se găsește un *pecorino* minunat, Annie, susura Sandro, înaintând. Dar i se spune *cacio,* un cuvânt adaptat din forma latină, nu *formaggio.* Se face între septembrie și iunie, din lapte pur de oaie. Este esențial să înțelegi aceste detalii, dacă vrei să gândești ca un italian adevărat.

Annie l-a ignorat și a acceptat bucățica de brânză pe care i-o întindea vânzătorul cel bătrân, la capătul unei mici furculițe. S-a lăsat purtată de gust, de dulceața acelei bucăți de brânză rafinată pe papilele ei gustative.

— Încercați-o pe aceasta, e mai puțin picantă și e preferata mea, a îndemnat-o bătrânul. Vedeți lacrimile de zer de brânză? Acestea apar pentru că laptele de oaie conține un procent foarte mare de zer. Gustul variază în funcție de iarba pe care o mănâncă vacile, Luați, vă rog.

Annie a încercat o variantă cu un gust mai puternic, iar aroma a cucerit-o pe dată. Pe aceasta trebuia să o cumpere. Și-a ales o bucată mică, ignorând faptul că Sandro stătea chiar lângă ea, cu sacoul aruncat încă pe umăr, bătând din picior.

— *Signor* Bartucci, dumneaei este Annie Reynolds, a venit în vizită din California, i-a zis Sandro vânzătorului.

Bătrânul a întins o mână, iar Annie i-a strâns-o, zâmbind.

— Familia mea aprovizionează piețele de secole întregi, a continuat Sandro, chiar dacă vânzătorul îl servea acum pe un alt client. Străbunicii mei, Evelina și Arturo, dețineau și conduceau multe ferme din vale și ceea ce guști astăzi sunt tot produse locale ale acestor mici întreprinderi. Fermele le-au fost redate fermierilor după război, pentru a-i încuraja să rămână în Italia.

— A, ia uite! a exclamat Annie,

Nici chiar prelegerea lui Sandro nu îi putea distruge încântarea pe care i-o dădeau culorile și gusturile care îi înconjurau, într-un magazin se vindea carne de porc prăjită, cu șoriciul crocant, iar lumea se așezase deja la coadă. Annie s-a apropiat ca să vadă mai bine.

— Acela este Bernardi, îi explica Sandro, aflat în spatele ei. Ferma lui este la marginea satului, iar cei din familia lui au fost arendași credincioși ai străbunicilor mei.

Sandro s-a aplecat și l-a bătut pe fermierul de vârstă mijlocie pe braț.

Dar Sandro subestimase capacitatea lui Annie de a se detașa de orice când era înconjurată de mâncăruri ispititoare, A trecut încet pe lângă tarabele cu fructe și legume, alegând o jumătate de pepene galben pe care avea de gând să îl învelească în prosciuto ca aperitiv înainte de cină, deși, la cât mânca ea, aperitivul era de ajuns.

Din când în când, Sandro schimba câteva vorbe cu vreunul dintre vânzătorii din spatele tarabelor, punându-le un braț pe umăr și purtându-se ca și cum ar fi trăit aici toată viața. Dar de la Luca aflase că Sandro locuia la Londra, Dacă iubea atât de mult Italia, ce îl ținea departe?

După ce a reușit să cumpere câteva roșii mari și zemoase, pâine proaspătă pentru toată ziua, prosciuto și câteva bile perfect formate de mozzarella suculentă, din lapte de bivoliță, venise timpul să treacă la afaceri.

Annie s-a așezat în fața lui, la o masă de pe terasa cea mai aglomerată din piațetă, o liniștea faptul că se aflau în mijlocul mulțimii. Nu era greu să-și imagineze tăcerea de piatră care ar fi plutit între ei dacă s-ar fi aflat într-un loc mai liniștit și mai puțin populat.

Sandro sorbea din espresso, dar Annie l-a golit pe al ei dintr-o singură înghițitură, ca un italian adevărat, apoi a dat laoparte cești cuța.

Bărbatul și-a împreunat mâinile și s-a aplecat înainte.

— Să vorbim deschis și onest, Annie, nu îți dorești vila familiei mele. Vine la pachet cu o istorie complicată și cu multe încurcături, Mi-e teamă că are nevoie de mai multă muncă decât poți investi tu. Și, *bella,* crede-mă când îți spun că nu ai nici un drept.

Annie s-a oțelit în vederea unui răspuns, dar Sandro a continuat fără nici o pauză.

— Te-am privit plimbându-te printre tarabele din piață în dimineața aceasta, purtându-te ca și cum ai înțelege ce înseamnă să fii de-a locului, dar nu ești decât o turistă care încearcă să ne adopte obiceiurile. Nu înțelegi peisajul nostru, valea cea verde scăldată în lumina înserării, macii roșii care presară câmpurile și fermele adormite în aceeași poziție de multe secole, fânul secerat și rulat în căpițe, cum este să te plimbi prin păduri, să strivești frunzele sub talpa ghetelor. Vinurile minunate produse în aceste cătune. Tradițiile pe care le prețuim: scena nașterii Domnului pregătită de Crăciun, felul în care se implică fiecare sătean, concertele de vară din piețe... Valea aceasta este una dintre cele mai încântătoare, dacă nu chiar cea mai frumoasă din toate regiunile Toscanei, îmi curge ca sângele prin vene, Annie.

Vocea lui suna tristă.

— Dar mi s-a spus că locul meu este aici. Că aici sunt rădăcinile mele.

— Nu ai petrecut timp aici și nu cunoști locul acesta - nu iubești Toscana. Făcu semn unuia dintre chelneri și ceru încă un espresso. Nu faci parte din familia Messina.

Annie a coborât vocea.

— Sandro, au fost doi frați. Bunicul tău, Nicolas, și Rafaeli.

Sandro a rămas cu privirea pierdută dincolo de piațetă.

— Rafaeli Messina a fost fratele mai mic al bunicului meu. S-a înstrăinat de bunicul meu, Nicolas.

— Îmi pare rău să aud asta. Rafaeli a avut copii?

Și-a trecut o mână peste frunte și a privit-o prin ochelarii săi Wayfarer.

— Iartă-mă... Nu mă așteptam să fiu interogat în legătură cu casa și familia mea și sunt surprins că nu știi deja răspunsurile la propriile întrebări, dacă ești cu adevărat proprietara vilei.

Annie a întins mâna după geantă și și-a încleștat degetele peste ea.

— Notarul din sat mi-a spus că vila îmi aparține.

Vocea îi era fermă, dar înăuntrul ei începea să ezite. Tot notarul îi spusese că nu putea procura documentele și că dreptul de proprietate era complicat și putea fi contestat. Dar atunci de ce o trimisese Papa la vânătoare fără pușcă? în sufletul ei ardea o feroce loialitate față de tatăl ei. Nu îi putea permite bărbatului care stătea în fața ei să o trimită pur și simplu la plimbare.

— Tatăl meu este moștenitorul direct al vilei, iar el mi-a lăsat-o mie, continuă Sandro, Bunicul meu, Nicolas Messina, a fost fiul cel mare al Evelinei și al lui Alberto Messina. Este foarte simplu. Îmi pare rău, dar eu iubesc vila aceasta și face parte din familia mea. Este moștenirea mea.

— Atunci de ce, a zis ea, mi-a lăsat tatăl meu această scrisoare?

Annie a băgat mâna în geantă și a împins scrisoarea lui Papa de cealaltă parte a mesei, o încruntătură a boțit trăsăturile puternice ale lui Sandro în timp ce citea cuvintele dragului ei Papa.

— Nu poate fi nici o umbră de adevăr în această revendicare.

I-a înapoiat scrisoarea și și-a unit mâinile pe masă, Annie a răsuflat adânc, Sandro vorbea la fel ca fratele ei. Paul. Nu avea de gând să îi permită să o zăpăcească. Venise aici ca să lămurească această problemă și avea de gând să o lămurească. Băgă scrisoarea la loc în geantă.

— În mod evident, tatăl meu și notarul de aici sunt de părere că

revendicarea mea este cea mai îndreptățită.

Sandro și-a lăsat pe spate capul lui frumos.

— Aha, deci acum recunoști că lucrurile nu sunt rezolvate? Că nu este nici pe departe clar că tu ești adevărata moștenitoare?

— Tatăl meu a fost un om cinstit care nu m-ar fi mințit. Scrisoarea asta afirmă foarte limpede că eu sunt proprietara vilei. Ba mai mult, eu dețin cheia de la intrarea principală a casei.

Sandro și-a încrucișat brațele.

— Sandro, îți cer insistent să sistezi orice planuri de a renova vila până când se lămurește această situație. Nu poți renova o clădire pe care nu o deții, atâta timp cât proprietatea este disputată. Și mă tem că acum avem o controversă majoră. Villa Rosa este superbă. Vreau să o transform într-un cămin minunat, așa cum merită să fie. Am de gând să locuiesc aici și să o fac frumoasă.

Și-a îndreptat spatele, surprinsă de propriile cuvinte. Gata, o spusese. Avea de gând să locuiască în Toscana și să nu se mai întoarcă acasă.

— Annie, nu înțelegi. Este spre binele tău să te întorci la San Francisco și să uiți că ai văzut vreodată Villa Rosa, Crede-mă.

Annie și-a încrucișat picioarele și s-a lăsat pe spate în scaun.

— Simt că sunt acasă în Toscana. Simt asta de când am pus piciorul în Cortona, A privit în jur la *piazza* aglomerată. Toată viața mi-a plăcut să gătesc. Tu crezi că eu nu știu nimic despre mâncarea italienească, dar eu trăiesc și respir mâncare. Iubesc texturile, și culorile, și creativitatea, și tradiția care trăiește prin rețetele de aici. Nu poți transforma Villa Rosa într-un centru de conferințe. Ar fi o batjocură.

— Ba da, pot. Pentru că îmi aparține. Tu nu faci parte nici din satul acesta, nici din țara asta și nici de pe pământurile mele. Pleacă înainte ca lucrurile să devină neplăcute.

Annie a coborât glasul.

— De unde știi că nu sunt proprietara, când habar nu ai cine sunt?

Un mușchi a tresărit cu o mică pulsare pe obrazul lui. A ridicat ceașca goală de cafea, ca imediat să o trântească la loc pe farfurioară.

— Știu exact cine ești, domnișoară Reynolds, Și trebuie să pleci din satul acesta, departe de oamenii de aici, acum, a spus el pe o voce moale. La naiba, Annie! Până acum te-am protejat de adevăr.

Annie s-a albit la față.

— Care adevăr?

Sandro a oftat.

— Te asigur că este mai bine să nu știi.

14

CARA

Biletul pe care Alphonso i-l îndesase în mână purta scrisul lui Raf și era scris pe o bucată de hârtie ordinară. Cara se îndrepta încruntată către locul de întâlnire sugerat, *piazza* de mijlocul satului, își amintea de ziua în care contesa îi dăruise lui Raf hârtie de scris personalizată, imprimată cu inițialele sale, în partea de sus a paginilor. Iar în colțul din dreapta erau imprimate numele și adresa lui, ca un adevărat aristocrat ce se găsea. Îi scrisese o grămadă de bilete pe când erau apropiați, dar ea le distrusese pe toate după ce o auzise pe contesă avertizându-l pe Raf că va pierde Villa Rosa. Din seara aceea îngrozitoare, pășise precaută în jurul contesei și făcuse tot posibilul ca atitudinea ei să fie una profesională, se ținuse departe de Raf, dar acum trebuia să facă exact contrariul. Raf îi ceruse să se întâlnească la fântâna din mijlocul satului, înțelesese pe loc mesajul său: „Porumbei, 08,30". Porumbeii se îngrămădeau în jurul fântânii, încercând să fure o bucățică din mâna celor care gustau mărfurile din piață.

Cara a pătruns în *piazza* și l-a căutat cu privirea în jur. Vânzătorii își aranjaseră tarabele, curajoși, dar oferta de mărfuri era restrânsă. Pe unele mese nu se vedea decât o cană de ulei de măsline sau o singură legătură de busuioc, iar naziștii se plimbau de colo-colo plini de ei, hărțuindu-i pe proprietarii tarabelor, încercând să negocieze prețul, până când, într-un final, pretindeau să li se dea totul gratis. Unora dintre vânzători le era prea teamă să nu deschidă taraba, ca nu cumva să îi întrebe naziștii de ce nu își vedeau de treabă ca de obicei sub conducerea lor.

Cara s-a cutremurat. Deși ea, Bettina și Alphonso își țineau buzele

cusute în fața amantului nazist al contesei, apărându-și locurile de muncă, sosirea acestuia nu o împiedicase pe Bettina să îi aprovizioneze cu produse pe fermierii arendași care urcau dealul, implorând ceva de mâncare. Alphonso scotea și acum lăptuci din grădina de zarzavaturi din spatele vilei, cât și pe cele care crescuseră sălbatice în grădina din față. Cara bănuia că împrăștiase în mod intenționat semințe. Vila avea destule lăptuci ca să hrănească câteva familii din zonă, datorită solului ei fertil, irigat natural.

Cara a ocolit doi tineri naziști care râdeau, cu înfățișare impecabilă, cu părul tuns scurt și obrajii plesnind de sănătate. Și-a coborât privirea și a trecut, fără să atragă atenția asupra ei. Era odios să fie obligați să trăiască astfel. Cu gura închisă, cu ochii plecați.

Apropiindu-se de fântână, primul lucru pe care l-a văzut Cara a fost o pereche de pantofi lustruiți, pantalonii călcați și apoi o cămașă bleu.

— *Buongiorno,* a zis încet.

A văzut că mai avea brațul în eșarfă și i-a privit cu luare-aminte chipul,

— Unde ai fost? Cum îți mai este brațul?

— *Buongiorno,* Cara. Mult mai bine acum, că sunt acasă.

Raf a aruncat o privire spre cei doi naziști, s-a desprins din locul în care stătea sprijinit de fântână, s-a apropiat de ea și au pornit unul lângă altul, A început să vorbească cu voce tare despre problemele de afaceri legate de vilă, povestindu-i cum se întâlnise la Florența cu directorul băncii cu care lucra contesa.

Sătenii îl salutau respectuos din cap, văzându-l cum îi dădea dispoziții secretarei mamei sale, ceea ce li se părea a fi cursul normal al lucrurilor.

Raf zâmbea și îi saluta pe săteni, dând mâna cu bărbații în vârstă și punând o mână ușoară pe umărul bătrânelor. Nu se grăbea și aproape că ignora prezența Carei.

Toată lumea îl adora pe Raf. El fusese credinciosul mezin rămas în Italia chiar și după ce fratele său mai mare o abandonase pe contesă. Raf era speranța pentru viitorul familiei. Nu doar angajații de la vilă îl iubeau, ci și toți cei din sat, iar la un moment dat, chiar și Cara, se părea. Uitase cum era să se plimbe cu el prin sat, uitase cum îl respectau toți oamenii. A înghițit nodul care i se pusese în gât.

A schimbat câteva vorbe cu o tânără mămică, nu cu mult mai mare decât ea, dar privirea i-a fost atrasă de vecinul ei, fascistul morocănos, care țipa la nevasta lui tot timpul. Luigi Santino o privea cu dușmănie de la o masă de pe terasa aglomerată a cafenelei.

L-a ignorat. De curând, îi făcuse un compliment nesincer contesei în prezența ei, spunând plin de el că era mulțumit că în sfârșit contesa își venise în fire și își găsise un bărbat bun, Cara plecase în grabă, nevrând să îl încurajeze. Auzise că Luigi Santino îi hărțuise pe sătenii bănuiți că făceau parte din rezistență.

Un alt vecin îi șoptise că bărbatul îi oprea pe adolescenții îngroziți de înrolarea forțată în armată și striga la ei pe străzile liniștite ale satului, când treceau pe biciclete.

Cara a întors spatele privirii sale insistente, strâmbând din gură și simțind veninul care venea spre ea de dincolo de piață. A rămas lângă Raf, dar nu prea aproape de el.

Raf a continuat să o conducă în linie dreaptă prin piațetă, iar când au ajuns la una dintre aleile înguste care părăseau *piazza,* a luat-o pe una care își croia drum în sus pe deal, cotind înainte și înapoi, așa cum făcea din timpuri medievale.

Raf s-a oprit la una din treptele din piatră mai lungi. A scos un set de chei din bronz din buzunar și a deschis ușa curbată, din lemn, din fața lor. Nu era nimic surprinzător, căci familia Messina deținea mai multe apartamente în sat, pe care le închiria. Cara era cea care se ocupa de chiriași. Se aflau la baza scării, iar Cara a urcat în urma lui

două șiruri de scări înguste, până la etajul de sus. Apartamentul în care a condus-o era minuscul, iar obloanele erau închise. Dacă ar fi fost deschise, Cara știa că fereastra le-ar fi oferit o priveliște uluitoare deasupra văii. Așa, soarele arunca doar câteva fâșii de lumină printre obloane, peste gresia rece a podelei, iar uguitul porumbeilor de pe acoperiș însoțea murmurul atenuat care se ridica dinspre piața amenajată în centrul orașului, sub ei.

Camera era mobilată cu o masă, patru scaune, o bucătărie rudimentară cu o veche chiuvetă din piatră și rafturi din lemn acoperite cu perdele în loc de uși de dulap. Perdelele înflorate care acopereau dulapurile îi aminteau de cele de la pensiune, iar Cara a simțit un junghi de tristețe amintindu-și de zilele în care gătea împreună cu tatăl ei acasă, în afară de acestea, mai era un pat atent aranjat, cu o cuvertură albă și un covor simplu pe lângă el. Sub fereastră, două scaune vechi.

Raf a rămas în picioare lângă ușă, încordat, parcă verificând dacă nu îi urmărise nimeni pe scări.

— *Come stai?* a întrebat-o cu toată blândețea limbii italiene.

Ea s-a întors cu spatele.

— Sunt foarte bine. Totul este perfect.

— *Bella mia?*

Dar ea a scuturat din cap și a apucat spătarul unuia dintre scaune. Ultimul lucru de care avea nevoie erau cuvintele lui de alint.

— Ai încă aceleași gânduri ca ultima oară când am vorbit?

Cuvintele lui, rostite pe un ton moale, i-au pârjolit inima, dar s-a întors cu fata spre el și a ridicat bărbia.

— Vrei să spui dacă vreau să fac ceva? Atunci răspunsul este un da hotărât.

O încruntătură adâncă a apărut între ochii lui Raf.

A făcut un pas mic către el și a simțit mirosul de colonie cu aromă

de lămâie. Îl amintea de roinița din grădina vilei, care creștea sălbatică în lungul zidurilor din piatră ce împiedicau tot pământul să se rostogolească la vale. Când călca pe una dintre aceste plante, plutea în aer cel mai plăcut miros și întotdeauna îi amintea de Raf. Era mirosul de acasă. Când plecase prima dată, visase că îi va scrie, că va lupta pentru ea, pentru ceea ce credea că au împreună.

Și-a lăsat gândurile să se întoarcă în fugă la o amintire pe care luptase să o îngroape după plecarea lui la război. O dusese la un restaurant din Cortona, de unde se vedea întreaga vale. Mesele erau aranjate pe terasă, iar proprietarul așezase candele votive pe mese și pe zidul care înconjura grădina, iar ele făceau să pară că erau înconjurați de stele sclipitoare. Stătuseră unul lângă altul privind la soarele care cobora peste dealurile din depărtare, iar când Raf întinsese o mână și o pusese peste mâna ei, Cara fusese cuprinsă de o necunoscută senzație de mulțumire și de emoție. Când el o ținuse de mână, simțise totul. Dar nu luptase pentru ea atunci când mama sa l-a înfruntat, după ce au fost văzuți de cineva. Nu luase legătura cu ea nici măcar o dată cât timp fusese la război. Când Papa o asigurase că într-o zi se va îndrăgosti cu siguranță de unul dintre băieții din sat, ea își lăsase capul pe umărul lui și nu avusese inima să-i spună că nu știa care dintre băieți se vor întoarce acasă din campaniile dezastruoase ale armatei italiene și că, de fapt, ea nu visa decât la unul.

Cara fusese nevoită să crească în mijlocul acestui război, iar una dintre cele mai importante lecții pe care le învățase era că Raf nu o va răni niciodată pe mama sa, alegând-o pe Cara. Ea era cea care nu avea loc în această familie, și nu invers.

— Nu vreau să îți asumi riscuri, a șoptit el, trezind-o din reverie.

— Așa cum ți-am spus, nu mai am de nimic de pierdut... S-a oprit brusc. Dar trebuie să lupt pentru viitorul văii noastre.

Raf a traversat camera până la fereastră. Nu s-a așezat pe scaun, ci

sprijinit cu mâinile de spătarul unuia dintre ele, apăsând cu putere și privind în jos.

— Plănuim un atac de amploare în apropiere. Va fi foarte aproape de sat.

Cara îi fixa spatele, alarmată. Măcelul care avusese loc în alte sate din Toscana era încă viu în amintirea tuturor. S-a lăsat pe scaun. Dar asta era ceea ce se angajase să facă față de tatăl său.

Nu pentru partizani era îngrijorată. Bunii bătrâni din sat, pe care ea și Papa îi cunoșteau dintotdeauna, tinerele mame care își așteptau soții iubiți și frații să se întoarcă acasă de la război... Copiii care alergau încă prin piață. Copii care trăiau cu avertismentul teribil de a nu pune mâna pe dulciuri sau jucării pe care le găseau pe jos, de teamă că erau otrăvite, pentru că se zvonea că Aliații care treceau în zbor pe deasupra aruncau dulciuri cu otravă din cer. Pentru asta lupta ea. Pentru ei.

— Vorbesc despre depozitul de muniție de la marginea Cortonei, la ieșirea din sat, a continuat Raf.

Cara a pălit.

— Trebuie să răspândești vestea printre săteni. Trebuie să îi avertizezi. Raf s-a întors și a venit lângă ea, la masă, l-a vorbit încet. Nu știm în cine să avem încredere, *mia bella*.

Desigur, Cum puteau să aibă încredere că vreunul ca Luigi Santino nu va da de gol planul partizanilor?

L-a privit pe Raf cu o căutătură aspră. Dar mama lui? Cea care, împreună cu prietenul ei nazist, era desigur convinsă că grupările de rebeli locali vor sfârși împușcați până la unul? Fasciști, comuniști, liberali, monarhiști... Contesa spunea că oamenii nu renunță la convingerile lor politice numai pentru că iau arma în mână. Ce ar crede despre faptul că fiul ei a devenit partizan?

— Sunt sute de partizani în zonă, a zis Raf, Mă voi asigura că satul

este înconjurat și protejat tot timpul.

— Câți?

— Nouă sute.

Cara s-a lăsat moale în scaun.

— Dacă nu aruncăm în aer depozitul de muniție, riscăm o baie de sânge la sosirea Aliaților. Este important să le curățăm drumul, ca ei să elibereze orașul cât mai repede și mai ușor posibil. Oamenii sunt înfometați, dar naziștii îl transformă într-o bază antiaeriană și se zvonește că plănuiesc să întărească dispozitivul ca să le servească drept fortăreață. Trebuie distrus.

— Care este rolul tău, Raf?

— Rolul meu, la fel ca al oricărui soldat bine antrenat, este să mă asigur că oamenii mei știu ce au de făcut.

— Iar faptul că sătenii au încredere în tine?

Îl iubeau. Iar ea iubea satul. Trebuia să îi țină piept, ca să îl facă să înțeleagă bine implicațiile planului său.

El a făcut o grimasă.

— Partizanii au de gând să ducă la îndeplinire misiunea, orice-ar fi. Cu sau fără mine. Dar aș prefera să o facă împreună cu mine, l-a întâlnit privirea și nu și-a dezlipit ochii de la ea mult timp. Au nevoie de îndrumare, *bella*. Au încredere în mine că pot să le-o ofer.

În vocea lui era o durere care îi frângea inima.

— Suntem un grup mixt. Avem printre noi oameni de aici, care cunosc bine zona, dar nu sunt antrenați cum se cuvine. Cara…

Cara a împins deodată în spate scaunul și s-a sprijinit de dulăpiorul de bucătărie, privind fix la perete. Contesa și familia ei erau apărătorii sătenilor, prietenii lor. Și totuși, sub nasul lor, mama lui Raf se culca cu un nazist, iar fiul ei își asuma un risc care putea provoca o tragedie în sat, una care va reverbera peste generații. Represalii de felul celor pe care naziștii le-au executat în alte părți ar putea distruge eșafodajul

vieții lor.

— Au de gând să o facă oricum? a întrebat ea, întorcându-se spre el.

El a încuviințat din cap.

— *Si.*

— Este o nebunie, a șoptit ea. Cum o să ne-o iertăm vreodată, dacă se ajunge la ce-i mai rău? Cum vom mai putea să trăim în pielea noastră?

— Da, dar la fel este peste tot... Cuvintele lui Raf au plutit în aerul nemișcat, iar el a făcut un pas spre ea, ca după aceea să se oprească. Nebunie, a șoptit el. Uneori, ești nevoit să iei decizii care par imposibile.

Cara s-a sprijinit cu toată greutatea de dulap, iar pe interior a început să tremure violent. Îl țintuia cu privirea, iar el o țintuia pe ea. Nu era nimic de făcut. Războiul cerea decizii grele, alegeri imposibil de făcut. Și, la fel ca Raf, prefera să se afle aici și să încerce să facă tot ce putea pentru a-i feri de pericol pe oamenii din această vale.

Strigătul unui copil după mama lui a urcat dinspre piațeta de jos și a pătruns în încăpere. Asta era ceea ce primejduiau și apărau în același timp.

Cara simțea că ochii ei negri fulgerau, iar focul hotărârii ardea puternic în ei.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

— *Bella,* a șoptit Raf, Ceea ce vor să ceară unei femei să facă este cea mai periculoasă misiune dintre toate.

Ochii lui o implorau.

Dar ea a ridicat capul.

— Sunt pregătită.

15

ANNIE

Annie a mijit ochii, privindu-l lung pe Sandro. Urma să-i spună că știa cine era mama ei? Dacă erau rude, de ce nu o contactase niciodată? Și cum putea un străin să fi știut despre existența ei în tot timpul acesta, când ea, în mod evident, habar nu avusese? Si-a încrucișat brațele și a scuturat din cap.

— Cum ai putea tu să știi cine sunt? Nu știi nimic despre mine. Absolut nimic.

Dar înăuntrul ei se răsucea ceva întunecat care nu-i plăcea. Știa ce este. Nesiguranța. Nesiguranța care o făcea să creadă că ar putea să piardă șansa de a locui în vila cea veche și de a o iubi. Nu putea nega și nu avea rost să fugă de faptul că se îndrăgostise de felul în care grădinile lunecau pe deal. De mâncarea din vale, de traiul simplu. De depărtarea de oraș. Se îndrăgostise de Italia și le spusese colegilor ei de la firma de catering că va trebui să rămână aici o vreme.

— Aseară am vorbit cu tatăl meu, care locuiește în State, a zis Sandro.

Gândurile lui Annie au revenit în prezent.

— Tatăl tău locuiește în State? Iar tu stai la Londra?

Sandro a încuviințat din cap.

— Familia înseamnă totul pentru tatăl meu. Cu toții dorim să refacem legătura cu Italia, a zis el, privind la masă încruntat, II voi aduce aici, după ce voi restaura Villa Rosa și va fi o zi foarte emoționantă pentru noi toți când va putea reveni acasă, îl chinuie cumplit faptul că Nicolas a fost alungat din familie de contesă. A venit timpul să îndreptăm răul acesta o dată pentru totdeauna.

Annie s-a sprijinit greu pe coate și l-a privit.

— Atunci, eu cine sunt, Sandro? Care este locul meu în povestea familiei Messina?

— Nu vreau să fiu eu persoana care îți aduce vești proaste.

Annie și-a dat ochii peste cap.

— Am trecut de momentul acela, Sandro.

Sandro a coborât vocea.

— Chiar vrei să știi? Pentru că eu nu ți-o recomand. Crede-mă, este mai bine să nu știi nimic și să pleci acasă.

— Ei, haide.

Sandro s-a aplecat în față și i-a prins mâinile care i se odihneau pe masă.

— Străbunica mea, Evelina Messina, a făcut mai mult decât să îl alunge pe sărmanul meu bunic, Nicolas. S-a oprit.

— Înțeleg.

— Annie, pregătește-te.

— Sunt pregătită, Sandro.

— A avut o aventură cu un nazist în timpul războiului și din legătura aceea s-a născut un copil. Familia mea încă poartă crucea aceasta. Și acum simțim rușinea acelei legături.

— Un nazist?

A încercat să adopte același ton batjocoritor ca al lui Sandro, dar inima începuse să îi bată într-un ritm neregulat.

Sandro a continuat pe un glas ferm,

— Acesta este motivul pentru care Villa Rosa a rămas pustie atâta vreme și pentru care vreau să o transform în ceva cu totul nou. Mă tem că moștenirea ta este atât de pătată, încât cel mai bine ar fi să fugi de ea și să pleci acasă. Nu căuta să afli mai multe despre istoria aceasta, îți va frânge inima.

Un *nazist?* Annie își împletea degetele peste bareta genții. Aceasta

era moștenirea ei?

Știa că în Italia subiectul războiului rămăsese până astăzi unul sensibil. Al Doilea Război Mondial a fost un dezastru pentru italienii obligați să accepte o situație pe care nici unul dintre ei nu o dorea. Din cauza pactului dintre Hitler și Mussolini, tinerii fuseseră uciși în bătălie după bătălie, pentru ca mai apoi să sufere pierderi și distrugeri și mai mari sub raidurile aeriene nemiloase ale Aliaților. Apoi, când au invadat germanii, după ce Italia trecuse de cealaltă parte și încheiase pace cu Aliații, italienii din nord au fost nevoiți să trăiască sub ocupație germană, în timp ce Aliații invadau țara dinspre sud. După război, foarte mulți au emigrat și familiile au fost destrămate. Dar toate acestea erau rezultatele deciziilor guvernamentale, nu ale celor personale. Iar acum, să afle una ca asta despre Evelina Messina? Cea care îi putea fi bunică? Annie îl privea pe Sandro rămasă fără cuvinte, dar înăuntrul ei creștea tulburarea și se chinuia să respire regulat.

— Aventura Evelinei Messina cu un nazist a adus rușinea și ruina pe capul celor din familia Messina decenii întregi după război și din această cauză oamenii au evitat să mai aibă de-a face cu ei sau cu vila lor. Abia acum, după ce au trecut câteva decenii, adevărații Messina simt că se pot întoarce aici, în Italia.

— Ce legătură au astea cu mine?

Annie s-a lăsat pe spate în scaun, o roșeață i-a acoperit obrajii, iar ochii o usturau din cauza lacrimilor furioase, nevărsate. Cum îndrăznea? Cum îndrăznea să o acuze că este rezultatul unei legături condamnabile? Asta încerca să facă? Mintea i se încețoșa. Ce știa el despre obârșia ei?

— Cred că știm amândoi.

— Dar cine a fost mama mea?

— Copilul pe care i l-a născut nazistului.

Annie a lăsat să-i scape un hohot de râs ca un lătrat.

— Iar ea cine a fost? Unde este? De ce a fost ea învinovățită? Dar înainte ca Sandro să aibă șansa de a răspunde, Annie a continuat. Și spune-mi un lucru: de ce au abandonat ai tăi vila în întregime și au lăsat-o să ajungă într-o asemenea stare de plâns? Dacă vă pasă atât de mult?

Sandro a oftat, cu ochii pierduți peste piațetă.

— Este limpede că familia ta a lăsat Villa Rosa să devină o ruină, a continuat Annie. A fost neglijată. Iar asta trebuie să se schimbe. Cineva trebuie să intervină și să o restaureze. Cu multă grijă. Nu să o transforme într-un centru de conferințe lipsit de suflet, în care oamenii intră și ies. Grădina are nevoie de cineva care să o iubească, bucătăria trebuie umplută cu aromele mâncărurilor toscane, iar ușile duble trebuie deschise larg către curte, care la rândul ei trebuie umplută cu ierburi aromatice și destule legume cât să hrănească o familie. Planul tău de a dărâma zidurile de rezistență va face ca toată clădirea să se rostogolească la vale. L-a privit drept în ochi. Simțea că Papa o încurajează. Doar nu degeaba era fiica unui arhitect. Dacă nu vrei să locuiești la Villa Rosa, atunci de ce îți mai bați capul cu ea? Ce cauți aici?

S-a oprit. Începuse să se enerveze, dar el era cel care năpustise asupra ei povestea acelui nazist, fără nici o dovadă.

Sandro și-a scos ochelarii de soare Wayfarer de la ochi și i-a așezat peste buclele ondulate, lungi până la umeri.

— Cea care a ruinat reputația întregii familii este… străbunica ta. Iartă-mă, domnișoară Reynolds, dar ce legătură ai tu cu casa familiei mele? Tu ești produsul unui blestem care mi-a silit familia să își abandoneze casa și să o lase într-o asemenea stare, în sfârșit, acum încercăm să trecem peste povestea asta, Annie, noi am sperat că nu te vei întoarce niciodată aici.

Annie a împins ușor paharul gol peste masă,

— Dar de ce mi-a spus tatăl meu că eu sunt proprietara vilei? Nu poți șterge asta, Sandro.

„Cu părul tău ridicol.” Cuvintele acestea nu le-a rostit. Dar le-a gândit și ele au făcut-o să schițeze un zâmbet pe care și l-a înăbușit.

— De ce ți-a ascuns adevărul despre nașterea ta, dacă nu îi era rușine de el?

Vorbele lui au plutit în aer, croindu-și drum către inima lui Annie. Într-adevăr, de ce nu-i spusese Papa despre trecutul familiei ei înainte de a muri? îi fusese rușine de ea? De el însuși? El era oare tatăl ei adevărat?

— De ce să-ți lase o scrisoare prin care să îți spună abia după moartea lui că te-ai născut sub soarele Toscanei? Nu, Annie, amândoi știm că îți ascundea adevărul. Adevărul despre nașterea ta, pe care îi era prea greu să îl accepte. Tatăl tău și-a protejat propria reputație până a murit. Nimeni nu vrea să fie un descendent al naziștilor care te-au adus pe tine pe lume. Trecutul tău este pătat prin asociere.

Annie a închis ochii.

Dar Sandro a continuat:

— Nu vrei să înfrunți adevărul greu despre moștenirea ta. Eu știu cine sunt. Sunt dintr-o familie bună. Iar familia aceasta deține Villa Rosa de secole întregi.

Annie și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat.

— Înainte de a merge mai departe, vreau să văd documentele care dovedesc că vila este în proprietatea ta. Sandro s-a lăsat pe spate. Dar tu nu ai nici un fel de documente, așa-i?

Annie a întors capul, regretând pentru un moment că nu își lăsase părul lung și blond liber pe spate. Coada de cal în care îl prinsese nu îi conferea destulă distincție.

— Nu îți permit să te atingi nici de vilă, nici de ceea ce se află în ea.

Grădina trebuie și ea lăsată exact așa cum este acum. Angajatul tău...

— Luca.

— Luca poate continua să caute sursa de apă, întrucât este în interesul grădinii, care a avut de suferit teribil din cauza neglijării în care a părăsit-o familia ta. Dar, având în vedere disputa noastră, nu trebuie atins nici un capăt de ață până la rezolvarea acestei probleme. A ridicat bărbia și l-a privit de sus. Mă fac bine înțeleasă, domnule Messina?

— Nu-ți frânge singură inima, Annie. Uit-o.

Annie și-a luat geanta și a plecat.

16

CARA

Raf a traversat bucătăria rudimentară din micul apartament și a scos o hartă veche.

— Uite, aici depozitează naziștii muniție, în acest hambar vechi, de la marginea orașului Cortona, i-a zis, arătând către un alt câmp din afara orașului. Informațiile noastre arată că plănuiesc să construiască un dispozitiv de artilerie antiaeriană în apropiere, cât și să instaleze buncăre bine fortificate, dotate cu tancuri, pentru a opri avansarea Aliaților spre Cortona. Odată finalizate aceste planuri, va fi foarte dificil pentru Aliați să ne elibereze valea. Vor muri mult mai mulți soldați și săteni. Este esențial să îi oprim.

Hambarul se afla la numai zece minute de sat. Cara a privit la hartă, încruntată.

— Dispozitivul este, bineînțeles, foarte bine apărat, dar la fiecare trei ore are loc schimbarea gărzii.

— Nu este destul timp pentru a crea o diversiune.

— Dar trebuie să fie.

Cara s-a ridicat în picioare. A dat ocol camerei și s-a oprit lângă fereastra acoperită cu obloane, privind către el.

— Ce anume vrei să fac?

A pronunțat cuvintele destul de clar, dar chiar în timp ce le rostea i se păreau de necrezut, ireale.

— *Bella,* ai auzit de ștafetă?

Cara i-a susținut privirea. Ștafeta opera ca un serviciu de curieri pentru rezistență, ducând documente și mesaje importante în numele partizanilor. Dar uneori, în ocaziile mai periculoase, puteau duce și

arme. Sensul vorbelor lui Raf i s-a limpezit. Nu îi cerea să transporte scrisori, hărți sau documente. Și, dată fiind proximitatea hambarului, se îndoia că urma să-i ceară să călătorească în relativa anonimitate oferită de un tren.

— Vrei să transport muniția. Substanțele explozive. Și vrei să fac asta pe bicicletă sau pe jos, nu-i așa?

— Asta avem nevoie să facă o membră a ștafetei. Pentru că nu vor suspecta o femeie.

Cara a vorbit pe un ton coborât.

— Sunt angajata mamei tale. Ea este o adeptă fascistă. Nu mă vor suspecta niciodată pe mine.

— Dacă ar fi după mine, ai sta la adăpost în vilă, împreună cu ea.

— La vilă nu sunt la adăpost, a șoptit Cara. Raf, dacă continuă în felul acesta, partizanii vor ataca Villa Rosa. Nu îi vei putea împiedica. Amândoi știm că își aleg drept ținte membrii claselor de sus rămași credincioși fasciștilor. Iar mama ta se culcă cu un nazist.

— Bruno Klein, a rostit Raf printre dinți. Lucrează pentru comandantul din Florența.

— Da, Dumnezeu să o păzească! a șoptit Cara.

Raf și-a îngropat capul în mâini.

— Îmi pare rău.

Cara s-a apropiat de el, până când între ei nu a mai rămas decât un pas. A întins un braț și l-a strâns de mână. A simțit cum o pârjolește o scăpărare de dorință, chiar dacă el nici nu a ridicat capul, își pierduse tatăl. Mama lui se purta reprobabil și făcea alegeri care urmau să chinuie familia ani întregi. Fratele său, Nicolas, plecase... Toate astea puteau să îl lase fără familie. La fel ca pe ea.

— Nu pot controla ce face mama, a zis Raf, trăgându-și mâna. Nu pot fi responsabil pentru faptele ei.

— Desigur, i-a șoptit Cara,

— Dar îmi este teamă că acțiunile ei te vor implica și pe tine, a spus el, ridicând capul și trecând cu privirea peste chipul ei, îmi este teamă că deja te-au implicat.

Ea a rămas nemișcată. „Desigur, s-a întâmplat deja, iar asta va rămâne între noi pentru totdeauna. Ce ar fi putut fi...

Cara s-a adunat și a încrucișat brațele,

— Spune-mi ce vrei să fac.

O jumătate de oră mai târziu, Cara înțelesese totul. Stătea pe scaun, privind la hartă, împreună cu Raf.

— Așadar, explozivii sunt în acest moment depozitați într-o clădire din Cortona. Trebuie să merg acolo cu bicicleta sâmbătă dimineață, să iau cutia cu dinamită, să o pun într-o sacoșă de cumpărături în coșul bicicletei mele și apoi să o aduc aici, înainte de ziua stabilită pentru misiune.

Raf a ridicat privirea spre ea.

— Nu în sat. Este prea periculos. Dacă sunt descoperite substanțe explozive, naziștii îi vor ucide pe toți cei de aici. În ochi i s-a văzut o mică ezitare. Vreau să duci dinamita în pavilionul de vară de la vilă, înainte de a fi amplasată pe poziție, a zis el. Și nu vreau să mergi cu bicicleta ta. Vreau să iei bicicleta mamei mele.

— Ce?

Dar Raf a ridicat o mână,

— Dacă te oprește cineva, poți spune că te duci să iei un cadou pentru contesă din Cortona, un pachet de *cocci* venit pe numele ei. Coletul va fi un dar trimis de mine. Împreună cu cadoul, vei găsi și o scrisoare pentru ea, în care îi explic că sunt bine, sănătos. O scrisoare de la un fiu iubitor.

— Desigur, a zis ea. Îmi dai adresa din Cortona, de unde trebuie să ridic pachetul?

— O reții și după aceea distrugi hârtia. Săptămâna asta, ai grijă să-

i spui mamei că te-ai întâlnit cu mine la piață, în Cortona, în ziua ta liberă și că am promis să îi trimit o scrisoare. Împreună cu un mic cadou. Pot să îi spui că lucrez în Cortona cu... autoritățile. Poți să-i spui că nu știi unde anume locuiesc în oraș.

Dacă te întreabă... Că nu te așteptai ca fiul ei să îți divulge adresa la care locuiește.

Secretara. Fata care ar fi o noră cât se poate de nepotrivită ia Villa Rosa... Vorbele contesei, rostite cu ani în urmă, după acea primă întâlnire magică a lor, pluteau și acum în aer.

Cara s-a ridicat. Raf s-a ridicat și el și, cu multă delicatețe, i-a pus un deget sub bărbie. Ochii ei îi cercetau pe ai lui, trecând dintr-o parte în alta.

— Singura mea temere este pentru prietenii noștri din sat.

El o asigurase de mai multe ori că vor fi postați partizani în sat, cu instrucțiuni să îi împuște pe naziștii suspectați că le fac rău sătenilor. Dar vorbele lui nu aveau darul să o liniștească.

— Draga mea Cara. Știu cât îți pasă de toți cei de aici. De valea aceasta. De Toscana. De viitor. De asta eu...

S-a aplecat spre ea, tot mai aproape, dar ea s-a tras în spate.

Contesa era o femeie puternică și nemiloasă. Dacă afla cumva că a depășit măsura, contesa putea distruge reputația Carei, ba chiar și siguranța ei, numai cu un telefon. Adevărul este că nu avea încredere în contesă. Nu avea încredere în mama lui Raf.

— Îți promit că voi lua muniția.

S-a tras de lângă el și s-a îndreptat spre ușă.

17

ANNIE

Annie era așezată pe podeaua biroului din Villa Rosa, cu tot felul de hârtii împrăștiate în jur. Luca îi permisese să intre în casa aceasta veche și grandioasă fără știința lui Sandro, iar ea demarase ceea ce spera să fie o căutare fructuoasă. Dar până acum, găsise totul și nimic. În birou nu erau decât documentele fermei și hârtii de afaceri, păstrate și îndosariate meticulos, însă dosarele se întindeau din 1947 până în 1990, anul nașterii lui Annie - și, în același timp, anul în care murise contesa.

Arhivele păreau păstrate și controlate cu atenție. Fiecare scrisoare, fiecare document purta semnătura contesei. Un detaliu relevant era acela că nu era menționat nicăieri bunicul lui Sandro, Nicolas Messina, în mod clar, argumentul său bazat pe dreptul primului născut suna un pic fals.

Singurul lucru care părea categoric era acela că nu îl implicase niciodată pe fiul ei cel mare, Nicolas, în treburile vilei.

Ceea ce confirma spusele lui Sandro; dar asta nu explica legătura lui Annie cu vila. Era cu adevărat nepoata contesei? încerca să uite insinuarea lui Sandro, cum că ar fi descendenta unui nazist, iar în documente nu se găsea nimic care să sugereze adevărul acelor vorbe.

Luca a intrat în birou la ora prânzului, Annie deschisese la perete ușile franceze duble care dădeau către grădină și i se păruse plăcut să lucreze aici, de unde îl putea auzi pe Luca afară. La fel ca ea, Luca își continua propria căutare, aflându-se pe urmele acelei fântâni care ar fi permis apei să curgă din nou prin grădinile cele minunate.

— Ai avut noroc?

Luca stătea în picioare, încadrat de lumina puternică a soarelui, care strălucea prin ușile deschise. Lumina aurie a Toscanei forma o aură în jurul capului său blond.

Annie a ridicat privirea la el și aproape că a fost nevoită să își ducă mâna streașină la ochi.

— Contesa Evelina a fost foarte riguroasă în activitatea de arhivare, dar extrem de echivocă în legătură cu ceea ce caut eu.

— Vrei să-mi spui mai multe? a întrebat Luca, cu o voce prietenoasă.

Annie a luat o gură de aer, ezitantă.

— Sandro spune că ar fi existat o aventură amoroasă între contesă și un nazist în timpul războiului. Zice că obârșia mea se găsește în legătura aceea amoroasă.

Documentele de pe podea au început să înoate în lacrimi în fața ochilor ei.

— Cum Dumnezeului poate dovedi un asemenea lucru? s-a auzit vocea lui Luca în camera cufundată în tăcere. M-ai lăsat perplex.

Annie a scuturat din cap.

— Știu.

Luca s-a lăsat pe vine alături de ea, ridicând cu grijă unul dintre teancurile de hârtii pe care Annie le aranjase pe podea.

— Te simți bine?

Annie a ridicat din umeri.

— Nu-I cred. Și totuși, altă explicație nu există în acest moment. A întors capul către el, cu ochii imenși. Din păcate, toate piesele își găsesc locul pe tablă. Așa cum spune și Sandro, asta ar explica de ce tatăl meu nu s-a simțit în stare să-mi spună adevărul despre nașterea mea. Și ar explica de ce a fost abandonată vila, de ce nu a vrut nimeni să își lege numele de ea după ce a murit contesa, împreună cu trecutul ei rușinos. Toate lucrurile acestea se leagă, a zis Annie, îngropându-și

capul în palme. Ce moștenire oribilă!

A simțit mâna lui Luca, blândă, pe spatele ei,

— Poate că nu este adevărat, a zis el cu o voce lipsită de speranță.

— Nu vreau să fie adevărat. De fapt, nu vreau decât să plec acasă.

— Bine, dar hai să nu renunțăm încă. Lipsesc toate documentele din timpul războiului?

Annie a încuviințat din cap.

— Iar încăperea în care se depozitau dosarele, la capătul acestei aripi a casei, care, după cum spune Sandro, era altădată grajd, a fost golită toată. Cineva le-a scos de acolo. Ca să fiu sinceră, în camera aia simt că mă trec toți fiorii.

Luca și-a trecut o mână peste bărbie.

— Mi se pare ciudat că s-a păstrat totul din 1947, dar nimic de până atunci. Este clar că cineva a vrut să ascundă ceva.

— Asta mă îngrijorează și pe mine.

Annie s-a ridicat și și-a îndreptat spatele după orele petrecute stând așezată pe podea. Ar fi trebuit să stea la birou, dar i s-a părut că prea intra cu de-a sila, așezându-se pe locul unde stătuse timp de atâția ani această femeie care ținuse în mâinile ei frâiele familiei Messina. „Trădătoarea care ar putea să fie bunica mea."

I se părea că încă era prezentă aici, în vilă, deși fusese Ștearsă orice dovadă a anilor de război. Annie se întorsese la vechile fotografii alb-negru ale femeii cu un păr blond minunat coafat, îmbrăcată într-o rochie de seară fără bretele; zâmbea, da, dar privirea ei păstra vestigii de oțel, Dintr-un impuls, Annie fotografiase imaginea aceea cu telefonul ei.

— Ai nevoie de o pauză. Vrei ceva de mâncare? i-a pătruns în gânduri glasul lui Luca.

— Voiam să cobor în sat ca să îmi iau un *panini* și un alt espresso, a zis ea, zâmbind, îți sunt datoare pentru că m-ai lăsat să intru în vilă.

Ai vrea să mergi cu mine la masă?

Sandro nu îi interzisese în mod expres să intre în vilă, dar se înțelegea de la sine că nu i-ar fi plăcut... Privirea din ochii albaștri ai lui Luca era netulburată.

— Ție ți-a lăsat tatăl tău o cheie, nu mie.

— Ai dreptate, a chicotit ea.

— Eu nu sunt decât grădinarul.

A întins mâinile într-o parte și în cealaltă, iar chipul i s-a luminat de un zâmbet frumos.

— Exact, a râs Annie. Doar că n-ar trebui să riscăm luând prânzul împreună în sat, în caz că Sandro dă târcoale prin jur. Nu a fost foarte fericit ultima dată când ne-am văzut.

— Am putea merge la mine acasă, a propus Luca. Dacă ești gata să îți iei inima în dinți.

— De ce, și ea a fost abandonată decenii la rând? E plină cu dosare migăloase care îmi refuză orice răspuns?

Luca a zâmbit.

— Din câte știu eu, nu. Dar nici nu mi-am vârât nasul peste tot.

Annie i-a răspuns cu un zâmbet, mușcându-și buza.

— Sandro a renovat-o. A pus să se văruiască zidurile, a curățat bucătăria și baia și a instalat un frigider modern și un cuptor. Am chiar și o mașină de spălat vase!

Annie și-a lăsat capul într-o parte.

— Haide, a zis el. O să-ți gătesc ceva.

Chiar atunci, o pasăre mică a intrat în zbor în încăpere prin ușile deschise. A aterizat pe biroul contesei și i-a privit fix, întorcându-și capul de la unul la celălalt. Annie nu îndrăznea să se miște. Abia îndrăznea să respire.

— Vila trebuie readusă la viață. Trebuie să îl deschidem ușile, a șoptit Luca.

Parcă aprobându-l, pasărea l-a privit nemișcată timp de o clipă. Apoi a ieșit în zbor, eliberându-se către cerurile albastre și senine ale Toscanei.

18

CARA

Cara și Alphonso studiau cu atenție ziarele în fiecare zi. Nu puteau decât să spere că germanii se vor retrage în mare grabă spre nord și că valea va fi scutită de urgia lor odată cu avansarea trupelor aliate. Dar nu exista nici o garanție, iar în sat stăruia o atmosferă încărcată. În fiecare dimineață, găseau un nou grup de refugiați amărâți, strânși unii într-alții la ușa din spate a Villei Rosa. Cara își luase obiceiul să vină la muncă mult înainte de zori, ca să o ajute pe Bettina să coacă destule chifle pentru a-i hrăni pe acești oameni.

Cara stătea împreună cu Bettina în fața ușii de la bucătărie și împărțea pâinea proaspătă șirului ordonat de oameni adunați la vilă în acea dimineață. Mulți dintre copil erau prea slabi ca să meargă pe piciorușele lor ca niște bețe; îți frângeau inima, cu burțile umflate de foame. Aveau fețele murdare, iar Cara a umplut o cadă cu apă călduță, ca să se poată spăla în curtea încălzită de soare din spatele Villei Rosa, în fiecare dimineață, Cara culegea ce fructe găsea în livadă și le felia pe farfurii, simțind că i se rupe inima văzând felul supus și răbdător în care refugiații acceptau mâncarea. Niciodată nu cereau să fie lăsați să doarmă în paturi, în casă, spre deosebire de naziști, care erau al doilea grup de vizitatori ce apăreau constant în grădina vilei. În săptămâna aceea, Cara refuzase o cerere a comandamentului local din sat care dorea să preia întreaga vilă și să o transforme în spital pentru soldații germani răniți aduși dinspre sud. Cum contesa era plecată la Florența cu Bruno Klein, iar Raf nu era aici, Cara spusese pur și simplu că nu are autoritatea de a permite acest lucru, iar comandantul, respectând în mod miraculos nevoia ca o asemenea decizie să fie luată

de o persoană cu autoritate, plecase încruntat, dar dând din cap în semn de înțelegere. Dar chiar în aceeași după-amiază, un camion german cu însemnele Crucii Roșii parcase în fața intrării principale a vilei, parcă pentru a-i înștiința pe partizani de care parte se situa Villa Rosa. Deocamdată, germanii tolerau faptul că cei de la vilă îi hrăneau pe refugiați.

Cara a întins o mână și a pus-o sub bărbia osoasă a unui băiețel. A luat o felie groasă de piersică și i-a băgat-o în gură.

— *Grazie,* a șoptit mama copilului.

Femeia avea ochii adânciți în orbitele vinețiii, iar obrajii îi erau palizi și supți.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze! i-a spus încet Cara.

Femeia s-a întors, cu capul plecat, și l-a condus pe copil spre un loc ferit, ca să își mănânce pâinea.

În afară de refugiați, veneau și partizani în căutare de hrană. Seara, un adolescent de încredere pe nume Giuseppe, care evita încorporarea pentru a nu fi silit să lupte de partea nemților, apărea ca o figură întunecoasă ce bântuia în jurul anexelor din spatele vilei, Cara ieșea cu un coș de mâncare pentru grupul de tineri despre care știa că duceau o existență grea, într-o grotă de pe deal. În ultimele câteva zile, Giuseppe îi câștigase încrederea, dar circulau zvonuri despre SS-iști îmbrăcați în haine grosolane, așa cum purtau partizanii. Cara tot nu știa dacă bărbatul pe care îl întâlnise în grădini și care ceruse de la vilă mii de lire, ca mai apoi să fugă printre vițele-de-vie, fusese un SS-ist sau partizan.

Din nefericire, un fermier amabil din cealaltă parte a văii se învoise să îi ajute pe doi partizani care cerșeau la ușa lui, ca mai apoi să descopere că fusese păcălit de niște soldați din SS. Cara a pălit îngrozită auzind cum fusese târât din casa lui, pus cu spatele la un copac de pe proprietatea sa și împușcat fără milă pentru trădare. Fiul

lui în vârstă de șapte ani descoperise cadavrul însângerat și fusese incoerent timp de câteva zile, tremurând încovrigat în pat. Vestea aceasta avusese darul de a-i accentua suferința pentru pierderea propriului tată. Copilul de șapte ani era prea mic ca să facă ceva, dar ea, nu.

Cara mărșăluise până în biroul comandantului din sat de cum auzise această poveste îngrozitoare. El îi spusese cu un glas ferm că naziștii erau gata să fie rezonabili, dar dacă oamenii nu erau dispuși să le arate același respect la rândul lor și îi trădau, nu aveau de gând să tolereze.

Sunetele bombardierelor germane care aruncau în aer poduri la sud de vale era deja un ritual zilnic, iar bufniturile înăbușite ale bombelor care cădeau peste dealurile din depărtare îi mânau pe Cara și pe Alphonso la ultimul etaj al Villei Rosa, de unde vedeau fumul ridicându-se peste poduri.

Din când în când, Cara vedea câte un avion aliat în cădere, prins între focurile încrucișate ale artileriei antiaeriene și se obișnuise cu imaginea parașutelor argintii care cădeau spre pământ. Nu înțelegea cum va putea Italia să își revină vreodată.

Un singur pilot aliat doborât venise la vilă să ceară mâncare. Bettina îl băgase în bucătărie și îl hrănise, dar îl avertizase că nu poate rămâne.

Cara trebuia să se pregătească pentru misiunea periculoasă pe care îi promisese lui Raf să o ducă la bun sfârșit a doua zi, dar de la sfârșitul săptămânii vigilența partizanilor sporise și străjuiau drumurile principale care mergeau spre sud dinspre Florența, atacând la întâmplare mașini aflate în trecere, pentru că aparțineau întotdeauna unor fasciști sau naziști. Nimeni altcineva nu își permitea să întrețină o mașină sau să cumpere benzină în Italia acestor zile.

Mașina contesei era în garaj. Până la Florența, luase trenul împreună cu amantul ei. Automobilul lui nemțesc nu mai era parcat

pe aleea de acces, întrucât îi ordonase unuia dintre subordonații lui să o ia, evident fără să se îngrijoreze că omul își risca viața.

Carei îi era groază de clipa întoarcerii elegantului cuplu la Villa Rosa, în seara aceea, Cara s-a îndreptat către căsuța grădinarului, unde mirosul pâinii prăjite la focul deschis făcut de Alphonso era însoțit de izul puternic al ardeilor care se coceau în cuptor, îi mânca pe pâine în chip de cină simplă, după care urmau piersicile pe care Bettina le conservase peste vară într-un sirop îndulcit cu miere de albine din zonă.

S-a oprit cu mâna pe clanță,

— Alphonso?

Alphonso a deschis larg ușa verde.

— *Buonasera, signorina.*

Cara a fost pe loc învăluită de senzația de confort pe care o simțea întotdeauna când intra în modesta locuință a lui Alphonso. Podeaua din cărămidă ceruită era perfect curată, iar pe pereții văruiți nu se vedea decât o cruce simplă, atârnată deasupra patului său de bărbat singur. Papucii lui erau așezați cu grijă pe podea.

— Îmi pregăteam masa de seară, a spus Alphonso. Vreți să mâncați cu mine?

Cara a clătinat din cap, mișcată de bunătatea lui.

— Îți mulțumesc, Alphonso. Am câteva roșii și pâine pe care să le duc în sat. Am destulă mâncare. A întins mâna și a pus-o pe brațul lui. Te rog, nu te opri.

Alphonso s-a apropiat de masă și i-a tras un scaun. Cara era mulțumită să se poată așeza; fusese o zi lungă. Iar când Alphonso a ridicat o sticlă de vin produs de podgorenii locali din strugurii pe care îi îngrijea el pe coasta dealului, Cara a făcut o mișcare de încuviințare. Tânărul care înainte de război se îngrijea de viile de pe pământul vilei fusese ucis în campania nord-africană și de atunci Alphonso se

străduise să învețe cum să îngrijească și să gestioneze viile.

Un podgorean local le trimitea și acum culegători la timpul recoltei și până în acel moment reușise să-i trimită contesei sticlele cu vinul obținut din struguri de la Villa Rosa, chiar dacă naziștii furaseră cât de multe putuseră de la podgoreni în acel ultim an.

— Mi-ar prinde bine un întăritor - doar o gură, i-a zâmbit, în timp ce el îi umplea pe jumătate paharul mare aflat în fața ei, Alphonso, vreau să te rog ceva. El s-a oprit, cu felia de pâine în mână, la jumătatea drumului spre gură.

— Am nevoie să împrumut bicicleta contesei mâine-dimineață...

19

ANNIE

Annie I-a însoțit pe Luca spre căsuța grădinarului. Era pitită după vilă, dincolo de curtea din spate și de grădina de legume năpădită de bălării. Au trecut pe lângă un grajd cu două niveluri, dotat cu boxe pentru zece cai, Annie a aruncat o privire înăuntru.

— Cineva trebuie să fi fost un călăreț pasionat, a zis ea, strâmbând din nas. Eu am fost întotdeauna îngrozită de călărit; nu știu cum poți să stai călare pe un cal care mișcă din urechi și habar nu ai ce are de gând să facă.

Luca s-a întors spre ea,

— Trebuie să vii cu mine la călărit. Nimic nu se compară cu o plimbare călare pe văile Toscanei. Îți garantez că acolo te vei îndrăgosti de cai.

Annie a râs.

— Glumești, a spus ea, zâmbindu-i larg și clătinând din cap. Eu îți mărturisesc una dintre cele mai mari temeri ale mele, iar tu îmi spui că trebuie să o depășesc?

— Scuze, a zis Luca, privind în jos, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Cred că atunci când îți place ceva așa cum îmi place mie, vrei să împărtășești sentimentul cu alții. Am crescut cu cai și îmi place să călăresc la fel de mult cât îmi place să plantez ierburi noi în pământ și să le ofer o casă.

— Înțeleg. Este pasiunea ta, așa cum a mea este gătitul.

A mers în urma lui, dincolo de un garaj din piatră, cu o ușă din lemn, decolorată. După ce au trecut de garaj, au ajuns la o căsuță ridicată în spatele unui gard din șipci albe. Luca a ținut deschisă

poarta vopsită în alb, iar Annie a păşit în grădina proaspăt plantată, în care lujerii verzi păreau sănătoşi şi îngrijiţi, ieşind din pământul fertil, săpat de curând, în fiecare dintre cele patru parcele în care era împărţită grădina erau trandafiri tineri şi lavandă, care atrăgeau deja albinele. În mijlocul parcelelor erau plantate salvie şi nalbă, iar poteca din cărămidă era mărginită de şiruri îngrijite de buxus. Din nou, lucrul acesta îi părea curios. De ce se ocupa atât de mult să îngrijească grădina din jurul unei case în care nu putea sta decât o perioadă scurtă?

— Ai făcut o treabă uimitoare aici, a zis Annie.

Luca i-a făcut semn cu capul.

— Vino înăuntru.

Şi a condus-o către uşa verde de la intrare, cu un elegant ciocănel rotunjit, din bronz, lustruit atât de bine, încât lucea. Treapta din faţă fusese măturată şi de fiecare parte a uşii proaspăt vopsite se afla câte un ghiveci cu părăluţe.

Înăuntru, Annie s-a uitat în jur cu o privire apreciativă. Contrastul dintre podeaua ceruită din cărămidă, zidurile văruite, patul pentru o singură persoană ascuns în colţul camerei, cu cuvertura sa veche şi albă şi frumuseţea grandioasă şi decăzută a vilei era dezarmant. Această căsuţă simplă avea ceva primitor şi fermecător, o senzaţie pe care Sandro, în mod evident, nu plănuia să o reproducă în vilă.

Luca s-a dus către bucătăria care se întindea pe un perete şi din frigider a scos prosciuto, din dulap câteva lipii locale, ulei de măsline şi rucola, pe care le-a amestecat cu nuci pecan şi pere.

— Pot să te ajut? a întrebat Annie,

Dar Luca a clătinat din cap.

A aşezat masa sub fereastra care dădea spre noua grădină a casei şi a adus o sticlă de vin local şi două pahare. S-a aplecat şi a deschis larg ferestrele lucarnei.

— E ca în rai, a zis Annie,

Și-a întins brațele, s-a lăsat pe spate în scaun și, în timp ce Luca ridica paharul cu vin, ea a înclinat din cap în semn de apreciere.

— Totul pare delicios, a zis ea.

— Foarte bine.

I-a întins o farfurie cu prosciuto și lipii.

Au mâncat într-o tăcere plăcută o vreme, iar la un moment dat Luca a lăsat din mână paharul cu vin, cu o privire greu de definit.

— Știi că, dacă te pot ajuta cu ceva, nu trebuie decât să mi-o ceri, a zis el.

Annie a privit spre grădină și tot ce putea vedea era posibilitatea - posibilitatea ca vila și grădina ei să fie iubite din nou.

— Este o enigmă de ce mi-a lăsat Papa scrisoarea, a murmurat ea. Nu am nici un indiciu.

După ce ascultase povestea lui Sandro despre aventura pe care Evelina Messina o avusese cu un nazist, Annie se perpelise toată noaptea, simțind o inexplicabilă răbufnire de rușine. Faptele generațiilor trecute nu sunt în nici un fel vina celor de astăzi, dar jubilația lui Sandro când îi spusese că istoria descendenței sale era nepătată o făcea să se simtă și mal vinovată.

Ținea legătura cu Monica și Paul. Amândoi îi trimiteau mesaje regulat și avusese o scurtă conversație cu Paul despre posibila vânzare a casei lui Papa de la Carmel-by-the-Sea. Nici el, și nici Monica nu voiau să locuiască în casa de lemn pe care Papa o proiectase și o construise și, întrucât Annie moștenise vila din Toscana, Papa le dăruise casa din California celor doi copii mai mari ai săi. Era o decizie rezonabilă, iar lui Annie nu-i trecea prin gând să o conteste, dar, cum trecutul ei devenea cu fiecare clipă mai neclar, simțea că îi alunecă printre degete toate lucrurile pentru care merita să lupte.

A oftat adânc.

— Sandro îmi spune că aventura din timpul războiului a Evelinei Messina a adus atâta rușine pe capul celor din familie, încât i-a transformat în paria în zonă și de aceea rudele lui au ocolit Villa Rosa și Toscana. A insistat că revendicarea mea nu este numai ilegitimă, ci și reprobabilă.

Luca a întins o mână peste masă.

— Îmi pare rău.

— Bunicul lui Sandro, Nicolas, a fost fiul cel mare al contesei, dar se pare că a părăsit vila când a izbucnit războiul, a continuat Annie. Dar a existat un al doilea fiu, Rafaeli. Nu știu ce s-a întâmplat cu el... Poate că Evelina Messina a rămas să locuiască aici și se simțea singură cu acest bebeluș și fără fiii el. Annie s-a încruntat. Mi se pare un sfârșit groaznic de trist, dar, privind la starea în care se află vila, este unul realist. Și apoi mai sunt și eu.

— Trebuie să fie cineva în zonă care cunoaște povestea, a zis Luca, dar vocea lui era nesigură și palma lui lovea în masă fără astâmpăr. Poate la arhive sau la bibliotecă?

Annie a clătinat din cap.

— Singurul mod de a afla ceva despre eventuali străbuni italieni este să scrii la parohia locală sau la biroul de evidența populației și nu există nici o garanție că o să primești un răspuns. În plus, nu se ocupă decât de membrii familiei născuți în Italia.

— Atâția italieni au emigrat după război, a zis Luca încet. Ce s-a întâmplat aici a fost îngrozitor.

Insuportabil.

Annie a încuviințat din cap.

— Am citit câte ceva pe internet despre istoria acestui loc în timpul războiului. Mă tem că nu știam nimic.

Și-a îndreptat din nou privirea dincolo de fereastră, spre grădina liniștită.

— Știm cu toții despre debarcarea din Normandia și despre ocupația nazistă a Franței, dar aici a fost ceva brutal. Naziștii au ocupat Toscana... Nu cunosc ramificațiile a tot ceea ce s-a întâmplat. Și mie mi-ar plăcea să aflu mai multe, Annie.

— Trebuie să aflu dacă ceea ce spune Sandro este adevărat. În după-amiaza aceasta vreau să caut prin dormitorul contesei. Nu pot decât să sper că voi găsi vreo scrisoare ascunsă într-un sertar al unui birou.

Annie a închis ochii timp de o clipă. Sertarele secrete din birouri nu erau locuri prin care voia să mai caute vreodată.

Luca a râs slab.

— Ce este?

S-a ridicat, a adunat farfuriile de pe masă și a traversat încăperea spre bucătărie, a băgat vasele murdare în mașină, apoi s-a întors din nou spre ea.

— Cafea? a întrebat el,

Annie a încuviințat din cap, absentă.

— Mulțumesc.

Dar l-a privit în timp ce căuta borcanul cu boabe de cafea și își făcea de lucru.

Când s-a întors și s-a așezat la loc, Annie s-a aplecat peste masă și și-a încrucișat brațele.

— Am impresia că ai ceva de spus.

Luca a turnat băutura neagră și aromată în două ceșcuțe de espresso.

Annie a privit curajoasă puțina cafea din fața ei. Ce n-ar fi dat pentru un caffe latte... Dar când te afli la Roma, adopți obiceiurile locului. A așteptat, Luca a clătinat din cap, încruntat.

— Nu vreau să te alarmez, a zis el.

Annie a rămas nemișcată.

— Dar ideea este, a continuat el ridicând capul pentru a-i întâlni

privirea, că mama va veni în scurtă vreme aici, să mă viziteze. Cred că„ ar fi bine să o cunoști - sigur, dacă dorești.

— Da?

Annie s-a lăsat moale în scaun, ușurată. Îi venea să râdă.

— Ei bine, nu cred că o putem alarma, a glumit ea. Doar nu ne-am aruncat cu capul înainte într-o relație pasională.

Soarele arunca peste masă o fâșie de galben intens, care îi lumina mâinile. El le-a ridicat și timp de o clipă și-a sprijinit capul în ele.

— Nu, nu am făcut asta, a zis el încetișor, Annie se juca cu ceașca de cafea.

— Vezi tu, bunicul meu a muncit aici în timpul războiului. Îl chema Alphonso și era grădinar la Villa Rosa, Mă tem că este adevărat, el i-a spus mamei că, în timpul războiului, contesa a avut o aventură cu un nazist de rang înalt, așa cum ți-a spus Sandro, îmi pare rău, Annie.

Într-un final, când și-a recăpătat glasul, Annie a reușit doar să șoptească:

— Bunicul tău a locuit chiar în căsuța aceasta de pe moșie?

Acum se legau lucrurile. Avea mai multă noimă... motivul pentru care se afla aici. Se afla oare în propria căutare a trecutului?

Luca a încuviințat din cap. S-a aplecat înainte și și-a coborât mâinile pe masa simplă.

— Bunicul a murit cu mulți ani în urmă. Eu eram foarte mic. Nu mi-l amintesc mai deloc. Bunica era cu mult mai tânără decât el. Tot ce știm este că a părăsit Villa Rosa după război și nu știu de ce. Mă întreb dacă a plecat din cauza acelei legături. Bunica mea vorbea despre chestiunea aceasta numai în șoaptă și tot ce știu este că tot timpul clătina din cap și spunea că a fost o afacere foarte tristă. Iar bunicul nu mi-a vorbit despre asta niciodată. Dar nu am putut rezista invitației de a veni să lucrez la Villa Rosa. Simt că locul acesta curge și prin venele mele. Nu știam dacă să-ți spun sau nu, a zis el după o

scurtă pauză. Nu voiam să complic lucrurile. Și mă tem că veștile mele nu îți sunt de nici un ajutor.

Luca a coborât privirea spre mâna ei și timp de o clipă a părut că vrea să întindă mâna și să o pună peste ale ei. Dar nu a făcut-o. Annie pusese sub semnul întrebării spusele lui Sandro, despre legătura dintre familia ei și naziști, dar auzind-o din gura lui Luca a simțit că a primit un pumn în stomac.

20

CARA

Cara și-a petrecut noaptea dinaintea drumului la Cortona la vilă. Alphonso umflase roțile de la bicicleta contesei, care acum o aștepta în siguranță în garajul din spatele grajdurilor, locul acela de unde înainte răsuna nechezatul cailor, până când fuseseră rechiziționați pentru război.

Oamenii erau mai îngroziți ca niciodată; avioanele germane răspândeau tot mai multe broșuri prin care cetățenii Toscanei erau avertizați că cei prinși că sunt implicați în activități de rezistență vor plăti cu viața.

În același timp, avioanele aliate treceau pe deasupra, distribuind broșuri prin care toscanii erau încurajați să îi susțină pe partizani, să arunce în aer adăposturile naziștilor și să *reziste, să reziste, să reziste,* pentru că Aliații se apropiau. Însă naziștii locali nu ezitau să comită represalii aprige în panica de care fuseseră cuprinși văzând cum le scăpa din mâini puterea.

Bettina îi ceruse uneia dintre slujnice să pregătească pentru Cara o cameră de oaspeți de la primul etaj, iar acum vila părea sumbră și cufundată într-o tăcere stranie.

Lumina lunii se lățea ca o băltoacă peste scândurile din lemn ale podelei din camera de oaspeți. Cara s-a sprijinit de fereastră, privind afară spre curtea pustie din spatele casei. Știa că Alphonso avea obiceiul de a ieși din căsuță în timpul nopților lungi pentru a se asigura că nu îi jefuia cineva grădina de legume întărită cu ziduri, dar acum nu se vedea niciunde.

Nu putea dormi, ci simțea nevoia să se afle afară. Copacii și florile

luminate de lună păreau mai puțin stinghere decât interiorul casei tăcute.

Cara a deschis ușa de la intrare și a făcut câțiva pași pe aleea cu pietriș, luând-o pe scările care coborau dinspre terasa cea mai înaltă. S-a oprit la marginea crângului de măslini argintii, sprijinită de unul dintre arborii bătrâni, cu ochii închiși și sperând să o destindă aerul călduț și înmiresmat de aici, ca mai apoi să se poată întoarce la etaj și să adoarmă.

Dar mintea îi era o vâltoare de amintiri, în ziua în care începuse să lucreze pentru contesă, pătrunsese în această grădină, simțind că inima îi bubuia în piept și că picioarele îi erau captive în pantofii cu tocuri înalte, cu care nu era obișnuită. Ducea în mâini un jurnal greu din piele și un teanc de cărți despre contabilitate, pe care i le cumpărase Papa, ca să învețe cum să își facă treaba mai bine, Raf, care lucra împreună cu Alphonso, ajutându-l să curețe o conductă înfundată dintr-una dintre fântânile alimentate de izvorul cu apă proaspătă aflat sub grădini, ridicase capul și, privind-o, își dusese mâna streașină la ochi. Purta o pereche de pantaloni deschiși la culoare și o cămașă albă, iar peste umerii largi îi trecea o pereche de bretele. Văzând-o încărcată cu toate cărțile acelea, lăsase lopata pe care o ținea în mâini și coborâse ca să-i vină în ajutor. Raf îi ușurase brațele de greutatea cărților și ea glumise pe seama pantofilor ei cu tocuri, iar el urcase împreună cu ea, încet, potrivindu-și pasul după al ei, apoi îi deschisese ușa verde, invitând-o înăuntrul vechii vile care o fermeca și o intimida în același timp.

Într-o seară, după ce ea își terminase treaba, coborâseră în sat împreună. Era toamnă, iar aerul se răcorise la finalul unei zile reci, cu cer senin, de o frumusețe splendidă, cu frunze muiate în roșu și trandafiriu, iar el i-a împrumutat jacheta lui, punându-i-o peste umeri cu o grijă delicată. Se întuneca, iar el insistase să o conducă până în

fața ușii. Se lăsase între ei o tăcere stânjenitoare, timp în care ea stătea cu o mână pe clanța ușii de la intrarea pensiunii care aparținea familiei lui Raf și pe care tatăl ei o conducea de peste douăzeci de ani. Raf părea că se pregătește să spună ceva, dar a clătinat din cap, i-a urat o seară bună, s-a întors și sa îndepărtat. Papa îi văzuse de la ferestrele de sus și insinuase că Raf părea să țină la ea.

Cara înțelegea bariera de clasă care îi despărțea și, de fiecare dată când îl vedea, de fiecare dată când îi vorbea, de fiecare dată când se gândea la el și se lupta cu atracția tot mai mare pe care o simțea față de el, bariera banilor și a rafinamentului se ridica între ei.

După aceea însă, Raf o invitase să stea pe terasă într-o seară, împreună cu un grup de prieteni de-ai săi, după ce își terminase treaba. Era grupul de tineri pe care părinții îi trimiseseră în Anglia, la școli cu internat, în timp ce Cara și prietenii ei au continuat să învețe la școala din sat, până ce au început să lucreze fie la fermele date în arendă ale contesei, fie în sat.

Amicii prezentabili și educați ai lui Raf stăteau pe terasă, unde beau vin din zonă și râdeau la câte o glumă, Raf îi trăsese un scaun, insistând să li se alăture, iar după primele minute stânjeneala ei a mai scăzut, în definitiv, ea lucra aici și avea o ținută îngrijită. Putea fi oricine, iar Raf nu menționase faptul că era fiica hangiului din satul de la poalele dealului.

La început le-a ascultat ideile. Idei care păreau moderne și captivante și erau în mod clar născute din experiența educației universitare, deși la momentul acela i s-a părut straniu că acești oameni bogați aveau nevoie să meargă la universitate pentru a înțelege că țăranilor din Italia și satelor în care trăiau le bătea în piept aceeași inimă, că aveau aceleași visuri ca ale lor.

Apoi războiul s-a întețit, Raf a început să o conducă frecvent acasă seara și să zăbovească în sat împreună cu ea, iar el i se părea că puteau

sta de vorbă toată noaptea. În scurtă vreme, își dăduse seama că el nu se ascundea de realitate, așa cum făceau prietenii lui. Era un bărbat care ținea la familia sa și la oamenii din sat. Nu după multă vreme, i-a mărturisit că ținea și la ea. I-a spus Carei într-o seară că plecarea lui era inevitabilă. A invitat-o să meargă cu el la cină înainte de a pleca, la cel mai fermecător restaurant din Cortona, situat pe coasta dealului, cu vedere spre întreaga vale. Cara trecuse pe lângă restaurant când mergea în oraș la cumpărături, dar nu își imaginase niciodată că ar putea sta pe terasa scăldată în lumina lunii, la mesele pe care licăreau lumânări și pe lângă care treceau de colo-colo chelneri ducând feluri de mâncare apetisante. Cu toate că nu era convinsă că face ce trebuie, i-a acceptat invitația.

El o sărutase tandru în fața intrării în sat, după cină. Simțeau că erau făcuți unul pentru celălalt și Cara ridicase ochii spre el, iar el îi prinsese între degetul mare și arătător crucea mică pe care o purta la gât și îi spusese că se îndrăgostise de ea de prima dată când o văzuse intrând mai mult clătinându-se în curtea vilei, încărcată cu un turn de cărți.

Totul păruse magic și minunat, până în clipa când o auzise din întâmplare pe contesă certându-l pentru că îi permisese Carei să creadă că ar putea exista vreodată ceva serios între el doi. Contesa știa că fiul ei o conducea acasă pe Cara în unele seri, dar o scandalizase gândul că fiul ei i-ar putea da fetei false speranțe și că ar invita-o la o întâlnire adevărată, Raf îi spusese sobru că nu voia să o rănească și că se temea că la asta se va ajunge dacă vor continua să se vadă.

În ziua plecării lui Raf, mama lui se purtase glacial fată de Cara, Raf coborâse în hol în uniformă militară, iar Cara rămăsese nemișcată la biroul mamei lui, neștiind ce ar trebui să facă, dacă avea dreptul să își ia la revedere de la el, în ciuda poziției foarte clare a mamei lui. El a zăbovit în prag, cu rucsacul în spate și jacheta încheiată până la

ultimul nasture.

Mama lui intrase dinspre camera de zi, îi luase fața între palme și apoi îl strânsese la piept, într-o îmbrățișare lungă.

Cara rămăsese absorbită la mașina de bătut, cu ochii plecați, fără să aibă șansa de a-și lua la revedere. Dar se împăcase cu gândul acesta în anii care urmaseră, iar acum Villa Rosa privea spre valea luminată de razele lunii, puternică și demnă, iar clădirea dădea senzația de adăpost și forță, la fel cum trebuia să pară și ea a doua zi, când urma să-și concentreze toată atenția asupra misiunii pe care o avea de făcut. N-avea să-l dezamăgească pe Papa.

21

ANNIE

Annie era în pragul dormitorului care aparținuse Evelinei Messina. Patul cu baldachin, de care atârnau draperii din mătase și o cuvertură asortată, părea straniu și livid în lumina soarelui. Pe măsuța de toaletă lucioasă se adunase praful, care acoperea sticluțele vechi de parfum cu un strat fin de pulbere.

Annie s-a oprit o clipă în raza de lumină care venea dinspre obloanele deschise. Avea impresia că încăperii nu-i plăcea să fie dezvăluită în felul acesta; șifonierul și modestele noptiere păreau mai mari decât atunci când camera era învăluită în întuneric, în dimineața aceea. Parcă o certau că le deranjase liniștea.

Contesa părea încă o prezență formidabilă aici. Annie simțea că intră nepoftită când a început cu sertarul de sus al măsuței de toaletă, și chiar asta făcea într-un fel, căci venise aici fără să știe Sandro, ca să scotocească prin casa familiei lui. Dar nu a găsit decât un set de perii cu mânere din argint și câteva sticle de parfum îmbătrânite - Coco Chanel, Christian Dior. Contesa avea gusturi alese, fără îndoială, Annie a căutat sub hârtia cu trandafiri așternută în sertar, dar nu a găsit nimic. Nici un document ascuns. Apoi a deschis șifonierul care o atrăsese de prima dată când pusese piciorul în această cameră. Rochii de seară strălucitoare atârnau la rând, sub învelitori albe, ca niște fantome elegante. Annie a căutat prin buzunarele neglijeurilor și ale nenumăratelor perechi de pantaloni de pijama din mătase. Paltoane din blană, costume elegante... Contesa fusese o femeie îmbrăcată impecabil. Și discretă.

Într-un final, a închis ușile șifonierului, a ridicat fotografia alb-

negru și, folosind cârpa de praf pe care o adusese cu ea, a șters cu grijă rama de sticlă pentru a-i permite chipului frumos al contesei să o privească, Annie a dus fotografia mai aproape de geam pentru a studia mai bine trăsăturile Evelinei Messina și a încerca să înțeleagă mai bine cine era, dacă îi semăna câtuși de puțin. Dar femeia care o privea din fotografie era enigmatică. În ochii ei era o expresie rece, pe care Annie suspecta că foarte puțini o puteau înțelege.

Annie a ieșit din dormitor cu mâinile goale și a coborât scările la parter. Și-a adunat părul în vârful capului într-un coc neglijent și și-a șters palmele pe jeanșii prăfuiți. Luca muncea încă, iar Annie s-a oprit chiar deasupra lui, în timp ce în minte îi stăruia revelația de mai devreme, despre bunicul lui.

— Ai avut noroc? a întrebat Luca stând ghemuit și privind în sus spre ea.

— Nu este nimic în dormitorul ei. Nici un indiciu în legătură cu ceva necuviincios petrecut în timpul războiului.

Luca s-a încruntat.

— I-am trimis mamei un e-mail, dar încă nu mi-a răspuns. Nu sunt sigur că știe și alte amănunte despre aventura contesei.

Annie a privit încordată spre snopul mare de iederă pe care Luca încerca să îl desprindă de pe zid și a coborât treptele de piatră spre nivelul de mai jos.

— Ia uită-te la asta, a zis el.

Priveau la ceea ce părea să fie un tobogan din piatră ca la vechile locuri de joacă pentru copii. Numai că acesta se prăbușea într-o gaură adâncă, întunecoasă și de nepătruns.

Annie a ridicat privirea către terasa de deasupra. Pe zidul care corespundea acestuia era un snop de iederă asemănător.

— Luca, aici este fântâna, a șoptit ea. O grădină acvatică, amenajată pe coasta unui deal, cu câte o fântână la fiecare nivel, Imaginează-ți

cum ar fi să o punem din nou în funcțiune,

Luca a mijit ochii, fericit.

— Este atât de palpitant! a zis Annie.

— Este, dar îmi pare rău că nu duce nicăieri căutarea ta.

— Nu vreau să-l cred pe Sandro. Mai mult decât orice, vreau să dovedesc că nu are dreptate. Simt nevoia de a-mi exonera trecutul.

— Cred că exact asta trebuie să faci, Annie... Am tot vrut să te întreb ceva. Sper că nu te superi.

Annie a așteptat.

— Pot să te invit la cină?

— Îmi dai o întâlnire? Mie, nepoata unei ticăloase?

— Da, a zis Luca încet.

Annie l-a privit țintă câteva clipe, apoi i-a zâmbit simplu.

— Bine. Da, mi-ar plăcea.

Luca a privit-o gânditor, apoi a băgat mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor scurți. S-a încruntat privind bucățica de hârtie pe care o ținea în mână.

— Nu eram sigur dacă să îți dau asta, a zis el. Aseară am fost în sat și m-am oprit să beau ceva la barul de acolo.

— Așa?

— Am întrebat cine ar putea să știe mai multe despre istoria locului. Se pare că mulți dintre localnici nu vor să vorbească despre ce s-a întâmplat aici în timpul războiului, a zis el. Desigur, în legătură cu partizanii sunt foarte deschiși. Am auzit o poveste îngrozitoare despre un băiat de 14 ani împușcat chiar pe drumul care vine către Villa Rosa.

Annie a dus o mână la gât și și-a prins lănțișorul în palmă. Partizanii luptau împotriva bunicului ei?

Luca i-a întins bucata de hârtie,

— În Cortona este o librărie, iar femeia care lucrează acolo este interesată de istoria locală.

— Katarina Ricci, a citit Annie numele de pe bucata de hârtie. Anticar.

— Este un drum care șerpuiește printre dealuri dinspre sat până la Cortona, i-a spus Luca. Iar în garajul din spatele grajdurilor se află două biciclete. A lăsat capul într-o parte și a privit-o. Dacă vrei un tovarăș de drum, am putea merge la Cortona împreună, mâine. M-am gândit că șaua bicicletei ar fi un început bun înainte de a te convinge să urci în șaua unui cal.

Annie a râs.

— Așadar, ce propui este să mergem cu bicicletele până la Cortona, să o vizităm pe aceasta *signorina* Katarina și apoi...

— Apoi am putea rămâne la cină, a zis Luca. Și să ne întoarcem la apusul soarelui?

Annie a rămas tăcută o clipă. Ultimul lucru pe care îl avea în plan la venirea ei în Italia era să i se aprindă călcâiele după cineva. Suferința și confuzia cauzate de pierderea lui Papa erau răni încă proaspete. Dar era sigură că nu exista nici o primejdie. Luca părea un om minunat și, odată întoarsă în State, n-avea să-l mai vadă niciodată... Dacă se întorcea. Căci adevărul era că, de când Sandro îi contestase dreptul la moștenire, gândul de a se întoarce acasă, în California, i se părea din ce în ce mai îndepărtat. Afacerea ei mergea ca pe roate în timp ce ea se afla aici și nici nu îi era dor de casă, așa cum se aștepta să îi fie... Era oare timpul pentru o schimbare adevărată?

— Mi-ar plăcea.... a șoptit ea.

Luca i-a zâmbit, apoi și-a reîntors atenția către pământul negru și bogat.

22

CARA

Cara a împins bicicleta contesei în josul aleii de acces către vilă, lăsând în urmă porțile elegante de la intrare și croindu-și drum pe șoseaua pustie care șerpuia printre dealuri. După ce a depășit zona cu viță-de-vie, a trecut prin fața proprietății vecine, dar porțile erau bine încuiate cu un lacăt greu. Proprietarii, un cuplu de britanici în vârstă, părăsiseră Toscana când Mussolini intrase în război alături de Hitler. Vila învecinată privea către valea adâncă și verde și dealurile din depărtare, așteptând ca viața să reînceapă. Contesa le promisese celor doi britanici că le va apăra casa și nu va permite să fie rechiziționată pentru efortul de război. Reușise să se țină de cuvânt.

O cunoscută senzație de îndoială a încolțit în Stomacul Carei, la gândul riscului sfidător pe care și-l asuma astăzi, transportând dinamita și depozitând-o, așa cum avea de gând să facă, pe moșia Evelinei Messina.

Privirea îi căuta înainte și înapoi, în timp ce pedala în lungul drumului îngust, care înainta pe marginea văii povârnite. Rugii și tufișurile crescute în neștire îmbrăcau poalele dealului din stânga ei, în vreme ce panta care cobora în dreapta ei, spre sat, putea ascunde pe oricine. Luptându-se cu senzația acută că era urmărită, a inspirat adânc și a împins mai tare în pedalele bicicletei vechi, încercând parcă să o silească să înainteze mai repede, și mai repede. Tot ce putea să facă era să spere că în tufișurile de prin locurile acestea nu se ascundeau decât partizanii lui Raf, dar, chiar și așa, nu putea avea încredere în nimeni dacă era oprită.

Drumul care urca în curbă, urmând coama dealului, a dus-o într-

un sătuc de o frumusețe și veșnicie chinuitoare, dar neobișnuit de tăcut. Nu se zărea nimeni când Cara a luat drumul spre Cortona, trecând prin fața unei biserici medievale, în care clopotele nu mai sunaseră de peste un an.

Inima îi lovea în piept ca un ciocan când a virat, lăsând în urmă cătunul pustiu. Drumul îngust a devenit și mai singuratic. Această coastă a dealului dădea înspre o vale stâncoasă și aridă. Cerul senin sclipea peste crângurile de măslini risipiți ici-colo și peste pintenii de stâncă bântuiți.

Cara își ținea acum privirea ațintită înainte. Nici într-acolo nu se vedea nimeni. A trecut prin dreptul unei misterioase perechi de porți încuiate, pe care le-a lăsat în stânga, în timp ce în dreapta ei valea avea un aspect sinistru și inert. Cu privirea încruntată, Cara a continuat să pedaleze.

Într-un târziu, când a ajuns la vechiul zid etrusc care ducea la porțile medievale ale Cortonei, Cara a înghițit în gol. Ajunsese până aici. Nimeni n-o oprise, în dreptul vechilor porți ale Cortonei stăteau doi soldați naziști. Porțile medievale care duceau către vârful dealului erau închise. Cara a băgat mâna după documente și a virat bicicleta către cei doi tineri militari germani. Se îmbrăcase cu o rochie verde cu buline și își lăsase părul lung și ondulat să îi fluture pe spate. Nu se machiase și spera că arăta ca o tânără de numai 16 ani.

— *Buongiorno,* a zis ea, încercând să le zâmbească celor doi bărbați tineri.

Auzise povești despre femei din Franța, care îi flatau pe tinerii ofițeri germani pentru a-i face să creadă că sunt de partea lor.

Dar unul dintre naziști a întins scurt mâna după acte, iar ea i le-a dat, încercând să pară cât putea de nonșalantă.

— Ce treabă aveți în Cortona? a întrebat bărbatul care ținea încă actele ei.

— Vizitez o prietenă, a mințit Cara cu ușurință. Și mă duc la cumpărături.

— Sperăm să vă facă plăcere vizita la Cortona, așa cum s-ar întâmpla în mod obișnuit. Führerul vă urează bun-venit.

Nazistul a ridicat brațul în semn de scurt omagiu către Hitler, iar Cara și-a reprimat o strâmbătură disprețuitoare.

— *Grazie,* a zis ea, apoi a cotit bicicleta pe străzile înguste ale vechiului oraș.

În pragul ușilor care se înșiruiau în lungul aleilor pietruite stăteau încă bărbați bătrâni. Bisericile din oraș se scăldau în lumina soarelui de dimineață, cum o făceau de secole, iar micile altare ridicate la marginea trotuarelor, cu arcade perfect semicirculare, erau încă pline de flori din zonă. Italia avea ceva ce nici naziștii nu puteau șterge.

Cara a înaintat pe alei către *piazza* în care se adunau cei câțiva vânzători sub privirile atente ale altor soldați naziști. A împins bicicleta prin labirintul de străduțe înguste care conduceau la adresa pe care i-o dăduse Raf. Nu i-a fost greu să găsească drumul spre Via Santa Margarita. Aici trăise sfânta patroană a celor fals acuzați, printre călugării din Cortona. După uciderea soțului ei, înfăptuise acte caritabile, închinându-și viața îngrijirii celorlalți. Tatăl ei și mama vitregă refuzaseră să o primească în casa lor. Cara a trecut prin fața altarului Sfintei Margarita și sa oprit în fața unei vechi biserici, a cărei ușă vopsită într-o nuanță palidă de albastru era închisă. Fereastra simplă, de formă dreptunghiulară, era zăbrelită cu bare din fier ruginite, A bătut în ușa albastră, decolorată, și a așteptat.

23

ANNIE

Luca a scos din garajul prăfuit cele două biciclete vechi, dar restaurate cu multă grijă,

— Să înțeleg că le-ai restaurat singur? a întrebat Annie.

— Uită-te la măiestria cu care au fost construite. N-a trebuit să fac mare lucru. Doar un strop de ulei pe lanțuri, un pic de luciu și cauciucuri noi. Incredibil este că nu au ruginit.

— O să te cred pe cuvânt că mai funcționează, a râs Annie, întinzând mâna și apucând ghidonul uneia dintre biciclete. N-am mai mers pe bicicletă de când eram mică și goneam ca nebunii pe străzile din Carmel-by-the-Sea, Parcă ar fi fost în altă lume, în altă viață.

— Odată ce ai învățat să mergi pe bicicletă, nu mai uiți niciodată, a zis Luca. Așa îmi zicea tatăl meu.

— Ești apropiat de părinții tăi?

— Da, a zis Luca, încet. Dar aș vrea să aflu mai multe despre bunicul meu, Alphonso.

Annie a împins bicicleta pe aleea în pantă care cobora spre drumul ce ocolea dealul și apoi pornea spre Cortona, fără să mai spună nimic, simțind acut prezența acestui bărbat chipeș lângă ea. Odată porniți pe drumul îngust care șerpuia dincolo de Villa Rosa, flancat în partea dreaptă de panta abruptă care ducea în vale, Annie și-a concentrat atenția asupra drumului, în partea stângă, vechile vițe-de-vie neglijate și crescute în neștire, care aparțineau Villei Rosa, suiau pe coasta dealului. În scurtă vreme, au ajuns la o altă pereche de porți duble din fier forjat. Annie le-a aruncat o privire scurtă, dar vocea lui Luca a despicat aerul limpede de vară.

— Proprietatea aceea aparține unei familii de britanici, a zis el. O au de câteva decenii. I-am cunoscut. Abia așteaptă ca Villa Rosa să fie restaurată și să aibă vecini care să locuiască alături de ei permanent.

Annie a simțit privirea pe care i-a aruncat-o, dar ea și-a menținut ochii ațintiți drept înainte.

— Familia de britanici a locuit aici în timpul războiului?

Era mândră de faptul că mintea îi lucra încă la misterul pe care încerca să îl dezlege în timp ce corpul făcea tot posibilul să nu cadă de pe bicicletă și să se rostogolească la vale.

— Cuplul care deține vila acum spune că bunicii lor s-au întors în Marea Britanie pe durata războiului. Și-au petrecut verile aici după război, dar nu vorbeau decât despre vecina singuratică, marea contesă, despre care spuneau că prefera tot timpul să stea retrasă.

A oftat, iar dinspre copaci s-a auzit un foșnet ca un răspuns.

— Niciodată nu au amintit de vreun copil.

Soarele se ridicase pe cerul senin, iar umbra subțire pe care o aruncau peste drum chiparoșii nu era de ajuns să îi apere fața de căldura dimineții. Annie nu îndrăznea să ridice mâna de pe ghidon ca să își șteargă fruntea asudată.

— Am primit un mesaj de la Sandro în dimineața asta, a zis Luca. Îți povestesc mai târziu.

Annie a tăcut, atentă la drum. Dacă venea o mașină din față, ar fi fost nevoită să cotească brusc spre marginea dealului. Curbele drumului erau perfide și de aceea avea urechile ciulite, în așteptarea oricărui semn că se apropia vreo mașină.

Drumul a început să coboare ușor și au ajuns la un cătun așezat într-o curbă a dealului. În fata lor se ridicau o biserică veche și câteva case. Aici Luca a luat-o brusc la stânga. Acum înaintau prin spatele dealului. Peisajul din dreapta avea mai puțini copaci și părea mai arid, deși pe jos se întindea un covor de iarbă. Dar priveliștea era la fel de

frumoasă și a simțit că o trece un fior pe spinare.

— Peisajele din Italia mă fac să simt că trecutul și prezentul există simultan, a zis Annie. Mi se pare ciudat să mă gândesc că oamenii care au fost înaintea noastră s-au dus, pur și simplu. Totuși, parcă n-au plecat niciodată.

Annie a simțit privirea scurtă pe care i-a aruncat-o Luca. Treceau prin dreptul unui zid vechi, cu aspect medieval, de zece ori mai înalt decât zidurile din piatră de la Villa Rosa și păstrat într-o condiție mult mai bună. Deasupra se ridica vechiul oraș Cortona, construit pe vârful dealului, Luca a încetinit în apropierea unei parcări aflate în dreapta, apoi a coborât de pe bicicletă. Annie s-a oprit lângă el și și-a înfipt picioarele ferm în pământ. Gata, reușise. Dar refuza să-l lase pe Luca să o suie pe un cal.

— Va trebui să ne lăsăm bicicletele aici. În orașul vechi se poate merge numai pe jos.

În zid era tăiată o poartă medievală, prin care Annie l-a urmat pe Luca, pătrunzând în orașul Cortona, cu clădirile sale din piatră de culoarea mierii. Câțiva turiști hoinăreau deja, făcând fotografii, iar în pragul ușilor stăteau bătrâni, ca odinioară, fumând și schimbând o vorbă cu vecinii. Deasupra atârnau rufe puse la uscat în fața ferestrelor vechilor apartamente, iar florile de bougainvillea și trandafirii se învălmășeau în bătaia soarelui. Annie voia să se oprească și să privească prin vitrina fiecărei trattorii pe lângă care treceau. Meniurile erau expuse ademenitor în vitrină sau lipite pe ușă. Înțelesese că bucătăria toscană opera cu variațiuni pe aceeași temă - carne friptă, paste cu sos ragu bogat și garnitură de cartofi crocanți, spanac gătit cu ulei de măsline și suc de lămâie, piersici și vișine proaspete, culese local, înmuiate în vin roșu.

Luca înainta ghidat de o hartă de pe telefon, conducând-o pe aleile șerpuitoare care i-au scos într-o veche *piazza,* unde casele

fermecătoare priveau la trecători.

— Vrei să arunci o privire în jur? a întrebat Luca, Nu e nevoie să mergem direct la Katarina Ricci, Putem să petrecem ceva vreme pe aici.

Dar Annie a clătinat din cap.

— Oricât de tentant ar fi, nu mă voi putea relaxa până nu vorbesc cu ea.

Deși șansa ca această Katarina Ricci să știe ceva era la fel de firavă ca o tulpină de trestie în bătaia vântului.

Luca a condus-o spre ieșirea din piațetă, de unde au pornit-o în sus, pe treptele unei scări din piatră. Se vedeau apartamente cu jardiniere la ferestre, pline cu mușcate, iar dinăuntrul căsuțelor vesele Annie auzea voci și simțea mirosul de mâncare delicioasă, de usturoi, roșii și busuioc, friptura de miel pentru prânz și plăcintele cu ulei de măsline, care se coceau în cuptoarele vechi, cu lemne.

La capătul aleii înguste, Luca s-a oprit în fața unei firme care se legăna în bătaia ușoară a vântului. Anticariat. Proprietar, K. Ricci.

— Ești pregătită?

Annie a încuviințat din cap.

A inspirat o dată adânc și l-a urmat pe Luca înăuntru.

24

CARA

Cutia care conținea explozivii se afla la fundul unui coș de picnic, iar acesta era acoperit cu o bucată de pânză în carouri roșii. Parohul bisericii din Cortona mai pusese în coș o pâine proaspăt coaptă, un borcan cu ulei de măsline de un verde intens și bolul pictat care era, chipurile, cadoul pentru Evelina Messina.

— Mergeți cu bine, *signorina,* a zis preotul.

Cara a fost aproape amuțită de uimire de noblețea sufletească a acestui bărbat în vârstă, iar când el i-a luat mâinile într-ale lui și și-a apăsat degetele osoase peste ale ei, nu a putut decât să îi mulțumească în timp ce părăsea mănăstirea cufundată în tăcere de lângă vechea biserică. Îi amintea de tatăl ei.

Era ceva aparte în felul în care preotul pregătise în tăcere coșul, fără fanfară, fără agitație, dar cu înțelepciunea unui om care știe să separe binele de rău. Același lucru trebuia să-si reamintească ei înseși să facă. Oricât de tare îi bătea inima la gândul întoarcerii în siguranță la vilă, trebuia să se concentreze asupra faptului că făcea un lucru bun, în numele unei cauze drepte.

A așezat coșul din răchită peste ghidonul bicicletei contesei. Dacă avea nenorocul să fie interogată, nu trebuia să dezvăluie nimic. Auzise povești despre femei mai curajoase și mai tinere decât ea, care fuseseră prinse și interogate de naziști și care rămăseseră loiale partizanilor, refuzând să se îndoaie sub presiunea celor mai îngrozitoare torturi - unghii smulse, ochi scoși, membre rupte, păr smuls... Femeile din ștafetă erau eroine și erau faimoase pentru faptul că nu cedau. Trebuia să fie la fel de curajoasă ca ele.

Și-a trecut piciorul drept peste șaua bicicletei și a început să pedaleze în josul străzii pietruite. Se îndrepta către poarta medievală care marca ieșirea din Cortona, dorindu-și să se poată întoarce și să dispară în anonimitatea pieții, ca orice fată obișnuită, plecată la cumpărături într-o dimineață de sâmbătă.

Cei doi naziști care stăteau de pază la intrarea în orașul vechi fuseseră înlocuiți de alți doi soldați, odihniți și imaculați, care nu păreau să aibă mai mult de 17 ani. Apropiindu-se de ei, Cara a lăsat privirea în jos, regretând acum că alesese rochia cu buline care îi venea atât de bine. Ar fi trebuit să se îmbrace prost, să își mascheze formele, să le ascundă sub o bluză largă și o pereche veche de pantaloni, să își lege părul negru și lung la spate.

Acum i se părea că fusese prostesc planul ei de a încerca să îi înmoaie pe paznici cu înfățișarea ei tânără, și proaspătă, și inocentă... sau de țintă ușoară.

Iar când a încercat să privească în jos, nu mai vedea decât coșul plin cu dinamită.

A oprit bicicleta și a rămas o clipă la umbră pe o alee, în timp ce o bătrână o privea de la fereastra unui apartament de peste stradă. Femeia stătea cu brațele solide încrucișate pe pervazul ferestrei, iar ochii ei nu au șovăit nici o clipă, țintuind-o pe Cara, fără să îi pese că era nepoliticoasă.

Cara a ridicat încet capul și a întâlnit privirea femeii. Bătrâna i-a făcut semn să se întoarcă. A rotit din mână, o mișcare ce spunea limpede: „N-o lua pe aici. Întoarce-te pe Via Margarita, coboară spre vale și evită-i pe soldații naziști”.

Cara a privit-o țintă. Putea să aibă încredere în ea?

25

ANNIE

Prin librăria Katarinei Ricci erau risipite ici-colo lămpi de masă, iar podeaua din cărămizi lustruite era acoperită cu covoare orientale. Cărțile se înșiruiau pe rafturile din lemn de castan, iar înăuntru stăpânea o senzație de liniște aproape reverențioasă, de parcă acesta era un loc aparte, neobișnuit, din cine știe ce motiv. Câțiva vizitatori stăteau pe fotolii Chesterfield comode, frunzărind cărți legate în piele, cu cotoarele crăpate, cu pagini din hârtie subțire, cu canturi aurite și titluri imprimate cu litere aurii.

În colțul din spate, o femeie stătea la un birou care nu impresiona prin nimic, cu o lampă galbenă în fața ei. Capul ei cu părul încărunțit era aplecat peste o carte mare. Părea să aibă peste 70 de ani. Avea o pereche de ochelari vechi cocoțați pe nas, atârnați de un lanț subțire din aur, și purta un caftan roz ca florile de magnolie, cu o garnitură argintie la anchior. Annie s-a oprit în dreptul biroului.

— *Signora* Ricci? a întrebat ea, pe un ton șoptit.

Nu i se părea potrivit să vorbească tare în interiorul acestui magazin liniștit.

Femeia a ridicat privirea și și-a scos încet ochelarii,

— Eu sunt Katarina Ricci, vă pot ajuta cu ceva? a întrebat femeia în engleză.

Deodată, Annie s-a simțit intimidată, l-a căutat din ochi pe Luca, dar el își făcea de lucru în fața unui raft de cărți, de pe care scosese deja un tom vechi, îmbrăcat în piele. Era probabil o carte despre restaurarea grădinilor, sau poate despre săparea fântânilor, sau repararea bicicletelor vechi... A întors din nou capul către *signora* Ricci.

— *Signora,* a început ea, mă întreb dacă știți ceva despre un aspect al istoriei locale pe care încerc să îl cercetez.

Signora Ricci a ridicat dintr-o sprânceană.

— Desigur, avem multe cărți despre Cortona și despre întreaga zonă, a zis ea. Dacă mergeți în colțul din spate, partea aceea a librăriei este dedicată cărților vechi despre oraș și despre istoria sa. Asistentul meu se învârte prin jur, are un ecuson. Vă poate ajuta el.

Signora Ricci și-a reîntors atenția la cartea mare din fața ei.

— Eu caut ceva mai aparte, a zis Annie.

Femeia a ridicat din nou capul.

Annie și-a înăbușit emoția.

— Villa Rosa, a spus ea, iar cuvintele ei au părut să plutească în încăperea nemișcată și tăcută.

Femeia și-a scos ochelarii, și-a ridicat lănțișorul peste cap și i-a pus pe masa din fața ei.

— Ce anume vă interesează în legătură cu Villa Rosa?

— Fac o cercetare pentru lucrarea mea de diplomă, despre nobilimea italiană din timpul războiului, concentrându-mă mai ales asupra vilelor din Toscana, Annie i-a susținut privirea femeii, iar minciunile îi veneau la fel de ușor precum cele cu care fusese hrănită încă din copilărie. Înțeleg că vila are o istorie extrem de interesantă, și în teza mea vreau să mă concentrez asupra contesei Evelina Messina, Mi s-a spus că a jucat un rol important aici în timpul războiului.

— Mă tem că nu știu nimic despre ce s-a întâmplat la vilă în timpul războiului. Asta a fost cu mult timp în urmă,

Annie și-a muscat buza.

— Cunoașteți Villa Rosa? a întrebat *signora.*

Annie a încuviințat încet din cap.

— Da, a zis ea, mai mult șoptit. E frumoasă.

Signora s-a ridicat cu grijă de pe scaun, iar Annie s-a întrebat o clipă dacă pusese capăt discuției lor, dar, spre surprinderea ei, *signora* Ricci a venit în fața biroului și s-a oprit lângă ea.

Annie a remarcat că Luca se uita la ea din cealaltă parte a încăperii. A răspuns privirii lui întrebătoare cu o ridicare din umeri.

— Este prietenul dumitale? a întrebat *signora,* arătând spre Luca,

Annie a încuviințat din cap.

— Cum te numești, *signorina?* a zis ea, pe un ton coborât,

— Annie Reynolds. Sunt din California.

— Domnișoară Reynolds, dumneata și prietenul dumitale ați vrea să mă urmați? Am ceva care vă poate ajuta.

Annie i-a aruncat lui Luca o privire plină de speranță. *Signora* l-a strigat pe tânărul care îl servea pe un alt client și i-a spus că ieșea în spate câteva minute, apoi a condus-o afară pe Annie, cu Luca pe urmele ei, pe o ușă neagră de lemn, Annie a urmat-o, traversând o altă încăpere plină de cărți. Volumele vechi erau stivuite pe rafturi sau în teancuri instabile pe podea. De acolo, au intrat în altă cameră, unde atmosfera era stranie, liniștită și inertă. Era ticsită de cutii și impregnată de un miros de aer stătut. Cutiile stivuite pe podea ajungeau până la tavan și, după o numărătoare rapidă, Annie și-a zis că trebuie să fie cel puțin cincizeci.

— O, Doamne! a exclamat ea.

— Toate cutiile din această cameră sunt pline cu cărți de la Villa Rosa, donate când a murit ultimul proprietar, contesa despre care ați amintit.

Signora Ricci și-a încrucișat brațele și și-a ascuns degetele în caftanul mătăsos.

Lui Annie îi venea să se așeze pe covor în mijlocul camerei. În loc de asta, a surprins privirea lui Luca și a clătinat din cap spre el, nevenindu-i să creadă.

— Sunt toate de la vilă?

Signora Ricci a încuviințat,

— Te rog, a invitat-o ea, făcându-i semn cu mâna. Stai cât vrei, domnișoară Reynolds.

Și cu asta, proprietara anticariatului s-a întors și a ieșit din încăpere.

— De unde să începem? a șoptit Annie către Luca.

El a privit-o, lăsându-și capul într-o parte, în interiorul slab luminat al camerei prăfuite, pline de cărți, i-a zâmbit.

— De la început, Annie, i-a răspuns el.

26

CARA

Cara a luat în serios semnul făcut de femeia în vârstă și i-a evitat pe cei doi naziști postați la porțile medievale, care îi înlocuiseră pe soldații dinainte. Nu plănuise ca întoarcerea ei la vilă să se facă încercuind cealaltă coastă a dealului. Era o rută mai lungă, pe care nu dorise să o parcurgă, mai ales pentru că însemna să traverseze străzile principale din trei sate și să călătorească de-a lungul unor drumuri mai aglomerate, cu un coș plin cu dinamită sprijinit pe ghidonul bicicletei. Dar, în ciuda neliniștii care îi strângea stomacul, nu se vedea nici un automobil. Atacurile tot mai dese ale partizanilor asupra vehiculelor aflate în trecere îi făcuseră pe naziști și pe fasciști să-și limiteze deplasările.

Odată ieșită din Cortona, Cara a luat picioarele de pe pedale, lăsând bicicleta să coboare liber drumul care șerpuia dincolo de vale, căci voia să se întoarcă la vilă cât mai repede. Faptul că nu reușise să doarmă decât vreo două ore îi făcea capul să zumzăie și ochii să îi lăcrimeze în briza călduță. Știa că merge cu viteză prea mare, dar ceea ce o făcea să înainteze era gândul la pavilionul de vară care aștepta cuminte în grădinile tăcute ale vilei. Înainta spre el ca spre un far.

La poalele dealului era o intersecție, unde a luat-o la stânga, spre primul dintre cele trei sate. Drumul era cufundat într-o tăcere stranie și se vedea deja silueta vechii biserici din piatră ridicându-se în centrul localității. Marginea drumului năpădită de tufișuri și copacii treceau cu viteză, iar dincolo de ea se întindeau viile verzi ca firele de iarbă proaspete. Din când în când, Cara arunca o privire în jur, ca să se asigure că nu o pândea nimeni.

A luat o curbă și în față i s-a dezvăluit priveliștea satului. Era într-un tunel de vânt, A pedalat mai tare, ridicându-se de pe șa. A trecut fără nici un incident de zona periculoasă, dar inima îi bătea și mai tare pe când se apropia de al doilea sat. Un camion at trupelor SS era parcat neglijent în fața barului de pe strada principală și se părea că pe trotuar era agitație. Câțiva bătrâni, cinci sau șase, stăteau afară cu mâinile în șolduri, în vreme ce doi naziști le vorbeau pe un ton de comandă.

Cara s-a cutremurat, inspirând adânc. Simțea că inima urma să îi sară din piept, iar picioarele mai că i se transformaseră în jeleu, dar s-a forțat să înainteze, privind numai în față. S-a ridicat din nou în șa, ignorând grupul din fața barului.

Naziștii nu i-au aruncat nici o privire când a trecut pe lângă ei. Erau prea ocupați să-i ocărască pe bătrânii care gesticulau cu brațele în aer.

Cara a mers mai departe și în scurtă vreme viile au lăsat loc străzilor înguste ale orășelului ei de la poalele dealului. Nu mai avea mult.

A evitat piața și, descălecând de pe bicicletă, a înaintat pe lângă ea, alegând cele mai neumblate alei. A trecut prin fața pensiunii, dorind mai mult decât orice să intre în casă, să se bage în pat și să se ascundă. În timp ce mergea chiar pe strada ei, simțea ochi care o urmăreau. Era sigură că cineva o privea.

Senzația aceasta înfiorătoare nu a dispărut nici după ce pâlcul de clădiri de culoarea caramelului a lăsat loc drumului abrupt care urca dealul spre Villa Rosa, iar valea s-a deschis deodată, pitorească, în stânga ei.

Era sigură că a auzit un zgomot în tufișurile de la marginea drumului, dar s-a calmat singură spunându-și că nu poate fi decât o vulpe sau un viezure. Nimic altceva.

Dar, în timp ce împingea bicicleta contesei pe drumul abrupt ce ducea la Villa Rosa, a auzit pași în spatele ei și vocea unui bărbat care

i-a strigat să se oprească.

27

ANNIE

Luca a abordat problema sistematic, A pus deoparte toate cutiile în care căutase, ba chiar a găsit un marker, cu care a făcut câte o cruce pe cutiile în care nu găsise nimic care să stârnească interesul.

Annie și-a trecut mâna peste frunte. Era o căldură sufocantă în camera mică din spatele librăriei și mirosea a carton mucegăit. De fiecare dată când deschidea câte o cutie era izbită în față de un iz de hârtie veche și umedă.

Cărțile provenite de la Villa Rosa erau aproape toate legate, cu coperți roșii și verzi decolorate, și aveau titlurile imprimate cu litere aurii. După ce deschisese primele cutii mirându-se și sporovăind cu Luca despre fiecare, în scurtă vreme, Annie s-a simțit copleșită de sarcina enormă și a început să le sorteze, așa cum făcea și el, privindu-le, scuturând puțin paginile, punându-le apoi într-o parte și, în cele din urmă, la loc în cutii. Habar nu avea ce anume căutau, iar *signora* Ricci îi lăsase singuri.

— Cineva a fost un cititor pasionat, a zis ea. Păcat că persoana aceea nu a fost la fel de meticuloasă și în cazul hârtiilor importante, deși la momentul acesta chiar și o listă de cumpărături ar fi utilă. O chitanță de la mecanic, sau de la cizmarul care i-a reparat pantofii de piele... Acum, chiar și la documentele agricole și dosarele de afaceri pe care le-am găsit la vilă mă gândesc cu o trăire nostalgică.

Luca stătea cu picioarele încrucișate pe podea, iar alături de el se clătina amenințător un teanc de cutii cu cărți.

— Vrei să mergem să mâncăm ceva? Oricât de mult mi-ar plăcea să fac asta, cred că avem nevoie de o pauză.

Annie și-a luat telefonul și s-a uitat la ceas. Era miezul zilei, iar soarele probabil dogorea torid din înaltul cerului Toscanei.

— Da, mi-ar plăcea, a zis ea.

La ora 14,00, erau întorși la misiunea lor, după ce luaseră prânzul. Găsiseră o trattoria cu aspect autentic pe una dintre străduțele dosnice din Cortona, preferând să evite meniurile pentru turiști. Annie se bucura că Luca îi împărtășea instinctul care o îndemna să caute un restaurant plin de localnici, în care nu se auzeau sunetele cuptoarelor cu microunde și nu plutea mirosul supei minestrone reîncălzite și a porțiilor de lasagna din ziua anterioară.

Au împărțit o salată din cicoare și nuci, cu brânzeturi din zonă, măsline, ulei de măsline, prosciuto, ardei gras marinat și pâine cu coajă groasă. Pe lângă salată, s-au răsfățat cu câte un pahar din cel mai delicat vin alb pe care îl gustase vreodată Annie. Proprietarul restaurantului le-a spus mândru că vinul provine din via fratelui său, care se află în vale, și lea dat cartea de vizită a cramei, cerându-le să îi spună fratelui său că el îi trimisese. S-au înțeles pe dată să îl viziteze pe fratele podgorean, iar proprietarul restaurantului și-a pus mâinile pe umerii lor și i-a invitat să se întoarcă în curând, pentru că îi plăcea să primească străini care îi apreciază mâncarea. Le-a spus că sunt un cuplu fermecător, Annie a aruncat o privire spre profilul frumos al lui Luca, în timp ce deschidea cutiile cu un cutter cumpărat din oraș, într-o altă viață, Luca ar fi fost minunat. Dar cum să se gândească la o relație, când nici măcar nu știa cine este ea însăși?

Singurele zgomote care se auzeau în cameră erau bufnitul surd al cărților și paginile frunzărite ale manualelor agricole și cărților de bucate, prin care căutau vreun plic sau o scrisoare pierdută, care să le dezvăluie ceva.

Dar contesa fusese scrupuloasă. Nu au găsit nici o bucată de hârtie, nimic pierdut. Absolut nimic.

— Este greu de imaginat cum trebuie să fi fost viața la vilă acum aproape 100 de ani, a zis Annie.

Și-a trecut degetele peste titlul în relief al unei vechi cărți pentru copii, apoi a deschis-o ca să se uite la imaginile dinăuntru. Ilustrațiile erau lucrate cu atâta migală, încât i-a trecut prin cap că poate cartea i-a aparținut bunicului lui Sandro, misteriosului Nicolas Messina, sau poate chiar mai evazivului său frate, Rafaeli.

— Uită-te la asta, i-a zis ea lui Luca, Știi, oricâte bătăi de cap am din cauza lui Sandro, cred că ar trebui să răscumpăr câteva dintre aceste cărți vechi pentru el, pentru că fac parte din moștenirea lui. Eu știu, poate într-o zi va avea copii și i-ar plăcea să le citească aceste povești. Nu știu ce plănuiește *signora* Ricci să facă cu ele, dar ar fi păcat să le vândă mai departe, cel puțin pe cele mai valoroase.

— Probabil că sunt complet nepotrivite pentru copiii de astăzi, a zis Luca. Mai ales dacă au fost scrise în epoca fascistă. Dar poate le vrea... Deși nu sunt convins că Sandro este genul care să stea jos și să citească o carte.

Ochii lui Luca s-au însuflețit.

— Nu poți să știi niciodată, a zis Annie.

Și-a trecut o mână prin coada de păr lung și blond. Și-l legase la spate, ca să își răcorească ceafa.

— Annie.

Annie și-a dezlipit privirea de la ilustrațiile încântătoare care împodobeau paginile mătăsoase ale unei alte cărți pentru copii.

— Da? a murmurat ea.

Luca privea încruntat la o carte mare, legată în piele, încet, a dat o pagină, apoi a ridicat capul și a privit spre ea.

Se uita în ochii ei.

— Am găsit... Este un jurnal, a șoptit el.

Annie a simțit un tremur în stomac, dar sprâncenele i s-au adunat

când s-a dat mai aproape de Luca și a privit cartea. Mâna lui a atins-o în treacăt pe a ei și erau atât de aproape, încât îi auzea răsuflarea. Dar când a întors o altă pagină, mâna lui a rămas nemișcată.

Era ceva îngrozitor.

28

CARA

Cara nu s-a oprit și nici nu a încetinit, în ciuda vocii care o striga din spate. Instinctul a făcut-o să grăbească pasul, să împingă bicicleta contesei cât putea de repede pe dealul ce ducea la Villa Rosa. Era prea abrupt ca să îl urce pe bicicletă. Porțile vilei se aflau după următoarea curbă. Tot ce avea de făcut era să intre printre ele și ar fi fost în siguranță. Dar problema era că nu le vedea de unde se afla și, chiar dacă Alphonso era în grădina din fața vilei - și nu era nici o garanție că astăzi era la lucru -, tot nu ar fi putut să o vadă. Auzea însă un foșnet venind dinspre copacii de pe latura joasă a drumului.

Dacă o urmărea cineva din pădurea care șerpuia pe sub drumul de pe costișa dealului, atunci era pe cont propriu. Gâfâia, bâjbâind înainte. Când s-a apropiat de ea o siluetă care a ieșit dintre tufișuri, dând laoparte ramurile și blocându-i drumul, Cara și-a înăbușit un strigăt. Urmăritorul ei trebuie să se fi strecurat prin arboret, ca să o ajungă din urmă. Pentru că bărbatul care îi bloca drumul, cu gura strâmbată de o grimasă nemiloasă și cu ochii aprinși, nu era un nazist, ci nimeni altul decât vecinul Carei, cunoscutul fascist Luigi Santini. De câte ori îl întâlnea avea o senzație de repulsie care i se țâra pe piele. Dar expresia de pe chipul lui a îngrozit-o de data aceasta.

Înainta spre ea în pas grăbit, cu pumnul ridicat în aer și obrajii roșii. Privea cu niște ochi sălbatici, iar când a ajuns lângă ea, a apucat ghidonul bicicletei. Cara s-a oprit, simțindu-și inima bătând ca o pasăre captivă în pieptul ei și gustul fricii care îi ardea gura.

— Ce cauți aici? I-a întrebat ea pe o voce care o făcea să pară mai stăpână pe sine decât se simțea. A rămas dârză pe loc și l-a privit direct

în ochii bulbucați pe bărbatul acela de vârstă mijlocie. Fruntea lui lată era scăldată în sudoare, iar nasul de obicei roșu și vârstat de vene purpurii părea bulbos, cu nări care se mișcau vizibil, precum cele ale unui cal furios, Gâfâia. Numai văzându-i fața, a înțeles că trebuie să fugă.

A încercat să îi desfacă mâinile puternice de pe ghidon, dar el a împins bicicleta înapoi către ea, aproape dărâmând-o într-o parte, iar Cara abia a reușit să întindă mâinile și să salveze conținutul incriminatoriu al coșului, care era gata să se împrăștie pe jos.

El a profitat de fracțiunea de secundă în care ea s-a întins după coș. Era lângă ea, în spatele ei, părea să o pândească din toate părțile. Era un bărbat solid și puternic, iar când a întins o mână și a apucat-o de umăr, Cara s-a chinuit să țină bicicleta cu mâna liberă.

— Dă-mi drumul, a mârâit ea.

A încercat să se smulgă din mâinile lui, dar el și-a înfipt degetele în mușchii încordați ai umerilor ei subțiri, făcând-o să icnească de durere.

— Am așteptat o șansă să te prind singură, *bella signorina,* a mârâit el. Iar acum avem ocazia perfectă. Tot drumul e al nostru.

Cara a ridicat bărbia.

— Du-te acasă la nevasta ta, *signor* Santino. Ar fi consternată să afle că m-ai acostat în felul acesta.

— Eu nu i-aș permite niciodată nevestei mele să cutreiere de colo-colo de una singură. Este acasă, îmi pregătește de mâncare, așa cum trebuie să facă orice femeie.

A mijit ochii până au devenit două fante lucioase, încet, și-a trecut limba peste buzele umede.

Cara a simțit ceva întunecat furișându-i-se prin pântec.

Signor Santino a mai făcut un pas spre ea. Chipul lui era deasupra ei și îi simțea mirosul greu de alcool tare și tutun prost în răsuflare.

Dar a strâns mâinile pe bicicletă, apărând-o cu trupul ei, cu o mână pe șa și cealaltă pe ghidon, ca să nu cadă. Izurile puturoase care pluteau dinspre gura lui Luigi o copleșeau, silind-o să-și lase capul pe spate. De atâtea ori auzise strigăte venind dinspre apartamentul vecin, zgomote de vase izbite de podea și făcute țăndări și pe Luigi Santino urlând la nevasta lui. Acum ținta lui era ea.

De câteva ori îi sugerase lui Papa să facă ceva. Dar el clătina mereu din cap. Nu voia să îl înfrunte pe Luigi Santino pentru că lucra pentru măcelarul local, care înainte de invazia nazistă îi furniza carne de pe piața neagră pentru el și Cara. Papa se uitase la Cara și îi spusese că trebuia să fie atenți și să învețe să își aleagă cu grijă bătăliile. Acum, însă, nu avea de ales.

Oare ar fi reușit să îi întoarcă spatele și să o ia la goană la vale?

Înainte de a putea întoarce bicicleta, a fost prea târziu. Deodată, Luigi se afla în spatele ei. Bicicleta căzuse lată peste drum, iar el îi imobiliza brațul la spate. Celălalt braț i-l pusese în jurul gâtului, A continuat să îi răsucească mâna la spate până a ajuns lipită de corpul ei, iar mușchii cotului mai că țipau de durere.

Bicicleta zăcea în mijlocul drumului, coșul aplecat periculos într-o parte, cu sticla de ulei spartă, pâinea întinsă pe jos și cutia cu darul pentru contesă înțepenită încă înăuntrul lui, împreună cu dinamita. Dacă ar fi venit o mașină pe drum, ar fi trecut peste cutia cu dinamită și totul ar fi explodat. A deschis gura ca să țipe, dar el i-a acoperit-o iute. A silit-o să înainteze ca pe o prizonieră; se poticnea, lipsită de ajutor în strânsoarea mâinii lui, apropiindu-se de tufișurile dese de la marginea drumului, simțindu-i răsuflarea acră în ureche și auzindu-i șoaptele obscene. În zadar a încercat să îi lovească fluierul piciorului și să își arunce capul pe spate ca să-l izbească în frunte, căci el o depășea atât de mult în greutate, încât eforturile ei erau inutile și nu auzea decât glasul lui odios și zgomotul pe care îl făcea capul ei

izbindu-se de pieptul lui imens. Duhoarea lui era insuportabilă. Iar când a încercat să-l muște de mâini, greața aproape că a făcut-o să vomite.

— Îți arăt eu ce se întâmplă cu fetele care nu respectă regulile.

Cara încerca încă să-și miște brațele prinse la spate, să îl lovească cu picioarele, dar după scurtă vreme, el a presat-o cu fața de un copac. Și-a lăsat brusc capul pe spate, încercând din nou să îl lovească în față cu capul, dar el a râs de eforturile ei și și-a desprins o mână ca să îi rupă rochia, Cara a scos un hohot sălbatic, dar mâinile lui îi frământau sânii.

— Oprește-te, a mai reușit să spună.

Dar a început din nou să plângă când el i-a ridicat fusta. Labele lui cărnoase îi umblau pe tot corpul, apoi a lovit-o cu putere în cap și totul s-a făcut negru.

29

ANNIE

Luca a ridicat agenda pe care o găsise.

— Data este 1944.

Annie s-a aplecat peste umărul lui și a privit în jos, spre jurnalul legat în piele. Și-a pierdut însuflețirea când și-a dat seama că cineva se străduise să îndepărteze părți din jurnal cu foarfecă, în unele locuri fuseseră tăiate cu grijă pagini întregi, lăsând numai o fâșie subțire de hârtie lângă cotor.

— Mă tem că tot ce văd sunt registre de afaceri, rapoarte agricole, datele unor întâlniri cu clienții și informații de transmis contesei de la bănci sau alte firme, a zis Luca, dând paginile agendei.

— Pare să fi aparținut unei secretare, a zis Annie, Luca a întors paginile vechi cu mai mare atenție către coperta interioară a agendei. Și a găsit. Un scris îngrijit, cu litere mari și rotunjite, cu cerneală sepia, notase: „Cara Cartazzo. Villa Rosa, mai 1944".

— Cara Cartazzo, a șoptit Annie, Are o anumită muzicalitate, nu crezi? A îngenuncheat alături de Luca și a trasat forma numelui cu un deget. Mă întreb cine a fost...

Chiar atunci a bâzâit telefonul lui Luca.

— Sandro, a zis el.

Annie a oftat și a așteptat cât timp el a citit mesajul. A trecut cu privirea peste numele tinerei a cărei mână scrisese în acest jurnal meticulos, ca apoi să taie pagini din el din cine știe ce motiv. Annie spera că nu o făcuse din cauza ei.

Dar dacă această Cara Cartazzo sau descendenții ei erau în viață? Annie s-a ridicat și a căutat în grabă pe Google Cara Cartazzo,

Toscana, 1944. Nu a apărut nimic, A accesat site-ul genealogiilor italienești și a căutat și acolo.

A durat câteva momente să se încarce, timp în care Annie s-a așezat lângă fereastra închisă care dădea spre alee. Ca și cum ar fi putut să ajute dacă stătea lângă singura sursă de lumină.

— Annie.

Annie a întors capul spre Luca, Avea buzele strânse într-o dungă subțire și privea încruntat la telefon.

— Mă tem că va trebui să anulăm planul nostru de a lua cina în Cortona. Și-a trecut o mână prin păr. Și a clătinat din cap. Sandro vrea să ne întâlnim la vilă mai târziu în după-amiaza asta.

S-a oprit, părând nedecis dacă să continue sau nu.

— Da? a zis Annie.

— Îl aduce pe unul din partenerii săi de afaceri, un tip specializat în organizarea de conferințe și activități de teambuilding, Sandro l-a chemat în Italia ca să modifice vila în scopul ăsta.

Annie a rămas nemișcată. Știa că are un timp limitat ca să lămurească moștenirea Villei Rosa, dar nu își închipuise că Sandro își va urmări propriile obiective cu atâta insistență.

— În cazul ăsta, vin cu tine, a zis ea, pe o voce surprinzător de calmă. Pentru că nu poate face asta cât timp proprietatea asupra vilei este disputată. Nu-ți face griji, a adăugat ea, văzându-i privirea îngrijorată. Fratele meu mai mare este avocat, iar sora mea se întâmplă să fie agent imobiliar. Nu trebuie decât să îi cerem în mod politicos să amâne și să îi amintim că nu are dreptul să facă încă planuri și cred că trebuie să interceptăm această întâlnire și să îi spunem că nu poate merge mai departe.

— Îmi place destoinicia ta, a zis Luca încet.

Ea i-a aruncat o privire și nu și-a putut reprima un zâmbet mucalit.

— Destoinicie? a râs ea. Nu cumva este un cuvânt care n-a mai fost

folosit de prin 1953?

— Este un cuvânt pe care îl asociez cu Audrey Hepburn și acum... cu tine.

Chiar atunci, ecranul telefonului lui Annie a clipit, în sfârșit, căutarea se încheiase.

— O, Luca, a șoptit ea, îndreptând telefonul spre el. Uită-te aici!

30

CARA

Cara a deschis ochii. Primul lucru pe care l-a văzut a fost cerul care se întrezărea printre copacii ce străjuiau drumul către Villa Rosa. Avea umerii juliți, iar sânii o dureau din cauza palmelor brutale ale lui Luigi. A încercat să se ridice în coate, dar a simțit o durere bruscă în ceafă care a făcut-o să se prăbușească din nou pe pământul tare.

Lacrimile îi brăzdau obrajii. Cu mare încetineală, și-a ridicat mâinile ca să își poată încheia nasturii rochiei. Se va îmbrăca și apoi va merge să recupereze ce se mai putea, dar gândurile îi erau haotice, ca și cum ar fi fredonat un milion de melodii diferite. Nu era foarte sigură ce se întâmplase și, a înțeles ea îngrozită, nici cât de departe își dusese atacul Luigi Santino.

După câteva momente, auzit un foșnet venind dinspre copacii din apropiere, „O, dă. Doamne, să fi plecat", a murmurat ea. *„Santa Maria,* fă-l să plece…" Cara și-a înăbușit un hohot. Depusese atât de mult efort, încercase atât de tare să depășească durerea după tatăl ei și tot ce voia era să facă ceva pentru a-i ajuta pe cei care își riscau viețile pentru binele acestei văi.

Totuși, forțele care conduceau lumea în care trăiau erau atât de cumplite, încât părea că nici unul dintre cei care voiau să facă ceva pentru a-i ajuta pe suferinzi nu avea vreo speranță. Și nimănui nu-i mai păsa dacă erai vulnerabil, sau incapabil să lupți împotriva acelora care voiau să te chinuiască.

A dus mâna la gură și a simțit cum i se scurge pe degete un firicel de sânge. Probabil îi spărsese buza. Sau poate și-o tăiase în ceva ascuțit când căzuse. Nu își amintea nimic.

Când a căzut o umbră peste ea, a închis ochii, neputând să-l privească pe Luigi Santino.

— *Cara mia? Santa Maria!*

Raf s-a lăsat lângă ea, a luat-o în brațe și, din instinct, ea a ridicat brațele și le-a încolăcit pe după gâtul lui. Și-a ascuns capul care o durea la pieptul lui puternic și a închis ochii, simțind cum îi curgeau pe obraji lacrimile sărate în clipa în care a ridicat-o de jos.

— Îmi pare rău pentru dinamită, a reușit ea să spună,

— Nici nu te gândi să-mi ceri iertare, a mârâit Raf, Fiecare pas pe care îl făcea bufnea prin tot corpul ei și abia reușea să suporte zvâcniturile capului în timp ce el o ducea înapoi la drum.

Tot trupul i s-a cutremurat de un suspin când și-a auzit glasul slab și a închis din nou ochii,

— Să nu adormi, draga mea, a murmurat el. Trebuie să stai trează. Te duc la Bettina, Stai cu mine, scumpo.

Din buză îi curgea sânge și o durea toată fața acolo unde fusese presată pe coaja copacului.

— A fost *signor* Santino, a spus ea cu greutate. Vecinul meu.

— Știu cine a fost. L-am aranjat eu.

O reacție subită de greață îi traversă tot corpul, făcând-o să ducă o mână la stomac.

— Îmi pare rău, a zis ea. Cred că mi se face rău.

Raf a pus-o jos cu grijă și a sprijinit-o, băgându-și mâinile sub umerii ei tumefiați, i-a ținut părul departe de față cât timp a vomitat în iarbă.

— Dinamita?

Vocea îi suna încă slab, dar, odată ce și-a golit stomacul, a început să se simtă un pic mai sigură, Raf a rămas lângă ea și, cu o mișcare incredibil de tandră, a întins o mână și i-a dus o șuviță de păr după ureche, i-a întins o batistă, iar ea a luat-o și s-a șters la gură. Pe ea erau

brodate frumos inițialele lui.

— Este la adăpost, a zis el. Ai fost absolut minunată.

Cara a ridicat ușor capul și a privit albastrul perlat al cerului, în spatele ochiului drept a simțit o zvâcnitură care a silit-o să facă doi pași nesiguri în spate.

— *Cara mia,* trebuie să te ducem într-o cameră întunecată. Trebuie să te odihnești și să o lași pe Bettina să aibă grijă de tine. După ce s-a întâmplat aici, nu mai ești în siguranță locuind singură în pensiune.

Un nou val de greață i-a frământat stomacul.

— M-a...?

— Nu, a zis Raf, stând cu picioarele depărtate și bine înfipte în pământ. Dacă ar fi făcut-o, l-aș fi omorât.

Am ajuns chiar în clipa în care te-a lovit în cap. Te așteptam lângă pavilionul de vară, dar am auzit gălăgie și am venit imediat.

Raf a aruncat o privire în jurul luminișului, apoi a luat-o în brațe și în clipa aceea ea s-a simțit în siguranță.

31

CARA

Alphonso se afla la jumătatea aleii. Când l-a văzut sprijinit în grebla sa și îmbrăcat în hainele vechi de grădinărit, Cara a vrut să urce în fugă dealul către el. Vederea chipului său drag și cunoscut, după atacul lui Luigi Santino, a tulburat-o atât de mult pe Cara, încât aproape că a izbucnit în hohote de plâns la poalele dealului.

Raf o sprijinea încă și îi ducea bicicleta. Îi zvâcnea capul, dar nu la fel de tare ca mai devreme, când încercase să se ridice. În ea creștea acum furia față de Luigi și, cu toate că era nemaipomenit de ușurată că Luigi nu reușise să o violeze, detesta gândul la ceea ce ar fi putut să se întâmple dacă Raf nu ar fi fost acolo, așteptând-o să se întoarcă.

— *Signorina?*

Alphonso coborâse și ajunsese lângă ei, cu chipul crispat de îngrijorare.

— *Signorina* a fost atacată pe drumul care urcă dinspre sat.

Vocea lui Raf era aspră.

— Raf m-a adus înapoi acasă…

Acasă. A făcut o grimasă când i-a scăpat cuvântul.

— Vă simțiți bine, *signorina?* a întrebat Alphonso, cu o voce panicată.

Cara a încuviințat printr-o mișcare a capului.

— Da, a reușit să rostească. Nu a reușit decât să mă lovească.

Umerii lui Alphonso s-au lăsat în jos de ușurare. Bătrânul i-a aruncat o privire rapidă lui Raf.

— *Signorina* are o lovitură urâtă la ceafă, a zis Raf. Eu l-am lovit pe atacatorul ei în cap. Era în spatele ei și amândoi au căzut pe spate.

Execuția mea a fost un pic cam brutală.

— Unde se află bărbatul acesta acum? Vocea lui Alphonso era gravă și aspră. Presupun că era un nazist.

— Zace în spatele unui copac lângă care a încercat să o agreseze pe *signorina,* a zis Raf, pe un ton egal. O să rămână acolo ceva vreme. De asta m-am asigurat eu. Nu se va putea mișca. Am de gând să mă duc și... să mai schimb o vorbă cu el.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere acum, a mormăit Alphonso. Dar prioritatea este să o ducem pe *signorina* înăuntru...

— Da, a zis Raf ferm, ca să se poată întinde, preferabil într-o cameră întunecată și răcoroasă, cu obloanele trase, și să se odihnească cel puțin 24 de ore, sau până când trece durerea de cap. Apoi s-a întors către Cara. Erai deja bolnavă, deși poate nu-ți mai amintești.

Aleea a prins să se învârtă și s-a bucurat că îi simte în jurul taliei brațul, care o împiedica să se prăbușească.

Alphonso a ridicat ochii către casă. Văzându-l, Cara i-a urmărit privirea. În fața intrării principale a vilei era parcată mașina lui Bruno Klein.

Contesa se întorsese împreună cu amantul ei fascist. *Perfect.*

Cara a aruncat o privire neliniștită către Alphonso. Avea în posesia ei un coș cu dinamită, pe care în seara aceasta trebuia să îl ascundă în pavilionul de vară de pe proprietatea contesei, în timp ce Evelina Messina dormea în vilă alături de un nazist. Și nu exista decât o singură persoană care o putea face. Ea însăși.

— Nu-ți face griji, a spus Alphonso. Contesa și... prietenul ei au plecat la o plimbare.

De ușurare, umerii Carei aproape că s-au încovoiat.

Raf a pus o mână pe brațul ei o clipă, apoi s-a întors către Alphonso.

— Ne întâlnim lângă porțile vilei, după ce o ajuți pe *signorina* să ajungă în casă. Atunci o să ne ocupăm de... amicul nostru.

Alphonso a încuviințat din cap, cu o privire sinistră în ochi.

— *Signor* Messina? a zis Cara.

— *Si?*

Cara a închis ochii, simțind din nou cum o străbate un val de greață.

— Îți mulțumesc, a zis ea.

Raf a făcut un semn din cap către ea și a privit încă o dată în lungul aleii.

Alphonso a luat cu grijă bicicleta din mâna lui Raf, care a dispărut spre stradă.

— Te ducem la Bettina și ea o să te curețe, o să-ți panseze rănile și o să te lase să te odihnești într-una dintre camerele de oaspeți.

Alphonso a manevrat cu o mână expertă bicicleta, în timp ce brațul celălalt și-l ținea în jurul taliei ei, sprijinind-o și înaintând către vilă.

— Am fost la piață în Cortona, a zis ea, uitându-se la Alphonso cu o privire plină de înțeles. Dar în coș am și un cadou mai delicat și mă întrebam dacă ai putea să mă ajuți să îl duc în vilă.

Urma să îl ducă în pavilionul de vară odată ce își revenea, dar cel mai bine era să o lase pe mai târziu, sub adăpostul întunericului.

Ochii li s-au întâlnit și ea i-a susținut privirea, implorându-l să înțeleagă. Coșul era greu și nu-l putea duce singură acum. Dacă l-ar fi scăpat…

— Nu trebuie să afle nimeni de surpriză.

Alphonso și-a concentrat privirea înainte și părea pierdut în gânduri, într-un final, a făcut un mic semn din cap.

— *Grazie,* Alphonso, a șoptit Cara și în suflet a simțit o explozie de emoție.

Slavă Domnului pentru prieteni și pentru umanitatea care pare întotdeauna să iasă la suprafață, chiar și în fața cruzimii de cel mai rău sol.

Cara a rămas întinsă toată după-amiaza. Lumina se strecura ușor

prin obloanele din lemn închise din camera de oaspeți în care Bettina o lăsase să se odihnească. Nu putuse mânca toată ziua, dar reușise să ia o gură de apă, iar lângă pat aștepta un urcior din piatră și un pahar plin, O mișcase gestul lui Alphonso, care îi adusese un trandafir roz din grădina de trandafiri și îl pusese într-o vază, iar coșul îl așezase cu grijă într-unul dintre șifonierele mari. Îl rugase să ia micul dar pentru contesă din partea lui Raf și să i-l ducă. Asta spera să o împace pe contesă, dacă ar afla din întâmplare că Raf fusese la vilă și nu venise nici măcar să o salute. Își închipuia că pe contesă o supăra ideea că amândoi fiii ei păreau să fi abandonat-o. Raf dispăruse aproape complet din viața mamei sale, iar contesa se arunca în brațele unui nazist exact în clipa în care mersul lucrurilor părea să se fi schimbat și Aliații înaintau.

Ce dezastru!

Cum ușa dormitorului era întredeschisă, Cara îi auzise pe Bettina și pe Alphonso spunând că germanii incendiaseră câteva ferme din zonă ca represalii pentru ceea ce numeau ei o sporită activitate a partizanilor în vale. Cara rămăsese întinsă în pat, simțindu-se inutilă, în timp ce ei discutau dacă erau în siguranță rămânând la Villa Rosa, îi auzise discutând planuri care păreau de-a dreptul fantastice - să se ascundă într-o peșteră din pădurea învecinată sau să construiască un buncăr -, dar vocile lor pieriseră și Cara nu știa ce mai urma.

În timp ce moțăia, a auzit avioanele care treceau peste vale și, într-un final, a adormit.

Cara s-a întors pe o parte și a încercat să se ridice. Capul o durea încă, dar nu mai zvâcnea cu aceeași forță ca mai înainte și îi era recunoscătoare lui Raf, care îi sugerase să se odihnească. Lumina, acea lumină pură și senină a Toscanei ar fi orbit-o, în schimb, în timp ce se odihnea, întunericul i-a lăsat timp durerii de cap să se calmeze, A luat o gură de apă și s-a întins din nou în pat.

Când îl va revedea pe Raf? Simțise vechea magie renăscând atunci când o ridicase în brațe. Și oare cine urma să conducă a doua zi atacul asupra bateriei antiaeriene a naziștilor de la Cortona? „Să nu fie Raf, te rog!”

Cara a închis ochii și a întors capul de la lumina filtrată ce pătrundea în camera răcoroasă prin obloane.

Mai avea încă o misiune de îndeplinit.

32

ANNIE

Annie și Luca au băgat bicicletele la loc în grajdul de la Villa Rosa. Mașina italiană a lui Sandro era parcată în fața vilei, iar el aștepta împreună cu un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat bine, ca un om de afaceri. Annie l-a displăcut pe însoțitorul lui Sandro de la prima vedere, l-a văzut privirea chiorâșă care o cântărea și nasul roșu brăzdat de vinișoare purpurii.

Știa că n-ar trebui să-l judece pentru înfățișarea sa, dar nu se putea abține. Faptul că Sandro era hotărât să-și dovedească dreptul de proprietate asupra vilei era de înțeles; dar i se părea că era dispus să joace murdar pentru a-și duce la îndeplinire scopurile.

A lăsat bicicleta cea veche lângă cea pe care o folosise Luca și s-a întors spre el.

— Te simți bine? a întrebat el.

Annie a încuviințat din cap.

— Dar nu pot să nu sper... A închis ochii. Nu pot să nu sper că o să apară ceva care va rezolva toată chestiunea aceasta.

Singura informație pe care o găsise în timp ce căuta numele Cara Cartazzo fusese numele părinților secretarei, pe același site despre genealogii italiene. Se părea că tatăl ei. Lino Cartazzo, murise în vara anului 1944. Dar Annie nu avea nici o informație despre originea lui sau identitatea familiei Carei. Nimic, în afară de faptul că era singură la părinți și că mama ei, Loretta, murise cu câțiva ani înaintea tatălui.

— Am sentimentul că cea care a tăiat paginile din jurnal a fost contesa și că a făcut-o pentru a-și ascunde relația cu un nazist... Și pe copilul pe care l-a avut. Copilul pare să fi fost șters cu totul. La fel vrea

să facă Sandro cu mine.

Luca era chiar lângă ea.

— Hei, a spus el. Abia am început.

— Știi, e straniu. N-am cunoscut-o pe Cara Cartazzo, dar îmi doresc să fi avut această șansă. Însemnările sunt meticuloase, iar scrisul ei... era încântător.

Vorbiseră cu proprietara anticariatului, dar nu știa mai multe despre jurnal. Le spusese că îl pot lua și refuzase să accepte bani în schimbul lui.

— Trebuie să mergem mai departe, a spus Luca. Nu vom renunța.

Annie l-a privit.

— Ești sigur? a întrebat ea. Îmi este teamă că îți primejduiești slujba pe care ți-a dat-o Sandro dacă te implici în căutările mele. Tu nu ești obligat să continui, dar eu da, a adăugat ea.

— Bunicul meu a locuit și el aici, a spus Luca. Ceva Ia gonit din Italia. Și-a încrucișat brațele și a privit în jur la grajdul gol. Și, ca să fiu sincer, nu cred că lui Sandro îi pasă ce face grădinarul lui.

— Mie, da, a spus Annie, apoi și-a dat seama ce zisese.

Luca i-a surprins privirea. Dar Sandro a apărut în ușa grajdului și Annie și-a îndreptat umerii. Una era să lase garda jos la adăpostul grajdurilor, dar cu totul altceva să o facă în fața lui.

— Vino să faci cunoștință cu James și apoi să vorbim, a zis Sandro.

Tonul lui era surprinzător de blând, iar Annie a aruncat spre el o privire surprinsă.

A pășit împreună cu Luca spre soarele puternic al după-amiezii toscane, în care umbrele cădeau dinspre chiparoșii înalți peste aleea cu pietriș, iar de la picioarele ei răsăreau buruieni.

— Annie și Luca, a zis Sandro, afabil. Faceți cunoștință cu James Sheffield, din Londra.

Luca a făcut un pas înainte și a dat mâna cu bărbatul de vârstă

mijlocie din fața lui, Annie a rămas în urmă, nehotărâtă și în mod inexplicabil alarmată și deranjată de prezența lui.

— Bună ziua, a zis ea scurt, fără să întindă mâna,

— Nu mă așteptam să fii și tu aici, a zis James Sheffield.

A adulmecat aerul și a privit peste grădini cu un ochi evaluativ.

Annie și-a încrucișat brațele. Instinctele ei fuseseră corecte. Omul acesta avea ceva ce îi displăcea de la prima vedere.

— Te întorci în sat acum? a întrebat James Sheffield, privind direct spre Annie. Ești cazată la pensiune?

A reușit să facă ultimul cuvânt să pară murdar.

— Nu, voi rămâne aici, pentru că aceasta este vila mea.

L-a privit pe Sandro în ochi.

— Poți să rămâi dacă vrei, a zis el, pe un ton cât se poate de prietenos,

— Nu am nevoie de invitație, a răspuns ea.

— Ce priveliște superbă! a zis James, întorcându-se către Sandro, Vom avea în vizor numai corporații de vârf și familii bogate, pentru că ei vor aprecia exclusivitatea. Actori, vedete rock etc.. care se vor îndrăgosti de locul acesta cât ai zice pește. Important este să-l țintești pe cei mal buni. Și numai corporații de prim rang. Trebuie să te gândești la reputația ta. Oamenii potriviți pentru locul potrivit. Așa se atrag banii, a dictat James pe telefon, ca memento.

După ce a suportat discursul lui James Sheffield timp de o jumătate de oră, Annie s-a aplecat în față cu mâinile încrucișate pe masa pe care Sandro o pregătise pe terasă pentru întâlnirea sa de afaceri. Luca se oferise să plece, dar Annie l-a invitat să rămână. Așa că a rămas.

S-a uitat la Sandro, izbită brusc de un gând.

— Bunicul tău a părăsit Italia plecând în America la începutul războiului, așa este, Sandro?

El s-a lăsat pe spate, cu mâinile la ceafă și coatele larg desfăcute. N-

a răspuns.

— Oare nu acela a fost începutul tuturor problemelor cu care s-a confruntat Villa Rosa? a întrebat ea. Trebuie să aflăm de ce a trecut vila din mâinile familiei tale în ale mele. Propun să stabilim un interval de timp rezonabil în care să aflăm adevărul.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat James Sheffield.

— Nu pot să fac o înțelegere cu cineva care încearcă să-mi fure moștenirea, a zis Sandro.

Annie a ridicat privirea către fațada veche a casei. Vopseaua de culoarea piersicii și a mierii era decolorată de soare, în trecut, tinerele fete s-ar fi pregătit pentru cină, apoi ar fi urcat în dormitoarele lor de la etaj, cu ușile franțuzești duble deschise către balcoane și mirosurile dulci ale aerului toscan pătrunzând de afară. Oare vreuna dintre aceste fete fusese o înaintașă de-a ei?

— Dă-mi o lună și lămuresc totul, a zis ea.

L-a simțit pe Luca inspirând scurt lângă ea. Dar avea nevoie de o perioadă clară și dacă voia să ajungă la un acord, atunci și ea, și Sandro trebuiau să joace corect.

— Între timp, Luca își poate continua munca de a repune în funcțiune fântâna pentru grădini, dar vom amâna orice alte planuri, până se stabilește cui îi aparține dreptul de proprietate.

— Nu pot aștepta o lună, a spus Sandro.

— Ba da, poți.

Annie s-a așezat mai bine în scaunul ei. Se simțea bine. În familia ei nu avusese niciodată atâta putere. Și-a dat seama că întotdeauna îi lăsase pe Paul și pe Monica să ia deciziile importante. Poate că lucrurile trebuiau să se schimbe. Putea privi situația vilei fie ca pe o problemă, fie ca pe o oportunitate, iar privind-o ca pe o oportunitate, avea șansa unui nou început.

33

CARA

Mai târziu în seara aceea, Cara a auzit pași apropiindu-se de dormitor. S-a încordat, bântuită încă de teama care nu o părăsise după agresiune.

— Cara?

Vocea vioaie a contesei i-a întrerupt gândurile când a deschis ușa și s-a apropiat de ea.

— Doamnă contesă, a murmurat Cara.

A încercat să se ridice, dar contesa a ajuns lângă ea și, cu mâini surprinzător de blânde, a ajutat-o să se întindă la loc pe pat.

Cara a închis ochii, iar mâna moale a contesei a mângâiat-o pe frunte.

— Draga mea, a șoptit ea. Îmi pare atât de rău pentru ce ți s-a întâmplat! Și mă simt responsabilă. N-ar fi trebuit să se întâmple una ca asta în fața casei mele. Povestea asta mă dezgustă.

— Mi se pare ironic să fiu atacată de propriul meu vecin.

Evelina Messina a coborât vocea.

— Alphonso a avut grijă de omul acela îngrozitor. L-a predat carabinierilor și le-a dat un raport complet asupra incidentului.

„Va fi interesant de văzut dacă vor face ceva carabinierii.”

— Alphonso îmi spune că a văzut o parte din atac și l-a lovit pe om în cap.

„Alphonso..?”

Cara a deschis ochii și a scuturat din cap.

Dar contesa se îndepărtase, rămânând sprijinită de pervazul geamului, A tras draperiile, apoi s-a întors și a rămas pe loc, cu brațele

încrucișate. Evident, contesa nu știa că Raf fusese acolo.

— Cara, nu am deloc încredere că acel odios *signor* Santino va fi deferit justiției de carabinieri. Și îmi fac griji dacă veți fi din nou vecini. Contesa s-a apropiat și a bătut-o pe Cara pe genunchi, cu un gest stângaci. Vreau să stai aici cu noi până când se liniștesc lucrurile.

Avioanele vuiau ca un roi de viespi undeva, în depărtare, deasupra văii.

— Vreți să stau la vilă?

— Va fi prea periculos să te întorci acasă, a spus contesa și și-a frecat mâinile pe fustă. În felul acesta, vom putea lucra mai îndeaproape și vom putea ține totul sub observație în acest moment, când trecem la următorul stadiu al războiului.

„Iar în felul acesta te poți asigura că secretara dumitale nu lucrează pentru partizani."

Cara a deschis gura ca să spună ceva, dar buza spartă a durut-o.

— Bine, a zis contesa, îmi va fi mai bine să te am aici tot timpul. Sper că te vei simți în largul tău la Villa Rosa.

Cara a căutat ceva de spus. Sinceră să fie, o lăsase perplexă. Și era greu de înțeles ce joc făcea contesa, sau dacă o îngrijora cu adevărat siguranța Carei. Dar, oricum, ar fi fost o mojicie să refuze invitația. Iar dacă o suspecta contesa că îi ajută în vreun fel pe cei din rezistență, atunci așa să fie! Asta nu trebuia s-o oprească. Poate că Raf ezita să-i spună mamei sale adevărul despre el, dar ea avusese întotdeauna o relație deschisă cu tatăl ei. Și îi făcuse o promisiune. Fie ce-o fi.

— O trimit pe Bettina mai târziu, poate reușești să înghiți ceva. Poate un bol cu minestrone și pâine.

Trebuie să-ți aduni puterile. Noapte bună, Cara! Te rog să te odihnești până ce te vei simți în stare să revii la muncă.

Habar n-avea contesa care era munca ei.

34

ANNIE

Luca sugerase organizarea unui picnic pentru săteni în grădină, pentru a sărbători redescoperirea fântânilor, iar Annie îl convinsese pe Sandro să accepte în baza firavului lor acord, James se întorsese în Anglia, iar lucrul acesta îi permisese lui Annie să se simtă ceva mai relaxată în prezența lui Sandro, Era mândră de ea că își apărase drepturile, atât pe ale ei, cât și pe ale vilei.

Un grup de săteni se adunase sub măslini. Pe iarbă fuseseră improvizate mese lungi, împodobite cu flori frumoase în borcane din sticlă, farfurii din porțelan și pahare pentru vin. Adulți de toate vârstele - de la bătrâni, până la cei abia trecuți de 20 de ani - stăteau în jur, ținând în mâini pahare de vin spumant, în timp ce pe fața de masă în carouri așteptau pregătite pentru prânz câteva sticle de vin. Copiii alergau prin grădinile terasate, cuibărindu-se în ascunzișurile ei, iar râsetele lor răsunau în jur. Iar Villa Rosa stătea pe vârful colinei, ca un prieten vechi și blând, privind la neobișnuita petrecere care se desfășura în grădinile sale.

Annie lucrase împreună cu Luca în aceste ultimele zile, scoțând din adâncurile pământului fântânile ascunse care urmau să pună în valoare apa ce ieșea din izvorul subteran. Se simțea ceva mai ușurată după ce îl ajutase pe Luca să repună în funcțiune fântânile. Îi plăcuse să își petreacă timpul în vechile grădini, să lucreze alături de Luca. Dar prezența acolo o făcea să simtă și mai tare că Villa Rosa era casa ei, și totuși nu descoperise încă nimic despre strămoși. Cu numai o săptămână înainte ca înțelegerea ei cu Sandro să ajungă la final, i se părea că nu are nici un mijloc de a descoperi adevărata sa identitate.

Sătenii clătinau din cap și schimbau subiectul când îi întreba dacă știau ceva despre cele petrecute aici în timpul războiului. Nimeni nu voia să vorbească despre acele zile întunecate, iar Annie începea să se întrebe dacă chiar voia să afle adevărul despre ea însăși.

Petrecuse această dimineață în bucătăria uneia dintre familiile din zonă, ajutând la pregătirea câtorva specialități regionale - salate proaspăt culese din grădinile sătenilor, supă de fasole albă, tartă de vânătă cu sos de roșii, paste cu ouă, cu zucchini și flori de dovlecei, miel fript și piept de rață într-un sos din oțet balsamic.

I se păruse minunat să gătească toate aceste feluri de mâncare și pentru o clipă i s-a făcut dor de casă și de felul în care ea, Lucy și Lauren munceau împreună, găteau împreună, așa cum făceau oamenii aceștia din Toscana.

Stătea alături de Ernesto, proprietarul cafenelei din sat, în timp ce soarele bătea deasupra lor printre copaci și razele de lumină caldă cădeau pieziș peste ei.

— Îmi face o mare plăcere să readuc la viață fântânile de la Villa Rosa, spunea Sandro, stând în fața micii mulțimi care se adunase. Părea abia ieșit dintr-un boutique de la Roma sau Florența, îmbrăcat într-un costum din pânză de in elegant șifonată, de culoarea scorțișoarei, cu pantofi de lac, accesorizat ca întotdeauna cu ochelarii de soare Wayfarers și cu părul aranjat ca să i se așeze bine pe umeri. Sper ca în scurtă vreme să vă pot împărtăși o altă veste bună despre viitorul casei familiei mele.

Annie și-a netezit rochia de vară verde, cu buline, pe care o alesese, și s-a opus impulsului de a desface ultimul nasture, care deodată i se părea că o strânge de gât. O cumpărase din Florența și o făcea să se simtă mai mult ca o italiancă, dar acum, când Sandro stătea în fața tuturor și ținea acest discurs neașteptat, cu atâta încredere în sine, i se părea că nu avea nici o șansă de a-și impune dreptul asupra vilei.

Sandro a continuat:

— Am planurile mari pentru viitorul Villei Rosa, vreau să fie un simbol pentru întreaga vale. Vă voi împărtăși viziunea mea de îndată ce voi putea și vreau ca toți să fiți implicați și să profitați de această oportunitate minunată.

Annie s-a dat mai aproape de Sandro.

— Viitorul Villei Rosa nu este clar, a zis ea, surprinzându-se chiar și pe ea însăși, mai ales deoarece cunoștințele el de italiană erau limitate.

A ridicat ochii către Luca, mai sus de ei, pe terasa superioară.

Alături de ea, Sandro a scos un geamăt care a răsunat clar.

Dar Annie a ridicat capul.

— Când tatăl meu a murit, mi-a lăsat o scrisoare prin care mi-a spus că am moștenit Villa Rosa, Notarul de aici a confirmat lucrul acesta și am de gând să restaurez vila și să o transform într-o locuință de familie, așa cum era altădată, în calitate de șef-bucătar pasionat, cred că și familia mea biologică provenea din valea aceasta, iar căutarea rudelor mele m-a adus înapoi la voi. Promisiunea mea este să restaurez grădina de legume, să readuc la viață viile și să vă invit pe dumneavoastră, locuitorii acestui sat, aici, pe terasă, la un pahar de vin bun. Nu știu, poate că voi deschide o mică școală de gastronomie și voi preda cursuri, pentru că, bucătar fiind, întotdeauna mi-am dorit să fac asta.

S-a oprit și a trecut cu privirea peste mulțime. Vreo doi bărbați de vârstă mijlocie o priveau sceptici, stând cu brațele încrucișate.

Annie și-a dres glasul.

— Dar nu voi transforma vila într-un centru de conferințe, după cum intenționează cealaltă parte, nu voi aglomera străzile și pe vecinii mei cu și mai multe autobuze cu turiști. Iubesc Villa Rosa și vreau să fie casa mea și să facă parte din această comunitate într-un fel nou,

onorând în același timp tradițiile locale și respectând moștenirea casei. Peste mulțime s-a lăsat un moment lung de tăcere, iar Sandro a mormăit ceva nedeslușit, care aproape că părea o amenințare. Dar chiar atunci Luca, profitând de momentul de confuzie tăcută a mulțimii, a deschis noul robinet pe care îl instalase sus, lângă vechiul puț, iar sunetul voios al apei curgând în numeroasele fântâni din gurile garguilor aflate la fiecare nivel, de pe o terasă pe cealaltă, a părut să readucă bătrânei vile primele semne de viață.

Toată lumea a aplaudat și a ridicat paharele. Annie a simțit atingerea nepoftită a mâinii lui Sandro care o ținea de braț. Nu o interesa ce avea de spus acum, în această clipă de triumf al vilei și al comunității, Sa tras din mâna lui Sandro, nebăgându-l în seamă, și a coborât treptele din piatră până jos, Luca a coborât și el de pe o terasă pe alta, ajungând în crângul de măslini, unde a fost înconjurat de sătenii care îl băteau pe spate și îl felicitau.

S-a turnat vin și oamenii au început să își umple farfuriile cu salatele proaspete și bucatele locale. Annie și Luca au vorbit de una, de alta, privind dansul apei în fântâni, A amuțit când a surprins cu coada ochiului un fulger de culoare, iar un taxi a oprit la capătul aleii de acces.

Portiera din spate a mașinii s-a deschis și a coborât o femeie îmbrăcată într-o frumoasă rochie neagră din in, cu un șirag de perle la gât, apoi a deschis portbagajul mașinii, de unde a scos o valiză pe roți, care părea scumpă. Părul castaniu îi cădea pe umeri în valuri dense, lucioase. A cercetat cu privirea mulțimea, iar ochii ei turcoaz s-au oprit asupra lui Luca.

— Iată-l, a zis ea cu un glas limpede, întorcându-se către șoferul care o ajuta cu bagajul.

— *Arrivederci, signora,* a zis șoferul, s-a urcat înapoi la volan, a pornit motorul și a plecat.

Luca s-a îndreptat direct către femeia îmbrăcată în haine scumpe și a cuprins-o într-o îmbrățișare. A condus-o spre grădină, vorbindu-i însuflețit, în timp ce femeia îl privea cu o admirație desăvârșită în ochi.

Trebuie să fie mama lui, Annie și-a amuțit durerea din suflet, la gândul că ea nu avea mamă, în clipa aceasta, nu avea nici cea mai vagă idee cine era mama ei și nici dacă mai era în viață. Dar mama lui Luca avea o legătură reală cu vila. Oare o va putea ajuta?

35

CARA

Cara stătea întinsă pe o parte în patul din odaia oaspeților, cu ochii fixați asupra șifonierului în care era ascunsă muniția lui Raf. Mâhnirea o lovise ca un talaz tumultuos după vizita contesei. Îi era dor de tatăl ei mai mult ca niciodată. Papa fusese întotdeauna cel care o îngrijise când era bolnavă. Cara se trezise cu un nod în gât amintindu-și-l cum apărea în pragul ușii cu o cană de suc călduț, făcut din lămâi și miere locală, atunci când nu se simțea bine; prezența lui o înveselea mereu. Odată, nu își amintea când, se ridicase prea repede auzind sunetul de pași de bărbat care intrau în cameră și îl văzuse pe Alphonso stând în prag cu pălăria în mână și ochii plini de grijă și compătimire. Un om bun și drag, dar tot se simțea tristă.

Seara întreagă, avioanele de război aliate vuiseră deasupra caselor în drumul lor spre nord, acolo unde bombardau încă trenurile germanilor și depozitele militare. Cara și-a încruntat privirea către șifonierul închis, O parte din ea dorea ca partizanii locali să îi lase pe piloții aliați bine antrenați să bombardeze depozitul de muniție și posibilul buncăr de lângă Cortona pe care Raf și amicii săi plănuiau să îl dinamiteze, dar, în același timp, își dorea să 3oată arunca ea însăși o grenadă spre locul acela, n ultima oră se ridicase de câteva ori și se apropiase de ușă în vârful picioarelor, pregătindu-se să ducă dinamita în pavilionul de vară, dar sunetul vocii bubuitoare a lui Bruno Klein venea necurmat din living, împreună cu răspunsurile ca de clopoțel ale contesei. Cara își simțea tot stomacul încordat.

Un grup mic și agil de avioane de vânătoare a trecut în viteză pe deasupra vilei, iar Cara s-a ridicat în capul oaselor în pat, și-a trecut

picioarele peste marginea lui și le-a așezat pe podea. Dacă avioanele aliate își continuau atacurile întreaga noapte și începeau să coboare și să mitralieze vehiculele germane de pe șosele și să bombardeze camioanele naziste și dacă aceste atacuri erau executate în apropierea văii, contesa le va ordona tuturor să coboare în pivnițe. Cara nu-și permitea să aștepte. Cel puțin, zgomotul produs de avioane îi va acoperi zgomotul pașilor.

A traversat tiptil camera, îmbrăcată numai în furou, și s-a oprit lângă scaunul pe care își lăsase rochia din bumbac sfâșiată. Pe scaun o aștepta o rochie roșie. Iar de ea era prins un bilet, „Te rog, acceptă rochia. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat astăzi pe proprietatea mea. Am fost îngrozită de rușine. Evelina."

Cara a traversat camera în vârful picioarelor cu rochia împăturită peste braț. S-a așezat o clipă pe pat, simțind cât de tare îi bate inima. Zgomotul bombelor care cădeau în depărtare i-au reamintit că trebuia să se pună în mișcare.

Din casă nu se auzeau alte zgomote.

Cara și-a tras rochia peste cap și s-a furișat până la șifonier, pe care l-a deschis cât de încet a putut. A scos coșul din răchită în care încă se aflau cartușele de dinamită. Dacă era oprită, putea spune că se ducea acasă, la pensiune. Dar odată ajunsă în bucătărie, cu coșul pe braț, Cara s-a oprit când a văzut o siluetă în fața ei.

36

ANNIE

Annie a rămas singură la marginea zonei în care se organizase picnicul, în timp ce Luca a dus-o pe mama lui să își ia ceva de mâncare. Când Sandro a venit lângă ea, s-a întors spre el, surprinsă.

— Annie, M-am tot gândit. Această nervozitate dintre noi nu e sănătoasă. Nu vreau să existe ostilitate între noi, a murmurat el. De ce să fim dușmani?

— Villa Rosa este un cămin, nu o clădire, a zis Annie, păstrându-și tonul cât de moderat a putut. Merită o soartă mai bună decât cea pe care i-o pregătești tu.

— Tu crezi că mie nu-mi pasă de vilă? a zis el, arătând spre sătenii care se bucurau de frumusețea grădinilor. Uite cât de fericiți sunt localnicii. Dacă eu nu aș fi, ei nu s-ar afla aici. Și nici dacă nu ar fi existat familia mea.

Annie aruncă o privire peste crângul de măslini. Fetițe îmbrăcate în rochii albe alergau, țipând de încântare. De la sosirea ei, acesta era cel mai fericit moment pe care îl trăise la vilă.

— În familia mea există o lungă tradiție care ne cere să avem grijă de săteni și de fermele din jur. Planurile mele vor aduce activitate economică și locuri de muncă în vale. Tinerii pot veni să lucreze la vilă.

— Nu se reduce totul la afaceri, a zis Annie, A transforma Villa Rosa într-un centru funcțional înseamnă a smulge inima și sufletul acestei case frumoase. Iar valea este deja o destinație turistică cunoscută în toată lumea. Lucrurile s-au schimbat din perioada de dinainte de război și mie mi se pare că sătenii și fermierii se descurcă bine și fără

ocrotirea ta. Au afaceri, produc ulei de măsline și vin, conduc restaurante superbe. Familia ta a plecat de aici de multă vreme.

Ochii de culoarea mierii ai lui Sandro s-au îmblânzit.

— Știu că îți place să gătești. Știu că ai o afacere de succes în San Francisco. Vino să lucrezi pentru mine... Sau mai degrabă să lucrezi cu mine.

Annie a făcut un pas în spate.

— Poți reamenaja grădinile bucătăriei, a continuat Sandro cu o voce mieroasă. Pe vremuri, erau grădinari și bucătari care munceau împreună pentru a cultiva toate fructele și legumele de care avea nevoie vila. Găinile făceau ouă proaspete în fiecare zi. Poți face exact ceea ce dorești aici, fără a simți presiunea proprietarului. Știu că te-ai îndrăgostit de Toscana, îmi dau seama. De ce nu mă lași pe mine să mă ocup de partea financiară, în vreme ce tu te poți concentra în întregime asupra laturii creative? Ai putea scrie o carte de bucate. Dacă lucrezi pentru mine, nu vei suferi nici un fel de constrângeri.

— Nu am nevoie de tine ca să-mi urmez visurile, Sandro.

— Nu, dar eu te pot ajuta să îți îndeplinești visurile. De foarte mulți ani îmi doresc ca Italia să devină casa mea, a zis el. Cel care a înstrăinat ramura familiei mele de Italia nu a fost războiul meu, ci cel al bunicului meu.

Annie a oftat.

— Da, dar...

— Am crescut imaginându-mi coline verzi domoale, crânguri de măslini și viță-de-vie, în timp ce mă uitam la cerurile cenușii care acopereau Londra. Ar fi trebuit să fiu înconjurat de pământul care curge prin venele întregii mele familii. De prima dată când m-am întors aici, m-am simțit acasă, a murmurat el.

— La fel și eu.

Poate că era un grăunte de adevăr în sentimentele și cuvintele lui.

Oamenii sunt ființe complexe, iar acum, încercând să îi înțeleagă mai bine pe Sandro, pe contesă, să înțeleagă această familie, simțea că îi este la fel de greu ca încercarea de a pricepe istoria acestei vile, pe care avea nevoie sa o deslușească pentru a ajunge la adevăr.

Avea impresia că desface straturile de hârtie în care era împachetat un cadou imposibil.

— Știu că James poate părea amenințător, a zis Sandro. Dar vom beneficia cu toții de buna lui gestionare financiară. Dacă mi te alături, îți va fi mult mai ușor.

Annie a strâns din buze. Timp de o clipă fugară, a simțit prezența lui Papa deasupra ei. Papa îi povestise întotdeauna cum propriul tată, bunicul lui Annie, Bernard, îl încurajase să devină arhitect, să facă proiecte și să ridice case în care oamenii să poată trăi și să își creeze amintiri alături de cei dragi. Ce putea fi mai important? Asta încerca și ea să facă aici. Crescuse înțelegând importanța unui cămin și simțea că Sandro amenința să îi răpească viitoarea casă. Undeva în adâncul sufletului, asigurarea lui Papa că ea era proprietara Villei Rosa se zbătea precum aripile necontrolate ale unui pui care încearcă să-si croiască drum afară din cuib.

— Ești singură aici, a continuat Sandro, Ca femeie în Toscana, constructorii locali vor profita de naivitatea ta.

— Asta este cea mai...

— Cu susținerea mea și a lui James, nu vor îndrăzni să te ducă cu prețul. Cunoaștem oameni din domeniu și vom trimite cei mai buni meseriași și cei mai buni artizani să restaureze vila pentru a-i reda gloria de altădată. Eu vreau să aduc oamenii laolaltă. Nu să îi despart. Familia mea a cunoscut despărțirea în timpul războiului. Vreau să îndrept lucrurile o dată pentru totdeauna.

Sandro avea un efect magnetic. Era un bărbat uluitor, cu o capacitate nemaipomenită de a convinge. Dar era ultimul bărbat din

lume în care să poată avea încredere.

— Annie, tu vrei o familie. Vrei să afli care este locul tău în lume.

Ea și-a fixat privirea pe inelul lui cu sigiliu din aur roz, care îi strălucea pe degetul mic al mâinii drepte.

— Eu îți ofer o familie. Vino cu mine la Londra, să-l cunoști pe tatăl meu. Să îți spună el ce înseamnă vila pentru noi. Ar fi imposibil să o pierdem. Villa Rosa bate în piepturile celor din familia Messina. Chiar atunci, Ernesto, proprietarul cafenelei din sat, s-a apropiat de ei, la braț cu o femeie în vârstă, care părea trecută bine de 90 de ani și care era îmbrăcată în negrul tradițional. Ernesto l-a salutat respectuos din cap pe Sandro.

— Vă rog să mă iertați, *signor* Messina, a zis el. Dar mama mea a venit astăzi de la Roma ca să fie aici, pentru că Villa Rosa înseamnă foarte mult pentru ea. Mama mea a crescut în sat. Și a lucrat la Villa Rosa în timpul celui de-AI Doilea Război Mondial.

Annie și-a mutat privirea către bătrâna care se sprijinea de brațul lui Ernesto. Era micuță, dar ochii ei albaștri erau limpezi, iar părul îi era prins la spate într-un coc sobru și îngrijit. Mâna îi tremura, dar strângea ferm brațul fiului ei.

— Mă numesc Bettina Pasarela, a rostit femeia cu un glas clar. Cunosc până și ultimul fir de nisip din grădina de legume. Știu care este cel mai bun loc unde să lași la dospit pâinea în bucătăria vilei și știu exact cât timp trebuie să lași drojdia ca să se activeze. Și acum pot să pregătesc orice specialitate toscană. Iar cele mai frumoase amintiri ale mele sunt de când stăteam afară, în curtea din spate, în lumina amurgului, în timp ce contesa Evelina își bea cafeaua după cină. Îmi amintesc de soțul ei, Arturo. Îmi amintesc de vremuri mai bune, Annie a aruncat o privire spre Sandro, dar expresia de pe chipul lui era greu de citit.

Bettina a ridicat capul. Vocea îi tremura.

— Am fost bucătăreasă la Villa Rosa în timpul războiului, angajată de Evelina Messina. Și-a îndreptat ochii către Annie, Și știu care este adevărul.

37

CARA

Bettina stătea în pragul bucătăriei cu un șal înfășurat în jurul umerilor. I s-a adresat pe un ton formal.

— Bruno Klein ne-a informat pe toți că o unitate de artilerie antiaeriană germană va fi staționată la vilă. Se află pe drum.

Bucătăreasa a privit îngrijorată la coșul Carei.

— Nu întreba, i-a șoptit Cara tinerei bucătărese, prietena ei.

A ridicat coșul la piept, l-a ținut strâns, simțindu-și pieptul ușor și pulsul tot mai ridicat.

Bettina a închis ușa spre hol din spatele ei.

— Nu-ți pun nici o întrebare. Cara, dar orice faci, trebuie să faci repede. Urmează să fim ocupați și ni se cer toate paturile din casă. Camioanele lor vor fi parcate pe alee înainte de răsăritul soarelui și deja contesa face planuri unde să-i culce pe toți.

Ochii Carei erau ațintiți asupra ușii închise,

— Contesa insistă să nu ne asumăm nici un fel de riscuri, să nu-i ajutăm pe partizani. După tot acest timp, trebuie să ne facem preș și să-i lăsăm pe naziști să intre în casă cu bocancii.

A privit spre coșul Carei.

Alarmată, Cara a văzut cum Bettina se oprește lângă ușa din spate, verificând dacă este închisă. Oare Bettina avea de gând s-o împiedice să plece?

— Contesa spune că vor dori să se spele aici, că vom da peste tineri naziști despuiați la baie și că vor ocupa întreaga vilă. Contesa și Alphonso au săpat gropi în grădină toată seara, ca să îngroape obiectele pe care vor să le păstreze, căci soldații din divizia asta au

reputație de pungași mojici și foarte violenți față de fetele tinere. Contesa spune că pun mâna pe orice doresc... Cara. Cred că ar trebui să părăsești vila.

— Eu plec imediat, dar tu?

În drumul ei, putea lăsa coșul în pavilionul de vară. Sosirea naziștilor îi oferise o scuză binevenită pentru a pleca de aici.

— Eu trebuie să rămân.

Bettina a ridicat capul, iar ochii ei albaștri au surprins privirea întunecată a Carei, A tras un sertar de bucătărie și a scos de acolo singura dovadă că prietena ei Cara lucrase la Villa Rosa, Era jurnalul de afaceri în care secretara nota mici observații și informații pentru contesă, despre facturile plătite și întâlnirile pe care le aranjase.

— Voiam să ți-l aduc în cameră de dimineață. Ia-l cu tine și ține-l ascuns. Nu vei vrea să știe nimeni că al lucrat atât de aproape de contesă... mai târziu.

Cara s-a întins și l-a luat, iar mâna ei s-a atins de mâna celeilalte fete.

— Bettina...

— Alphonso a zis că mă va apăra cu prețul vieții lui, a zis Bettina, ridicând bărbia. Contesa insistă să stau, ca să gătesc, dar cele două fete în casă care au mai rămas au de gând să fugă în zori.

— Prin urmare, ne luăm rămas-bun, a șoptit Cara.

A lăsat jos coșul și jurnalul timp de o clipă neprețuită și a îmbrățișat-o pe Bettina.

— Cara, unde te vei duce?

Cara s-a îndreptat către ușă.

— N-am nici cea mai vagă idee,

Bettina i-a strâns mâinile într-ale sale.

— Nu te voi uita niciodată. Sper să ne revedem.

— Și eu.

Cara și-a înghițit nodul din gât, l-a aruncat Bettinei o privire dogoritoare, neputând să se scuture de senzația că acesta era un rămas-bun final. Aruncându-i un ultim zâmbet Bettinei, Cara a întors mânerul sferic al ușii și a părăsit Villa Rosa.

Cara era pe punctul de a păși pe aleea de acces care ducea spre pavilionul de vară, cu dinamita bine ascunsă în coș, când a zărit înaintea ei lumina unor faruri. Dinspre alee venea huruitul surd al unor camioane, într-o fracțiune de secundă, Cara s-a furișat înapoi la umbra crângului de măslini, de unde a văzut lucrul de care se temuse: o coloană de camioane nemțești negre, care își croiau drum încet pe aleea acoperită cu pietriș, și ale căror cauciucuri ridicau un norișor de praf alburiu.

Când pe pietriș a călcat o pereche de cizme grele, Cara era ghemuită în spatele unui copac, după ce primul camion oprise în fața intrării. A tresărit la vederea omului care a scuipat pe jos. Un râs viguros, o palmă pe spinare. Din câte își dădea seama, acești bărbați nu erau naziștii cizelați cu care era obișnuită. Uniformele le erau în dezordine, părul neîngrijit. Aceștia erau oamenii lui Göring. Oamenii de care se temeau.

S-a uitat spre vila cufundată în tăcere în lumina lunii. Valea urma să devină linia întâi a frontului, zona din Italia care va ajunge pe prima pagină a tuturor ziarelor din lume.

Un alt camion a oprit pe alee și aerul s-a umplut de câteva voci gălăgioase și arogante, vorbind în germană,

Cara s-a întors și a luat-o la fugă.

38

ANNIE

Ernesto a condus-o pe Annie la o masă așternută cu o pânză albă, în crângul de măslini. L-a urmat pe proprietarul cafenelei, a cărui mamă, *signora* Bettina, mergea alături de el, cu spatele drept ca o lumânare și mâna sprijinită pe brațul fiului ei. Lumina soarelui se strecura prin ramurile copacilor, iar frunzele verzi-albăstrui se mișcau ușor în briza după-amiezii, Ernesto a ajutat-o pe mama lui să se așeze pe un scaun alb din plastic, după care a tras un scaun pentru Annie și a insistat să se așeze alături de Bettina, pe locul de onoare. Sandro s-a așezat de cealaltă parte a mesei, jucându-se cu inelul cu sigiliu de la mână.

— Aveam 14 ani când am venit să lucrez la Villa Rosa, a spus Bettina.

Ernesto a turnat vin alb în pahare de cristal și a oferit fiecăruia câte o felie din *torta della nonna.* Annie a acceptat o felie și a lăsat crema cu gust de lămâie să îi stăruie pe limbă, în timp ce aluatul dulce i se topea în gură.

— Credeam că sunt destul de mare ca să fiu în posesia tuturor facultăților mele pe atunci și cred că încă sunt în posesia lor și astăzi.

Bettina și-a ridicat bărbia și s-a mișcat rigidă pe scaunul ei, A acceptat o felie de tartă de la fiul ei și a dat din cap scurt, în semn de aprobare, deși i-a apărut o încruntătură cunoscătoare pe frunte și lui Annie i-a venit să zâmbească recunoscând în ea pe bucătarul care apreciază un fel de mâncare pe care îl cunoaște bine.

Ernesto a pus o mână pe brațul mamei sale.

— Nimeni nu pune asta la îndoială, mamă, a zis el.

Bettina s-a răsucit ca să îl privească și a scos un sunet dezaprobator.

— Dar mi-ai pus o întrebare, Ernesto, și mi-ai zis că nu trebuie să răspund decât dacă îmi amintesc totul limpede. Iar eu îmi amintesc limpede. Contesa Evelina Messina a avut o aventură cu un nazist în timpul războiului, a spus ea. Am văzut totul. Eram acolo. Purta în pântec copilul lui.

Annie a lăsat furculița pe farfuria din porțelan alb și i-a aruncat o privire lui Sandro, dar el se ridicase în picioare și se sprijinea greu de spătarul scaunului, - înainte să împlinesc 18 ani, devenisem bucătăreasă-șefă la vilă, continuă bătrâna, o vreme am locuit în aceeași casă cu contesa Evelina Messina și cu amantul ei nazist, o perioadă teribilă. Prefer să nu mi-o amintesc. Ce s-a întâmplat aici a fost de neimaginat. O rușine. Nu mai puteam suporta. De asta am plecat.

Bettina s-a așezat mai bine pe scaun, rigidă. Și-a încrucișat brațele peste piept.

Sandro își ținea ochii în pământ. Chipul îi era impenetrabil.

Dar Annie o privea cu atenție pe femeia care trăise aici în anii aceia tumultuoși și care poate îi înțelegea trecutul.

— S-a născut un copil?

Pe chipul femeii a apărut o expresie complicată. Și-a umezit buzele uscate.

— *Si.*

Sandro a ridicat capul și a privit-o țintă pe Bettina.

— Nu este un lucru despre care să vreau să se vorbească, a zis el. Este timpul să mergem mai departe și să lăsăm povestea asta în pace. Pentru asta lupt atât de tare.

A aruncat o privire imploratoare către Annie.

Bătrâna și-a îndreptat ochii calmă și senină spre Annie.

— Iar acum, ai sosit.

— Sandro, cu siguranță vrei să știi dacă aceasta este originea mea,

ca să mă poți face de rușine o dată pentru totdeauna, Annie și-a lăsat capul pe spate. Cerul albastru era infinit și senin. Prea senin pentru o poveste mocirloasă ca aceasta, dar trebuia să afle. Evident, *signora* Bettina, speram să îmi spuneți că adevărul a fost altul.

Bătrâna a privit încruntată.

— A fost o rușine. Nu am mai suportat. Așa că am plecat.

Annie a aruncat o privire în cealaltă parte a grădinii, acolo unde Luca și mama lui stăteau de vorbă.

— Cunoașteți numele copilului? a întrebat ea.

— Numele copilului a fost Loretta.

Annie a privit din nou spre Luca, rămas în continuare alături de mama lui și de un grup de săteni.

Bettina s-a așezat mai bine pe scaun.

— Numele fetiței a fost Loretta Messina.

Oare această Loretta a fost mama ei? Dacă așa era, nici Loretta nu a dorit-o.

39

CARA

— *Cara mia.*

Ajunsă lângă porțile vilei, Cara a rămas împietrită.

De deasupra cobora în picaj un convoi de bombardiere, iar un obuz a explodat nu departe de ea, pe drumul către sat. Unul dintre generalii naziști aflați la vilă s-a enervat și a început să le dea ordine oamenilor săi, pe un ton răstit.

— Grăbește-te, Cara, i-a șoptit Raf. Te rog, vino cu mine.

Cara ezita,

— Ai încredere în mine? a întrebat-o.

Cara a privit în jur.

— Sigur că am, Raf, a oftat ea, simțind frustrarea care o măcina pe dinăuntru.

I se frângea inima că trebuia să îi lase în urmă pe Alphonso și pe Bettina, care deveniseră familia ei de când murise Papa, dar ce putea face?

— Grăbește-te, știu un loc în care să ne ascundem.

Raf s-a întins și a luat-o de mână, iar cu cealaltă i-a luat coșul și ea a prins să alerge alături de el la adăpostul copacilor care străjuiau șoseaua.

Au pătruns în interiorul pădurii.

— Există tuneluri subterane care leagă Villa Rosa de sat încă din vremuri medievale.

El a privit în urmă, înspre vilă, apoi s-a aplecat și a deschis o trapă îngropată sub un morman de frunze.

— Fii atentă unde calci. Este o scară, a zis Raf,

Cara a încercat să pătrundă cu privirea întunericul beznă de dedesubt. A ezitat, dar Raf i-a dat ghes să coboare. S-a lăsat în jos în labirint simțind că inima îi bate în gât. Raf a urmat-o, a închis trapa și au rămas într-un întuneric desăvârșit, A căutat cu grijă locurile în care să pună piciorul și a rămas încremenită la capătul scărilor rudimentare, cât timp simțurile i s-au adaptat la aerul umed al tunelului ce lega vila de satul de la poalele dealului. Îl auzea pe Raf mișcându-se, îi auzea respirația în tăcerea igrasioasă, Raf a scăpărat un chibrit și a aprins un felinar învechit, pe care l-a ridicat, ca să lumineze împrejur.

Tunelul avea o înălțime de un metru optzeci și era lat de un metru, iar Cara a privit în jos și a văzut că stătea pe o podea din piatră. Cineva își cioplise inițialele pe pereți, Cara s-a întors către Raf, speriată.

— Locul ăsta a folosit drept închisoare? a întrebat ea, înfășurându-și brațele în jurul corpului.

Raf a clătinat din cap.

— N-a fost decât o cale simplă pentru locuitorii vilei de a ajunge în sat și viceversa, la vremuri când se cereau metode clandestine. Când eram copil, veneam aici. Eu și Nicolas, a zis el și chipul i s-a întunecat.

Cara ar fi vrut să spună ceva despre fratele său. Despre membrul familiei pe care îl pierduse. Raf vorbea rareori despre relația lor, și totuși Cara era sigură că fusese zdrobit de plecarea fratelui său mai mare și că îi era greu să suporte faptul că acesta nu i se mai afla alături. Uneori se întreba dacă nu cumva Nicolas i-ar fi oferit fratelui său o mai bună îndrumare în legătură cu mama lor.

Sunetul apei care picura undeva în adâncul tunelului nu avea darul de a o liniști, dar podeaua, zidurile și tavanul din piatră erau lucrate de o mână de meșter.

Raf a condus-o mai departe, după care s-a oprit în locul unde tunelul cotea mai adânc în interiorul colinei, iar Cara s-a încruntat

văzând o saltea ordinară, umplută cu paie, o pătură și o ladă răsturnată cu susul în jos, pe care se afla o pâine, un urcior cu apă și o piersică din livadă.

L-a privit pe Raf, ochii ei păstrând toate întrebările al căror răspuns ar fi fost prea evident ca să le mai pună.

— Alphonso m-a ajutat să o cobor aici, a zis el arătând spre saltea, apoi spre brațul lui. Iar Bettina m-a aprovizionat cu mâncare.

Cara s-a uitat cu jind la salteaua de paie și a căscat irepresibil, simțindu-și întregul corp foarte greu după ultimele două zile.

— Cara, a zis el, iar ea a tresărit pentru că nu-i mai spusese *Cara mia,* după care s-a mustrat singură - de ce ar preocupa-o asta? Odihnește-te. Dormi. Te păzesc eu.

Îi era imposibil să se ducă cu gândul mai departe de câteva ore, la ceea ce urma să se întâmple în viitor. Cara aproape că s-a prăbușit pe patul simplu de paie. Îi părea raiul pe pământ și, pentru prima dată de când fusese atacată, a închis ochii, simțindu-se cu adevărat în siguranță.

Cara s-a trezit câteva ore mai târziu, iar durerea de cap care o chinuia din ziua dinainte îi trecuse. Interiorul cufundat în semiobscuritate al tunelului avea ceva liniștitor.

Raf citea la lumina unei lămpi cu kerosen.

— Bettina a dat iama și prin bibliotecă? a întrebat Cara, ridicându-se într-un cot.

Raf a ridicat ochii spre ea.

— *Contele De Monte Cristo,* a precizat el.

Cara și-a trecut o mână prin învălmășeala de păr negru. Îi cădea peste față într-o grămadă de cârlionți nesupuși și ar fi dat orice să îi poată domoli cu o perie, să se spele pe dinți. Să facă o baie. Se simțea ca unul dintre partizani - murdară, zburlită. Coșul în care se afla dinamita era așezat în siguranță, lângă Raf, care îi scosese jurnalul de

afaceri și i-l așezase lângă pat, împreună cu stiloul ei.

S-a ridicat în capul oaselor pe patul din paie, a încrucișat picioarele și a întins brațele.

Raf s-a apropiat de lada întoarsă, folosită pe post de masă, a rupt bucata de pâine, a turnat apă într-un pahar și i-a întins ei piersica.

— Te rog, mănâncă, a zis el. Trebuie să te întremezi.

— Dar tu?

— Ah, eu m-am ospătat în dimineața asta, a zis el zâmbindu-i. Insalată, paste ragu, miel fript și *torta della nonna*.

— Am putea alcătui un meniu, a zis ea, luând stiloul și zâmbindu-i. Ce zici? Meniul de vară al lui Raf și al Carei, pentru suflete pierdute?

Ultimul lucru de care voia să vorbească era misiunea pe care Raf urma să o ducă la înfăptuire. Nu încă. A întins mâna după jurnal și a început să scrie.

— Nu știam că îți place să scrii.

Cara a rupt o bucățică de pâine. A simțit pe limbă gustul ei dulce și delicios, A început să scrie un meniu excelent.

— Poftim. Am notat dorințele tale cu exactitate.

— Delicios, a declarat el.

Cara i-a zâmbit și a terminat jumătate din piersică, iar cealaltă jumătate i-a întins-o lui Raf, solemnă.

— Asta este a ta, a șoptit ea.

El a luat cealaltă jumătate.

— Acolo îți notezi secretele? a întrebat el, privind spre jurnal.

Cara a rămas tăcută o clipă.

— Cred că ar fi frumos să scriu ceva mai personal. Poate că mă va ajuta să înțeleg tot ceea ce s-a întâmplat... A fost o călătorie lungă, Raf.

Raf a răsuflat prelung.

— Știi, ceea ce mă ajută să depășesc momentele astea sunt amintirile mele. Amintirea vilei în care locuiau bunicii mei, lângă

Veneția. Acolo ne petreceam verile. A aparținut familiei mamei mele.

— Este un loc aparte pentru tine?

— Cred că este locul unde tatăl meu, Arturo, se simțea cu adevărat relaxat. Apoi Raf a clătinat din cap. Cara, pot să-ți arăt ceva?

— Desigur.

— Uită-te la astea.

A scos câteva foi de hârtie pentru pictură de sub salteaua rudimentară. Cara s-a tras mai aproape. Raf ținea în mână o serie de mici picturi.

A scos-o pe prima. Era un desen abstract, cu un albastru-închis și un galben ca soarele și ceva ce părea a fi câmpuri de porumb mișcate de vânt. Cara a privit pictura câteva clipe, sigură că poate să discearnă o siluetă singuratică pe acea pânză mică.

— Au fost ale tatălui meu. A vrut să fie artist, să călătorească, să vadă lumea, dar primise moștenire Villa Rosa și toate fermele și moșiile care veneau odată cu ea. Înțeleg cât de privilegiat a fost de soartă, dar întotdeauna a existat în ochii lui o dorință neîmplinită. Mama mea a fost... adusă de părinții lui ca să îi fie o mireasă potrivită. Provenea dintr-o bogată familie aristocratică din Veneția. Nu a avut de ales, Cara. A fost nevoit să rămână aici, la vilă. Dar tot timpul cât mi-a fost dat să îl cunosc a fost un visător care voia să picteze. Mama a preluat frâiele și a salvat casa. A dat familiei Messina doi fii, dar, mai mult de atât, l-a încurajat pe tatăl meu să îmbrățișeze lucrurile pe care le putea face aici, să îi cunoască pe oameni, să cunoască comunitatea și să facă ceva cu rolul care i s-a încredințat. L-a încurajat și ușor-ușor a căpătat și el încrederea că putea conduce moșia familiei Messina. Când a murit, a preluat rolul lui cu ușurință.

Cara asculta în tăcere.

— Cu timpul, a ajuns să îndrăgească acest rol, să îi respecte și să îi admire pe oameni și munca lor. El și mama se completau unul pe

celălalt. Ea îi lăsa timp să picteze, a zis Raf, privind la picturile frumos aranjate. La rândul lui, el a proiectat o monogramă pentru amândoi pe poarta vilei și pe scara din holul principal, împletind cele două inițiale ale lor întru eternitate. Împreună ei au fost fundația pe care s-a ridicat această casă și familia mea.

Chipul lui Raf s-a mohorât.

Pe Cara o durea sufletul pentru el. Iar acum, ce făcuse războiul acesta familiei lui? Mamei lui?

Raf i-a întins Carei mica pictură, iar ea a sorbit-o din priviri, delectându-se cu culorile sale simple, în timp ce el continua să vorbească.

— Pe la 45 de ani, tata s-a schimbat... Dramatic. Vedea direcția în care mergea Europa, iar el și mama au început să se certe. Tata s-a încurcat cu o fată din sat și asta i-a frânt inima mamei. În dimineața de după o ceartă groaznică între ei doi, a făcut un pas dincolo de ușa vilei ca să meargă la plimbare, s-a prăbușit și a murit.

— Îmi pare rău, a șoptit Cara.

Ea nu știa ce se petrece în spatele ușilor închise. Dar oare știa vreodată cineva?

— Mama nu suporta să-i vadă picturile în casă. Le-a ascuns. Cred că își spunea că îl susținuse, îl încurajase să fie el însuși, iar el o dezamăgise. Iar după aceea, fratele meu mai mare s-a întors împotriva ei. Totul a mers rău în familia noastră. Cara... trebuie să înțelegi că eu încă simt... A întors capul spre ea; chipul lui frumos sfâșiat de durere. Nu pot să îi frâng din nou inima.

„În schimb, o vei frânge pe a mea." Dar cuvintele păreau egoiste...

— Din ziua în care el a murit, a fost pierdută și cred că a mai murit o parte din ea când a plecat Nicolas. Nu cred că a depășit vreodată durerea. Este pierdută, Cara. Legătura aceasta cu Bruno Klein nu-i stă în fire. N-o pot răni din nou.

Cara tăcea. A privit afară, spre grădina luminată de razele lunii.

— Este atât de greu... când jelești pe cineva.

Cu blândețe, el i-a luat pictura din mâini și a pus-o pe bancă, l-a luat mâinile într-ale lui și a privit-o în ochi.

— Draga mea, nu vreau să te târăsc și pe tine în tărășenia asta.

Cara și-a șters o lacrimă.

— Dar ce vrei *tu?* i-a șoptit. Dincolo de toți ceilalți. De fratele tău, de mama ta, de partizani. Tu ce vrei? Îmi spui?

El i-a zâmbit trist și a lăsat ochii în jos, spre micile picturi ale tatălui său. O siluetă singuratică, indiferent cât de ademenitor era peisajul, în dezacord cu sine.

Cara i-a întors spatele.

— Vreau să nu fac pe nimeni să sufere, Cara. Și tu ai suferit, a zis el cu o voce incredibil de blândă. Nu vreau să îți sporesc suferința. Și nu vreau să văd cum se fac praf viețile noastre. Familia mea are probleme mari.

S-a lăsat tăcerea. În depărtare, bubuitul obuzelor care cădeau. Șuieratul și apoi prăbușirea, Raf s-a sprijinit de zidul pietruit.

— Ai fost apropiat de tatăl tău, Raf?

Raf și-a prins mâinile între genunchi și a rămas cu privirea ațintită în pământ.

— Îl priveam cu evlavie. Îl idolatrizam, înțelegi? Dar cred că nu am fost niciodată altceva decât mezinul familiei. Mama mea, tata și Nicolas aveau personalități și probleme atât de distincte. Dar eu țin la ei. Și îmi fac multe griji pentru mama.

Cara a suspinat,

— Știu ce înseamnă să-ți dorești să te iubească cineva atât de mult încât să te pună pe primul loc. Și mai știu cum este să-ți dorești să mai ai o singură zi alături de cineva care a murit, a zis ea, înghițindu-și nodul din gât.

— Cara, îmi pare..., a dat el să zică, dar vocea i-a pierit.

Deasupra lor nu era decât pădurea și războiul... Iar aici, jos, cenușa a ceva ce sperase întotdeauna să se refacă între ei, chiar și când Raf plecase pe neașteptate, chiar și în fața disprețului mamei sale.

Chipul lui Raf a licărit în lumina lămpii, dar părea pierdut în propriile gânduri. Și chiar dacă era acolo, părea mai departe ca niciodată. Prins în complicațiile familiei sale, captiv sentimentului feroce de loialitate. Cum ar fi putut supraviețui?

Cara a întins mâna după jurnal. Pe fundalul sunetului ritmic al picăturilor de apă, a început să scrie. Să scrie totul.

S-a oprit după o vreme și a lăsat jos stiloul, Raf adormise pe locul lui, iar ea s-a apropiat și i-a pus o pătură peste umeri.

Oare într-o zi el se va îndrăgosti de cineva care va însemna mai mult decât a însemnat ea? Era imposibil să-și imagineze că va iubi vreodată pe cineva la fel de mult cum l-a iubit pe el, dar știa că și el alesese.

Cara a privit în jos, la chipul lui adormit. S-a întors și s-a întins din nou pe saltea, iar pe obraz i s-a scurs o lacrimă.

40

ANNIE

Annie s-a scuzat și s-a ridicat de la masa așezată în crângul de măslini, dar gândurile îi scăpaseră de sub control și nu le mai putea opri. Ea era produsul rușinii contesei. Oare mama ei fusese Loretta Messina? Oricine o fi fost ea. Se simțea dezgustată de moștenirea aceasta și de conotațiile sale îngrozitoare.

Oamenii prezenți la această petrecere nu ar trăi aici liberi dacă nu ar fi fost cei care au luptat împotriva bunicilor eii Își imagina cum trebuie să fi fost copilăria Lorettei aici: își imagina cât de ostracizată trebuie să fi fost. Nu-i de mirare că nu mai era de găsit și că nu a vrut să crească o nouă generație. Probabil a fost bântuită de un trecut pe care abia dacă îl înțelegea. Annie și-a șters o lacrimă. A inspirat adânc, știind că trebuie să gândească totul logic, dar acum tot ce voia să facă era să intre în panică sau să fugă.

Colosalul secret pe care Papa i-l ascunsese nu făcuse decât să sluțească doliul după el. Evitase să îi spună pentru că înțelegea că adevărul ar fi fost imposibil de suportat. Avea să păstreze secretul, înțelegea chiar și rușinea pe care o simțea Sandro, Dreptul vechi al întâiului născut era încă în vigoare. Sandro era proprietarul de drept al vilei. Locul ei nu era aici și nu avea dreptul să se aștepte ca visurile să îi fie îndeplinite. Să rămână aici și să fie bucătăreasă pentru Sandro?

A scos telefonul și a trimis un mesaj Monicăi. *„Vin acasă. Locul meu e la San Francisco, iar tu și Paul sunteți familia mea. xx”*

Annie a alungat gândurile negre care i se strecurau în suflet, amintindu-și că Paul era căsătorit și avea copii, că Monica era căsătorită și voia să aibă un copil. Că ea era mătușa nemăritată. Poate

că așa era cel mai bine. Nu trebuie să aibă copii. Spița care cobora dinspre contesă și amantul ei nazist trebuia să se încheie odată cu ea.

Pe ecranul telefonului au apărut trei puncte, iar Annie le-a privit atentă, cu ochii absorbiți de mișcarea lor discretă, de parcă viața îi depindea de ele. Apoi Monica s-a oprit din scris.

Annie s-a încruntat și a început din nou să scrie. „Vreau să vin acasă. Nu o să descopăr nimic. Este prea greu, îmi e dor de San Francisco și îmi e dor de tine și de Paul. Și vreau să o strâng în brațe pe Portia!!"

S-a uitat la fotografiile cu draga ei pisică. Animalele sunt mai puțin trădătoare decât oamenii. Va pleca acasă și va trăi cu pisicuța ei, Portia, De altceva nu avea nevoie. Nu avea nevoie de o altă familie, o familie întinată de trecut.

Annie și-a alungat gândurile învolburate. Poate că astăzi apa curgea din nou la Villa Rosa, dar singura apă peste care ea voia să zboare era întinderea Oceanului Atlantic și să nu se mai întoarcă niciodată.

Douăzeci de minute mai târziu, își luase la revedere de la Ernesto, Bettina, Sandro, Luca și mama lui. Emilia, pe care i-o prezentase, și își făcea bagajele în camera ei de la pensiune. Annie voia părăsească Italia fără să le spună, căci rușinea pe care o simțea era copleșitoare acum, când nu mai rămânea nici o urmă de îndoială asupra originilor sale. Nu mai voise să asculte nimic din ce avea să-i spună mama lui Luca despre trecutul Villei Rosa. Nu mai rămânea nimic de spus. S-a dus la șifonierul în care agățase rochiile de vară pe care le cumpărase din Florența. Odată ajunsă acasă, avea de gând să le doneze unei organizații de caritate.

Annie și-a tras valiza de sub pat și a pus-o pe cuvertura albă, a împăturit rochiile și le-a pus înăuntru. A golit sertarele, a luat totul din baie, a verificat sub pat, sub perne și s-a uitat cu atenție pe jos. În cele din urmă, a descuiat seiful, de unde și-a scos pașaportul și cardurile de credit. A băgat cheile de la apartamentul ei din San

Francisco în geanta de mână. Apoi a luat telefonul și a căutat zboruri către Los Angeles. Nu avea rost să mai amâne, își va continua viața, fără să lase pe nimeni să afle secretul murdar pe care îl va duce cu ea în groapă. Cel puțin nu va fi nevoită să lase o scrisoare descendenților, așa cum făcuse tatăl ei.

Era un avion care pleca din Florența la ora 22.30; era numai bun. Va închiria o mașină la aeroportul din Los Angeles și va merge de-a lungul coastei până la San Francisco.

Annie le-a trimis un mesaj lui Lucy și Lauren, ca să le anunțe că se întoarce acasă, iar ele i-au răspuns imediat, spunând că se bucură și că speră amândouă că se odihnise.

Annie a trecut cu privirea prin apartamentul de la pensiune de care se îndrăgostise în clipa în care pășise înăuntru. Apoi ochii i-au căzut pe singurul lucru rămas nebăgat în bagaje. Jurnalul Carei Cartazzo, așezat pe masa din fața ferestrei deschise. Coperta sa uzată, legată în piele, se potrivea cu camera aceasta veche atât de bine, încât Annie uitase că se află acolo, cu paginile sale tăiate, cu cuvintele șterse pentru totdeauna.

Annie nu mai putea sta. Venise timpul să plece. Jurnalul trebuia fie lăsat la Villa Rosa, ca document oficial pentru Sandro, fie, poate, distrus.

În ultima clipă, Annie a luat jurnalul, l-a pus în geanta de umăr și a trecut valiza grea peste pragul ușii.

41

ANNIE

Turiștii făceau fotografii lângă fântâna aflată în mijlocul piațetei, iar tinerii localnici stăteau pe băncile împrăștiate în jurul pieței. Un violonist a început să cânte lângă mesele așezate în așteptarea serii pe terasa cafenelei lui Ernesto, iar un grup de italieni stătea de vorbă cu unul dintre chelneri, care ținea în mână o sticlă de vin toscan.

Annie a oftat văzând scena scăldată în lumina amurgului, dorindu-și să poată rămâne, simțind o legătură profundă cu acest loc, dar acum totul fusese întinat. Tot ce putea face era să înțeleagă dorința lui Sandro de a păstra trecutul ascuns și de a revendica vila. A apucat bine mânerul valizei și s-a întors spre autobuzul care urma să o ducă în prima parte a călătoriei sale spre casă.

A întors capul, simțind că o atinge cineva ușor pe braț. Și atunci mâna i-a înghețat pe mânerul valizei. Se afla față în față cu Luca și mama lui. Emilia.

— Îmi pare rău că te întrerup, Annie.

Femeia a privit în jos, remarcând valiza lui Annie. A ridicat din nou privirea și s-a încruntat. O cută delicată i-a apărut între sprâncenele frumos arcuite, de aceeași nuanță ca părul castaniu.

— Dar sunt unele lucruri pe care aș vrea să le discut cu tine. Ai câteva clipe libere, să iei o cafea cu noi?

Sandro tocmai ne-a spus ce ți-a povestit Bettina și voiam să îți vorbesc.

Emilia s-a grăbit să cheme un chelner care să le găsească o masă, apoi s-a așezat.

— Ai timp să vorbești cu noi? a întrebat Luca pe un ton blând,

aruncând o privire către valiza ei. Te rog, vino, ia loc. Ești printre prieteni aici, Annie, în mine ai un prieten.

Annie și-a stăpânit emoția. Italia părea să se joace cu sentimentele ei și tot ce voia era să scape de aici.

— Sigur, Luca, dar mi se pare că nu se mai poate face nimic. Sandro va lua în stăpânire vila și eu, pur și simplu, nu mai vreau să știu...

Luca a întins mâna și a mângâiat-o pe braț.

— Te rog. Vrei să asculți ce are de spus mama?

Annie a oftat și l-a urmat pe Luca către masa găsită de mama lui în celălalt capăt al cafenelei.

Emilia a pus mâinile pe masă.

— Fiul meu mi-a spus cât de mult înseamnă vila pentru tine și ce planuri minunate ai pentru viitorul său. Spune că ar fi o tragedie dacă ai pleca, a zis ea, zâmbind spre Luca.

— Am decis să mă dau bătută, a șoptit Annie, Nu fac parte din viața vilei. Trebuie să renunț la ea.

Emilia a întins o mână și pus-o pe brațul lui Annie.

— Așadar, pleci acasă?

Annie a încuviințat din cap.

— Da, a zis ea, fără să-l privească pe Luca.

— Pot să-ți pun o întrebare? Promite-mi să îmi răspunzi sincer.

Annie a așteptat. Și-a înghițit un suspin și și-a mușcat cu putere buza de jos. Chelnerul a adus trei espresso, iar Luca a început să se joace cu ceașca. Prezența lui o chinuia, o parte din ea ar fi vrut să se ridice și să plece. Stând pe scaunul acela, știind pentru ce venise, simțea că i se frânge inima. Se gândea la Portia, la căsuța ei din San Francisco, la plantele din ghivece și la bucătăria plină cu ierburi aromate - era tot ce își dorea acum.

— Trebuie să fie imposibil de suportat gândul că istoria familiei tale este marcată de povești despre care nu știi dacă sunt sau nu adevărate.

„Cred că acum știm că sunt adevărate.”

— Și înțeleg că este dificil să te afli aici, în Italia, înconjurată de familii fericite, după ce ai pierdut pe cineva care ți-a fost atât de drag.

Emilia și-a coborât vocea, iar ochii îi erau plini de înțelegere.

Annie a întors capul, neputând să înghită nodul care i se formase în gât,

— Dar poți să-mi spui ceva? a continuat Emilia, Poți să-mi spui ce iubești la Villa Rosa? De ce te-ai luptat atâta pentru ea, chiar cu riscul să nu fii tu proprietara?

— M-am simțit acasă din momentul în care am pășit prima oară în grădină. Emilia.

Emilia s-a aplecat înainte și a prins mâna lui Annie.

— Numele tatălui meu a fost Alphonso Bianchi, a zis ea, întotdeauna am perceput legătura puternică pe care o simțea fată de locul acesta în care a trăit și a crescut, dar parcă își smulsese Italia din amintire, înțelegi?

Annie a încuviințat printr-o mișcare a capului. La fel făcea și ea - își smulgea trecutul din amintire. Nu era un lucru bun?

— Însă am rămas cu dorința această arzătoare, să știu ce anume s-a întâmplat la vilă de l-a făcut să părăsească un loc care însemna totul pentru el. A crescut aici, știi? Trăise în valea aceasta toată viața lui. Înțelegi, nu ești singură. Și eu am un trecut aici despre care nu știu nimic, M-am bucurat foarte tare când Luca a acceptat postul de la vilă. Mi-am spus că la mijloc este mâna destinului. Tatăl meu a fost grădinar, Luca este peisagist. Iar apoi, când mi-a spus că a făcut cunoștință cu tine și că a simțit imediat o legătură cu tine și că ai moștenit vila, dar că nu știai de ce, am îndrăznit să sper că cercul s-a închis. Am îndrăznit să sper că ar putea să se lămurească în sfârșit motivul pentru care tatăl meu a decis să plece din satul care fusese casă familiei sale de generații întregi. Prin tine.

Annie i-a aruncat o privire lui Luca peste masă. Dar el se uita la mama lui.

Cu un gest delicat. Emilia a dat drumul mâinii lui Annie.

— Dar tu nu vrei să te amesteci în povestea asta, înțeleg, Annie.

Annie s-a întins după valiză, dar mâna îi tremura.

— Nu pot să rămân aici și să încerc să lupt pentru ceva care nu-mi aparține și categoric nu ar trebui să îmi aparțină.

— Am vrut să-ți spun că nu ești singură, Annie. Și eu sunt în aceeași barcă cu tine, neștiind ce s-a întâmplat aici și dacă există vreun mod în care te pot ajuta, sau putem face ceva împreună pentru a înțelege trecutul, atunci mi-ar plăcea să o fac, Annie rămăsese tăcută. Dacă s-ar putea...

Emilia a oftat.

— În zona asta cred că s-a petrecut un masacru. Ferme arse din temelii, vile bombardate, poduri distruse, mine peste tot. Naziștii au ars și au jefuit în timp ce se retrăgeau,

— Da. Chiar așa.

„Tocmai de asta, locul meu nu este aici."

Un chelner tânăr a adus farfurii cu măsline, lipii crocante și prosciuto la masa de alături, Annie și-a îngăduit un zâmbet melancolic. Hrana, dragostea de viaţă. Acestea erau amintirile din Toscana pe care le lua cu ea. La fel ca tatăl Emiliei, Alphonso Bianchi, va înăbuși partea tragică a trecutului ei. Annie a întors din nou capul spre Emilia.

— L-am adorat pe tatăl meu. Dar vreau să știu cine a fost cu adevărat. Ce a ținut ascuns de noi. Ce l-a făcut să lase în urmă viaţa pe care o trăise. Nu s-a întors niciodată să își vadă părinții bătrâni, așa că nu mi-am cunoscut bunicii, nici verii și nici unchii. Acum sunt răspândiți în toată lumea și este prea târziu. O lacrimă s-a scurs pe obrazul Emiliei, apoi femeia s-a adunat. Totul s-a pierdut. Rudele

mele...

Annie și-a ferit privirea.

— Simt că trebuie să fac ceva acum sau niciodată, a reluat Emilia. Am impresia că mie și ție ni s-a dat o singură șansă de a afla ce s-a întâmplat. Te rog, Annie, să încercăm împreună să descoperim ce anume l-a gonit pe tatăl meu departe de valea pe care a iubit-o toată viața și te-a adus pe tine în situația în care te găsești astăzi, când nu știi cine ești. Dacă ți se pare greu să o faci, gândește-te la viitorii tăi copii.

Annie a gemut scurt. Nu se imaginase niciodată cu copii. Și, cu toate că Monica spunea că asta se întâmplă pentru că simte că nu va găsi niciodată pe cineva la fel de minunat cum fusese Papa, argumentul acela părea să fi dispărut în săptămânile din urmă și să fi fost înlocuit cu unul mult mai sinistru.

Annie a rămas cu ochii ațintiți la fața de masă albă și la ceașca goală de espresso.

— De multe ori surprindeam în ochii tatălui meu o expresie absentă și toată viața s-a îngropat în munca lui. Sunt sigură că a regretat că nu s-a întors acasă, în Italia. Iar eu nu vreau să regret că nu am încercat să aflu ce s-a întâmplat. Înțelegi?

Annie tăcea. Să se îngroape, să evite această poveste îngrozitoare, ce altceva putea să facă decât să o accepte? Și ce ar fi putut câștiga dacă rămânea aici?

— Nu crezi că regretele sunt cele mai rele lucruri pe care poți să le înduri în viață? a întrebat Luca, vorbind încet.

Annie s-a întors brusc către el.

— Luca...

— Dacă am reuși s-o găsim? Dacă ea știe ce s-a întâmplat aici în timpul războiului? Dacă știe ceva despre tatăl meu?

Emilia zâmbea, dar ochii îi erau înlăcrimați.

Annie și-a ferit ochii, doar să nu mai privească la Luca și Emilia, „Regretele sunt cele mai rele lucruri pe care poți să le înduri în viață.” Oare Papa a regretat vreodată că nu și-a deschis inima în fața ei? La ce se gândise oare în toate acele luni în care a stat fără să vorbească, privind marea pe fereastră? Nu va ști niciodată.

— Dacă vrei să afli ce s-a întâmplat cu adevărat, atunci eu și Luca îți vom fi alături.

Annie și-a lăsat capul în palme.

— Te rog, nu renunța. Încearcă să afli de ce ți-a lăsat tatăl tău acea scrisoare.

Annie s-a ridicat. Nu îl putea privi pe Luca. Autobuzul de Florența a oprit în celălalt capăt al piațetei.

— Îmi pare rău, dar trebuie să renunț. Nu merit vila. Atrocitățile din războiul acela… și ideea că bunicii mei au jucat un rol de o cruzime insuportabilă… Nu pot îndura. Nu mă voi întoarce. În mod evident, sunt ultima persoană de care ar avea nevoie Villa Rosa și satul acesta.

— Annie… Vocea lui Luca i-a sfârtecat inima. De ce să te împaci cu gândul că nu știi cine ești? De ce să nu lupți pentru viața pe care o meriți? a zis el, apoi vocea i s-a frânt. De ce să nu lupți pentru dragostea pe care o meriți și pentru a-ți face un cămin în valea aceasta, care face parte din moștenirea ta la fel de mult cum face și dintr-a mea? Luptă pentru ceea ce vrei să faci.

Ea a lăsat câțiva euro pe masă pentru cafea, a clătinat din cap și a plecat spre autobuz.

42

CARA

Fiecare gură de aer pe care o inhala era îmbibată de mirosul stătut al tunelului și singurul zgomot care întrerupea picuratul neîncetat al apei era prăbușirea obuzelor haotice care explodau deasupra lor. Cara a rămas sprijinită de peretele din cărămidă, în timp ce Raf dormea. Număra minutele dintre explozii, de parcă ar fi ținut socoteala clipelor trecute între fulgere și tunete. Ceasul ei de mână marca trecerea continuă a orelor și știa că acum vila era învăluită în cea mai neagră parte a nopții, care venea înainte de mijirea zorilor.

Raf dormea încă, dar Cara evita să se uite spre el. Trebuia să se detașeze de emoțiile ei tulburătoare, dacă voia să devină un bun partizan în zilele ce urmau. Dacă războiul putea face ceva, atunci o putea scoate din obsesiile minții și inimii ei, pentru că trebuia să își concentreze eforturile la a-i ajuta pe cei din valea în care trăise toată viața.

Ea era tânără, era sănătoasă. Mulți dintre localnici nu se bucurau de asemenea avantaje.

Când Raf a deschis ochii și s-a întins, Cara s-a ridicat și s-a apropiat de lada mică, răsturnată cu susul în jos, ca să îi toarne un pahar cu apă și să rupă o bucată din pâinea proaspătă pe care trebuie să o fi adus Alphonso sau Bettina, în timp ce ei dormeau.

— Mulțumesc, Cara, a murmurat el. Cum te simți?

Vocea i s-a frânt și ea a întors capul, ca să nu vadă durerea din ochii lui, care o oglindeau pe a ei.

Și-a împreunat mâinile, cu ochii fixați pe coșul cu dinamită pe care Raf îl împinsese mai în adâncul tunelului.

— Când vom urca, vreau o nouă sarcină, ca să pot contribui așa cum trebuie. Să le dovedesc partizanilor că pot încheia o misiune fără eșec.

— Te simți vinovată pentru că ai fost atacată de un golan?

— Sigur că nu. După cum ți-am spus, îți sunt recunoscătoare. Când urcăm?

Se uita la trapa închisă. O copleșea chemarea de a face ceva, de a acționa într-un mod eficient și tot ce dorea era să iasă la aer curat. Locul acesta îi dădea o senzație de claustrofobie. Închisă aici cu el.

— *Bella,* a chemat-o el încet,

Cara a scuturat din cap auzindu-l că îi spune pe numele pe care el îl folosea altădată, cu ani în urmă. Nu mai putea suporta confuzia, uneori *Bella,* alteori Cara. Îl va iubi toată viața, dar trebuia să înainteze pe o cărare clară și să accepte că nu puteau fi împreună.

— Cara. S-a întors către el și a simțit cum o săgeată cumplită i-a sfredelit sufletul. Trebuie să lăsăm trecutul în urmă, i-a șoptit ea. Și trebuie să lucrăm alături unul de celălalt. Te rog. Spune-mi Cara.

A lăsat din mână bucata de pâine și a plecat capul.

— Draga mea… Cara,

A ridicat privirea și a înghițit în gol. Iar în timp ce vorbea, privirea îi era ațintită în tavanul tunelului igrasios.

— Este mult mai periculos decât acum o săptămână, două. Ne parvin mesaje de la Aliați, care îi sfătuiesc pe cetățeni să nu se adăpostească în păduri, ci în subteran. A întors din nou capul către ea, iar privirea lui o dogorea. Nimeni nu știe de existența acestor tuneluri. Este prea periculos acolo sus…

— Nu caut adăpost și nu-ți cer să mă protejezi, a șoptit Cara.

— Dar eu îmi doresc să fii la adăpost, atât de mult…

Cara s-a ridicat și s-a îndreptat către trapă.

— Trebuie să plecăm înainte de a se trezi bufonii ăia care au ocupat vila, înainte ca șoseaua și împrejurimile să fie invadate de ei.

Raf s-a aruncat pe spate pe salteaua veche și și-a împreunat mâinile la ceafă. Privea țintă în sus, cu o expresie insondabilă pe chip.

Cara a rămas nemișcată.

Într-un final, s-a ridicat și s-a întins după haina lui grosolană de partizan, care zăcea întinsă la capătul patului.

— Nu-mi place deloc chestia asta. N-ai idee cât detest întreaga situație.

Cara l-a privit nemișcată. El a luat coșul cu muniția și i-a făcut semn să îl urmeze afară.

Soarele răsărea peste colinele din depărtare și scălda cerul într-o împurpurare caldă, trandafirie. Urma să fie o zi splendidă. Una potrivită pentru un picnic în grădinile Villei Rosa, așa cum se întâmpla înainte de război, o zi în care să stai întins pe o pătură sub un copac, în lumina soarelui, de unde să privești la cerul senin și albastru.

În răcoarea verde, totul era tăcut, în afară de zgomotele păsărilor care se trezeau. Evident, era prea devreme ca să cutreiere pe afară infamii oameni ai lui Göring. Dar amenințarea iminentă era prezentă chiar și în aerul pe care îl respira.

Raf a rămas tăcut în timp ce se furișau prin pădurea de sub vilă. Întorcea repetat capul, ca să verifice că nu îi urmărește nimeni, înaintând după un tipar al lui, ghemuindu-se în spatele copacilor, apoi repezindu-se cu capul între umeri, spre următorul adăpost frunzos. Lumina era încă slabă și perlată.

Cara s-a oprit lângă el, sub un tei bătrân de la marginea unui luminiș.

O clipă, s-a întins spre ea, parcă gata să o apuce de mână, apoi s-a tras în spate.

— Aproape că am ajuns la peștera partizanilor.

Fusese momentul potrivit să se pună în mișcare. În scurtă vreme, soarele avea să scalde potecile din pădure în raze de lumină, A mers

pe urmele lui pe lângă marginea luminișului, până ce au ajuns la un alt pâlc dens de copaci. Aici, terenul urca abrupt la deal, iar Raf s-a oprit lângă un bolovan. La baza lui se vedea o mică crestătură.

S-a uitat la ea și Cara i-a citit în ochi îngrijorare.

Dar nu a făcut decât să dea din cap afirmativ. Dacă nu putea fi alături de bărbatul pe care îl iubea, cel puțin putea face tot posibilul ca să apere lucrurile pe care le iubeau amândoi. El îi salvase viața. Iar în zilele care urmau ea voia să îi fie alături. În această ultimă rezistență pentru supraviețuirea văii, voia să fie alături de el.

Cara a mers împreună cu Raf până la gura peșterii, în timp ce se apropiau de deschizătura îngustă care se afla în fața lor, a apărut un tânăr purtând semnele clasice ale partizanilor, cămașa pe jumătate scoasă și pantalonii pătați de mizeria acumulată peste zi.

Bărbatul, care părea să aibă vreo 30 de ani, a luat coșul din mâna lui Raf și și-a îndreptat atenția către Cara, iar între ochii săi albaștri s-a adâncit o cută. Buzele i s-au lăsat în jos, pătrunzând în masa de barbă nisipie.

Cara a rămas în picioare lângă Raf și nu a dat nici un pas înapoi.

— Pietro, a spus Raf. Aceasta este Cara, Este capabilă și va fi alături de noi în zilele care urmează, Pietro a ridicat din umeri și a făcut un pas laoparte din fața intrării în peșteră, dar privirea pe care i-a aruncat-o lui Raf era plină de îndoială.

— Ai adus o femeie aici? Cade în responsabilitatea ta.

— Responsabilitate pe care o iau foarte în serios, a zis Raf.

Înăuntrul peșterii, doi bărbați dormeau pe jos, cu spatele la intrare, iar trupurile îndesate și părul cărunt le trădau vârsta avansată.

Bărbatul mai tânăr căruia Raf îi spusese Pietro s-a strecurat înapoi spre unul dintre colțurile peșterii, a pus jos muniția și s-a așezat cu picioarele încrucișate, neslăbindu-l din ochi pe Raf, de parcă îi pândea fiecare mișcare.

Cara a rămas în picioare, nehotărâtă. Nu erau nici paturi făcute din paie, și nici rezerve de mâncare. Cum aveau de gând oamenii aceștia să se lupte cu naziștii?

S-a întors către Raf.

— De unde iau mâncare?

— De la prietenii noștri comuni, a șoptit Raf, iar ochii i-au fugit spre Pietro.

„Alphonso, Bettina.” Așadar, cu asta se ocupaseră.

— Trebuie să ne asigurăm că acești prieteni ai noștri sunt la adăpost, cu orice preț, a murmurat Cara.

— Am oameni care păzesc vila, a zis Raf, Care îi apără...

Privirea Carei a fulgerat către Pietro. Bettina și Alphonso trăiau într-o groapă cu șerpi.

Raf s-a așezat pe pământ lângă Pietro, iar Cara și-a adunat rochia în jurul picioarelor și a făcut același lucru, alăturându-se celor doi bărbați, pentru a forma un triunghi, Raf a vorbit în șoaptă, aruncând o privire scurtă către cei doi bărbați mai în vârstă, care dormeau.

— Știm că depozitul nazist va fi transformat într-o baricadă în toată regula și va reprezenta principalul bastion german împotriva eliberării Cortonei de către Aliați și de aceea este esențial să îl distrugem de îndată. Mulțumită Carei, avem muniția, iar acum nu mai e timp de pierdut.

— Dar sunt mai bine de cincizeci de soldați staționați în permanență la depozit și în jurul noii baze. Vehicule armate și tancuri, a zis Pietro.

Raf a continuat pe o voce joasă.

— Cu toate astea, trebuie să îl distrugem, dar naziștii au împânzit toate șoselele din zonă cu mine terestre, iar muniția este prea grea ca să o cărăm pe o distantă atât de mare. Și nu vreau să risc. Nu vreau să îmi asum un asemenea risc cu localnicii. Planul meu este să capturăm

unul dintre camioanele nemțești din sat, și vreau să o fac astăzi. Dacă va trebui să îl omorâm pe șofer pentru a lua camionul, asta vom face, Raf a aruncat o privire spre Cara. Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Cara s-a ridicat, și-a înconjurat talia cu brațele și a clătinat din cap către Raf, deși Pietro râmjea batjocoritor.

— Nu poți face asta, Raf.

— Ce prostie, să aduci o femeie aici, a bodogănit Pietro. Chiar dacă este iubita ta.

Cara l-a ignorat,

— Dacă furi un camion german și îl omori pe șofer, germanii vor executa nevinovați... Vrei să aperi satul? Trebuie să existe altă cale.

Raf tăcea.

— Oamenii au încredere în tine, a zis ea.

Pietro a pufnit disprețuitor, dar Raf o privea atent.

— Nici mie nu-mi place, Cara, deloc, dar fermierii noștri mor de foame, animalele le sunt furate, recoltele le sunt prădate. Iar acum, cu oamenii lui Göring în vecinătate, lucrurile se vor înrăutăți. Alegerea pe care o avem de făcut este îngrozitoare, dar am de gând să trimit zeci de oameni care să păzească satul în timp ce noi furăm camionul.

— Partizanii încă nu le pot ține piept naziștilor. După ce vor sosi Aliații și ne unim forțele cu ei, da. Dar ei încă n-au ajuns aici, a zis Cara, clătinând din cap și privind în jos, la el.

„Și când vor sosi și când se vor apropia, va fi o baie de sânge, iar naziștii vor fi și mai brutali față de noi...”

Raf și-a prins palmele între genunchi și și-a lăsat privirea în pământ.

— Nu există altă cale de a îndeplini misiunea.

Cara s-a lăsat pe vine lângă el, l-a ridicat ușor bărbia, până când a privit-o în ochi.

— Eu fac parte din ștafetă. Mă întorc la vilă în noaptea asta, iau

bicicleta și duc dinamita acolo unde trebuie pentru îndeplinirea misiunii, iar dacă sunt oprită, spun că merg în oraș ca să iau medicamente pentru un copil bolnav. E cea mai sigură cale.

— Nu, a insistat Raf. Nu.

Dar Cara l-a atins pe brațul sănătos, iar degetele ei iau strâns o clipă mușchiul și au zăbovit pe pielea lui.

— Ba da.

43

ANNIE

Annie i-a întins bagajul hamalului. Omul a băgat valiza în portbagajul de jos al autobuzului. Cu coada ochiului, i-a văzut pe Luca și Emilia care ieșeau din cafenea și părăseau *piazza*. Se întorceau la vilă. Vila ei? Acum nu o va ști niciodată,

Annie a rămas cu privirea pierdută spre valiza ei, așezată frumos alături de celelalte bagaje. Un cuplu de vârstă mijlocie s-a oprit lângă ea, certându-se, și i-au întins bagajele hamalului. După ce omul va pune gentile lor în fața valizei sale, aceasta va fi îngropată, iar șederea ei în Italia va fi cu adevărat încheiată.

„De ce să nu lupți pentru viața pe care o meriți? De ce să te împaci? De ce să nu lupți pentru dragostea pe care o meriți?" Cuvintele lui Luca îi ardeau inima.

Annie și-a înecat un suspin. Gâtul o durea când a înghițit și, oroarea ororilor, a început să îi tremure bărbia. Nu știa dacă cea care probabil îi era mamă biologică, Loretta Messina, era în viață sau moartă. Dacă murea și ea, fără să afle vreodată? Dacă Loretta era în viață, se gândea la Annie, și poate i-ar alina suferința să își întâlnească fiica pierdută? Dar dragostea? Oare nu putea să-și găsească dragostea în State? Dar oare voia dragoste? Sau avea să trăiască mai departe singură, deși i se tăiase craca de sub picioare nu o dată, ci de două ori de când murise Papa.

O pierduse pe mama ei adoptivă, Valerie, când era prea tânără și aproape că nici nu-și mai amintea cum era să aibă o mamă. Ca adult, îi fusese mereu foarte greu când vedea cât de importante erau mamele pentru prietenele sale. De câteva ori refuzase oferte de a fi domnișoară

de onoare, pentru că nu suporta faptul că nunțile reliefau legătura dintre mame și fiice. Erau rituri de trecere pe care ea n-avea să le trăiască niciodată alături de propria mamă.

Credea că se obișnuise cu gândul acesta. Credea că acceptase faptul că își va petrece restul vieții fără dragostea unei mame. Toate zilele acelea în care colegele ei se aruncau în brațele mamelor la poarta școlii. Apoi, ajunse adolescente, cum se certau cu mamele lor, răspunzând nevoii de rebeliune și autocunoaștere în drumul lor spre maturitate. Annie nu cunoscuse nimic din toate acestea. Oare știa cu adevărat cine este?

Nu.

Într-un fel sau altul, faptul de a nu ști cine este se împletea cu incapacitatea de a se considera prioritatea numărul unu a ei, de a avea încrederea necesară pentru a revendica ce-i al ei, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Oare Luca avea dreptate? Trebuia să rămână și să afle, ca să poată merge mai departe cu deplina cunoaștere a adevărului? Iar dacă acel adevăr însemna că avea pentru ce să lupte, atunci ce urma să se întâmple?

S-a uitat la ecranul telefonului. Dinspre *piazza* unde oamenii se bucurau de viață, a răsunat un hohot de râs. A întors capul ca să-i mai privească o ultimă dată pe Luca și Emilia și s-a simțit străbătută de o multitudine de impresii.

Annie a făcut un pas în față și i s-a adresat hamalului pe un ton clar și încrezător:

— Nu plec din vale. Vă rog să dați jos bagajele mele din autobuz.

Omul și-a șters fruntea cu dosul mâinii. Era torid sub soarele Italiei, iar el a aruncat o privire înapoi către bagajele frumos aranjate.

— Sunteți sigură, *signorina?* a întrebat el. Pentru că eu nu le mai pun la loc dacă vă răzgândiți.

Annie a încuviințat din cap.

— Sunt mai sigură decât oricând.

44

CARA

— Cara, a murmurat Raf, Mă încearcă gânduri teribile despre ce aș putea face dacă ți s-ar întâmpla ceva astăzi, a zis el pe o voce atât de joasă și totuși atât de limpede, încât ea a închis ochii.

— Știi, a spus ea și vocea i-a răsunat în interiorul peșterii, când am îndeplinit ultima misiune... ce m-a motivat era furia. A deschis ochii mari și a privit în sus spre Raf, care îi cerceta chipul. Furia a fost cea care mă alimenta și mă îmboldea să merg mai departe și să răzbun moartea lui Papa, Dar acum furia m-a părăsit. Mi-am dat seama că atunci când a murit, mi-a transmis într-un fel puterea pe care o vedeam la el. Nu îmi este teamă, Raf. O să duc dinamita, și haide să facem tot ce ne stă în putință să eliberăm Cortona și valea o dată pentru totdeauna.

— Cara, când totul se va sfârși...

Dar ea a ridicat mâna și i-a pus-o peste buze.

— Raf, este imposibil. Mama ta.

El a făcut o grimasă.

— Mama mea ia decizii proaste. Nu le pot controla.

Pietro încărca bicicleta aflată la intrarea în peșteră pentru cel de-al doilea drum al Carei ca membră a ștafetei.

— Raf a luat mâna Carei într-a lui, cu blândețe. Ochii lui s-au pironit în ochii ei și era atât de aproape... Dar chiar atunci, Pietro a împins bicicleta în luminiș, cu dinamita înfășurată într-o pungă maro din hârtie și așezată în coș.

Raf și-a trecut o mână prin păr.

— După ce livrezi dinamita, aș vrea să rămâi în Cortona și să-ți

găsești adăpost în pivnițe, alături de săteni. Te pot pune în legătură cu unul dintre prietenii mei.

— Raf, n-am să fac asta.

A privit țintă spre pachetul din coșul bicicletei. Pachetul semăna perfect cu o bombă împachetată. Cinci minute mai târziu, Cara înainta pe șoseaua care ducea la Cortona, mergând chiar prin mijlocul drumului, din cauza minelor. A ales drumurile cele mai înguste și mai liniștite. Câmpurile de fiecare parte a șoselei erau presărate cu tulpini de grâu ca scăpate din buchetul ofilit al unei mirese.

Cara a trecut de satul ei, care îi părea mânjit după atacul lui Luigi, Și-a ferit privirea de îngrămădeala de clădiri vechi de culoarea mierii și a ațintit-o hotărâtă la drumul din fața ei.

Era sâmbătă, dar lipsea aglomerația de vizitatori care intrau și ieșeau pe porțile satului altădată. Locul întreg era cufundat în liniște, căci nimeni nu îndrăznea să așeze o tarabă în piață acum, când oamenii lui Göring se aflau în vecinătate, iar fermierii nu mai aveau nimic de adus la piață. Aerul de dezolare care apăsa deasupra bătrânei văi era tulburător, iar cerul de deasupra capetelor era încă încărcat și greu ca înaintea unei furtuni.

Soarele arunca palide raze galbene printre norii cenușii, bulbucați, iar Cara își continua drumul pe bicicletă, mulțumind lui Dumnezeu că era din zonă și cunoștea cu exactitate locul unde trebuia să se întâlnească cu contactul lui Raf și să livreze coletul.

Localnicii stăteau ascunși în casele lor, fie în sat, fie la fermele din jur, iar strania lumină ce cădea peste câmpurile galbene nu făcea decât să sporească tensiunea din aer pe care natura trebuia să o rupă.

Când a văzut un camion nazist îndreptându-se direct către ea, s-a tras într-o parte cât de mult a putut, lăsându-i loc să treacă. A pus un picior pe pământ, delicat, ținându-și răsuflarea în caz că, Doamne ferește, ar fi călcat pe o mină.

Camionul s-a oprit lângă ea. Pe partea laterală avea pictată o cruce. Era un doctor neamț care se afla în sat, împreună cu comandantul, de peste un an.

— *Buongiorno, signorina,* a zis doctorul neamț, dând din cap ușor.

— *Buongiorno,* a spus Cara, cât a putut de încrezătoare, mascându-și surpriza că nazistul vorbea italiana.

Și-a ațintit ochii asupra chipului bărbatului, hotărâtă să nu arunce nici o privire la pachetul aflat în coșul bicicletei.

— *Signorina,* a zis doctorul de vârstă mijlocie, nu ar trebui să vă aflați afară. Noi le sfătuim pe toate femeile să se ascundă în cel mai sigur loc posibil în zilele care urmează, A coborât glasul. Invadatorii Aliați nu arată nici un strop de milă față de femei când trec prin orașele cucerite. S-au raportat multe violuri în alte sate toscane care au fost eliberate. Găsiți o casă sigură în Cortona și baricadați-vă înăuntru cu alți oameni.

Cara i-a susținut privirea, ca nici el să nu își coboare ochii spre încărcătura incriminatoare.

— Vă mulțumesc, domnule.

Omul i-a făcut un semn din cap și a eliberat frâna, iar camionul s-a îndepărtat. Sunetul motorului care accelera în depărtare era singurul zgomot care întrerupea tăcerea cumplită.

Cara a apucat ghidonul bicicletei care aparținea contesei. Nu mai era decât un singur drum înainte, indiferent ce se întâmpla acum. Căminul ei și oamenii pe care îi iubise și îi cunoștea dintotdeauna erau lucrurile pentru care lupta.

45

ANNIE

Tot ce voia să facă Annie de când alergase pe urmele lui Luca și ale Emiliei, care părăseau *piazza* din mijlocul satului și le strigase că se hotărâse să rămână, era să intre în vechea bucătărie de fermă aflată în spatele Villei Rosa, care în trecut era domeniul Bettinei, mama lui Ernesto, să facă curățenie și să umple cămara cu ulei de măsline, vin local și paste făcute în casă. Voia să crească ierburi aromate în ghivecele din teracotă de pe pervazurile ferestrelor, să deschidă larg ușile duble care dădeau spre terasa din spate și să stea afară dimineața, cu o cană de cafea, în bătaia soarelui, dar nu li s-a permis decât să lucreze în grădină până când se lămurea dreptul de moștenire asupra vilei, iar în momentul acela nu avea nici un motiv să creadă că problema nu se va soluționa în favoarea lui Sandro. Soarele începea să apună peste vale, iar Annie se încrunta privind la neînsemnata ei reușită într-o secțiune a grădinii terasate.

— Abia dacă se vede vreun rezultat, a zis ea, privind la mormanele încâlcite de iederă care încă gâtuiau vechea pergolă din lemn care altădată era plină de trandafiraș roz. Am impresia că nu se va termina niciodată.

Ea și Luca petrecuseră toată ziua scoțând din pământ rădăcinile unei singure tulpini de iederă.

— Vom ajunge și la un rezultat, a zis el încet.

Ea și-a întors privirea, mușcându-și buza. O dureau ochii, capul, totul. Avea probleme cu somnul. Toată noaptea se perpelea îngrijorată, întrebându-se dacă făcuse bine sau dacă ar fi fost mai înțelept să plece acasă.

Emilia vorbise cu toți proprietarii din sat, cu notarul, bibliotecarul și bătrânii care ședeau în piața satului, dar nimeni nu știa ce se întâmplase cu Loretta Messina și nimeni nu-și mai amintea de nașterea ei, cu atâta amar de vreme în urmă.

Annie o însoțise pe Emilia în primele câteva zile în acele incursiuni investigative deznădăjduite, dar Emilia, simțind disperarea lui Annie, îi sugerase să își ia o zi de odihnă.

Însă de odihnă nu putea avea parte. Inactivitatea îi făcea gândurile să se învolbureze. Iar când Luca se oferise să-i țină companie, acceptase bucuroasă și refuzase propunerea lui de a petrece o zi explorând Toscana, preferând în schimb să sape în grădina care avea urgentă nevoie de regenerare, pentru a putea respira.

— Sandro aduce alt constructor ca să îi facă o estimare în seara asta, a spus Luca. Nu voiam să îți provoc îngrijorare.

În ochii lui se citea acea expresie gravă și înțelegătoare pe care ajunsese să o respecte la el, Annie a privit în jur, la grădinile îndrăgite, dar obosite. Detesta ideea că ar putea deveni un spațiu de relaționare corporatistă, dar ce drept avea asupra lor? Chiar dacă era o Messina, spița ei era pătată de sânge nazist.

— Ce-ar fi să ieșim un pic de aici? a zis ea.

Indiferent de rezultatul la care ajungeau căutările ei în Italia, un lucru era sigur: Papa ar dori ca ea să își trăiască viața. Și, cu siguranță, răspunsul era să îți trăiești viața după ce ai trăit experiența durerii.

— Să mergem undeva să luăm cina? a întrebat Luca, părând nesigur. Știu un restaurant minunat în Cortona. De acolo se vede toată valea, iar seara terasa este luminată.

Annie i-a zâmbit.

— Să știi, a zis ea vorbind încet, că mi-ar plăcea tare mult.

46

CARA

O unitate de șase avioane aliate de vânătoare zburau la mică înălțime, deasupra Cortonei. Obuzele fluierau prin aer, aterizând apoi pe șosea și silind-o pe Cara să își ascundă capul între umeri în timp ce împingea înainte bicicleta. Într-un sfârșit, a ajuns la hambarul abandonat unde urma să depoziteze încărcătura și, simțind pământul care tremura de vuietul avioanelor ce zburau la joasă înălțime, deasupra capului ei, a împins ușa grea.

Apoi, în timp ce scotea din coș muniția, desțepenea trapa ascunsă în podea și ascundea dinamita în locul indicat de Raf, ploaia care amenința să cadă sa abătut asupra acoperișului, torențială, infernală, de parcă natura însăși riposta.

Cara s-a lăsat să alunece pe lângă zid și s-a așezat, cu capul lăsat pe spate, sprijinit de perete. Își ținea mâinile încleștate în fața ei, inima îi bătea cu putere și ochii i se holbau în gol.

Când ușa hambarului s-a deschis cu un geamăt greu după o oră și a apărut în prag Raf, Cara s-a ridicat și s-a dus către el.

— Îți mulțumesc, i-a zis el, firesc.

Cara i-a cercetat chipul, iar el a privit în jos și pe frunte i s-au format cute fine.

— Am avut inima cât un purice cât timp ai fost pe drum.

— A fost bine. N-am avut nici o problemă. Nimeni nu suspectează o fată ca mine.

Raf a ridicat capul, iar mâna i s-a dus către ea.

— Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva...

A scuturat din cap și i-a întors spatele. Spre groaza Carei, i se

cutremurau umerii.

— Lasă-mă să vin cu tine și să arunc grenade înspre baricada naziștilor.

Deasupra, un alt grup de avioane zbura la mică înălțime, în depărtare a răpăit sunetul salvelor de artilerie, iar bubuitul bombelor răsuna în toată valea.

— Fermierii locali sunt încăpățânați. Refuză să-și lase casele, a zis Raf. A răsuflat încet, prelung. Și naziștii, și aliații avertizează pe toată lumea să-și găsească imediat adăpost, Raf și-a cufundat capul între palme. Va fi un coșmar - mâncarea, apa. Electricitatea. Pe măsură ce trec zilele, oamenii rămân fără rezerve, iar germanii nu se urnesc din loc, încăpățânați.

— Au fost tăiate apa și electricitatea în vale?

Raf a încuviințat din cap.

— Atunci, o să-i adun pe săteni și pe fermieri și o să le spun să meargă la Cortona. Este o veche librărie pe care o prefera tatăl meu, pe Via Medici, în capăt. Are un subsol rezistent și sunt sigură că proprietarii le vor oferi adăpost.

L-a privit pe Raf hotărâtă, iar ochii lui au zăbovit în ochii ei.

— Vreau să te adăpostești și tu acolo, i-a șoptit Raf. Partizanii, armata, chiar și nenorociții de naziști îi sfătuiesc pe toți civilii italieni să-și caute adăpost pentru următoarele câteva zile. Mai ales pe femei, Cara a rămas nesovăitoare în fața lui.

— Dacă i-ai putea salva pe arendașii familiei mele de furia naziștilor aflați în retragere, nu știu cum ți-aș putea mulțumi vreodată. Nu știu cum ți-ar putea mulțumi vreodată mama. Cât mi-aș dori să o facă!

Se lăsă tăcerea între ei.

— Iau bicicleta și dau de veste tuturor, a spus Cara. Îi voi îndemna pe toți fermierii, pe săteni și familiile lor să se ascundă aici, în Cortona. Dar apoi a clătinat din cap. Dar după aceea vin după tine, ca să

particip la eforturile de eliberare a orașului. Nu am de gând să mă ascund sub pământ în timp ce tu lupți pentru a salva casele noastre, o să mă rog pentru tine până vei isprăvi misiunea de a arunca în aer baricada. Și-a dus o mână la inima. Te rog. Întoarce-te... sănătos.

Raf a rămas în picioare la intrarea în hambar, cu pieptul gâfâind și ochii negri pârjolind-o până în adâncul sufletul. Cara s-a apropiat de el. L-a prins într-o îmbrățișare aspră. Dar, în același timp, o ultimă întrebare îi ardea în minte,

— Dar mama ta? a șoptit ea, privind în sus. Noi trimitem toți fermierii la Cortona, dar nu există nici o garanție că Villa Rosa va fi în siguranță. Ochii ei nu se dezlipeau de chipul lui, iar el a oftat greu. Unde este Bruno Klein? Contesa este singură în vilă?

Fără grabă, Raf a întins o mână și și-a trecut degetul mare peste buzele ei.

— Draga mea, nu știu... Nu știu decât că trebuie să lupt pentru acești oameni. Nu pot hotărî eu ce face și ce fel de om este ea. Nu pot controla alegerile pe care le face. Ce știu este că nu vreau ca atitudinea ei sau teama mea să ne mai țină departe unul de celălalt.

S-a întins și a luat-o de mână. Erau cuvinte pe care tânjise să le audă, dar pe care el le spunea abia acum, când atâtea atârnau în balanță.

— Ai grijă de tine, Raf, i-a șoptit. Asta este tot ce putem face în momentul ăsta.

— Și tu.

Atras-o spre el și mâna lui i-a mângâiat blând ceafa. Și în același timp, a avut sentimentul că a sosit acasă și că acum risca să piardă totul.

Furtuna lăsase loc soarelui orbitor când Cara a bătut la ușa unei ferme. A deschis nevasta fermierului, care ținea la piept un prunc, și Cara i-a explicat că trebuia să plece. Dar tatăl ei bătrân era implacabil. A ridicat bărbia.

— Ferma asta este viața mea. N-o pot abandona. Fiica lui i-a aruncat o privire neliniștită.

— Dar, Papa, trebuie. Tu ești lipsit de apărare. Într-o zonă de război..., a șoptit femeia,

Cara a rămas tăcută, lăsând greutatea cuvintelor să îl lovească,

— Ordinele sunt clare. Nu avem timp de pierdut, a zis, adresându-se fiicei.

Dar tatăl femeii a rămas nemișcat, clătinând din cap, Cara învățase ceva în aceste zile, aceste luni, acești ani. Iar asta era că încăpățânarea nu duce nicăieri. Că pentru a supraviețui în această lume, în acest război, nu te poți opune schimbării. Omul va trebui să-și lase casa pentru a-și proteja familia și pe el însuși.

Bătrânul fermier s-a uitat peste câmpurile sale. Ca mulți alți fermieri din zonă, pierduse recolte, animale, iar proviziile atent pregătite de fiica lui ca să poată supraviețui fuseseră prădate, jefuite, furate. Naziștii îi lăsaseră să flămânzească.

Dar în fermitatea privirii Carei vedea lucrul împotriva căruia lupta cu fiecare din acești bravi localnici. Era un lucru la care refuzau să renunțe. Era un lucru pe care acești oameni refuzau să-l predea în mâinile altora: demnitatea lor.

— N-o să-mi părăsesc ferma, a mormăit el, încrucișându-și brațele. O să mor apărând-o. Dacă nu rămân, toată munca mea de o viață va fi distrusă. O știu bine. Nu sunt prost.

Cara a închis ochii. Ce urma să spună era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l spună, dar înrădăcinat în inimile acestor oameni rămânea încă un sentiment de loialitate față de vechile sisteme care operau prin aceste părți de sute de ani. Chiar dacă prezentul proprietar al Villei Rosa trăia într-un mod pe care nimeni din părțile acestea nu-l înțelegea, numele contesei încă avea greutate.

— Ordinul vine de la *signor* Rafaeli Messina, a zis ea, ridicând capul.

Iar mama lui insistă. Mă tem că nu aveți de ales. Trebuie să mergeți cu mine, acum, Cara a privit în jur, la bucătăria fermei, rămasă neschimbată de când vâlvătaia războiului vuise ultima oară peste această vale.

— Să mergem, a zis ea cu un glas ferm.

Bătrânul stătea cu ochii ațintiți în podea și pumnii strânși, dar în cele din urmă a dat din cap în semn de încuviințare. Iar când a ridicat privirea. Carei i s-a tăiat răsuflarea la vederea lacrimii răzlețe care îi curgea bătrânului pe obraz.

47

CARA

Cara reușise să îi convingă pe aproape toți fermierii din zonă și pe mulți dintre locuitorii micului sat lipsit de apărare să-și abandoneze casele și să caute adăpost în subsolul librăriei din Cortona. Le spusese că era o chestiune de viață și de moarte și că ordinele erau să se țină departe de păduri și de ferme și să se ascundă în vechiul oraș construit tocmai pentru acest scop, cu ziduri de protecție și o poartă de acces, în urmă cu câteva secole. După câte se părea, auzise că misiunea pe care o desfășurau partizanii la fortăreața din afara Cortonei se încheiase cu un succes. Aproape că se prăbușise de ușurare la aflarea veștii că depozitul fusese aruncat în aer, iar drumul către oraș era acum deschis Aliaților care veneau să elibereze Toscana, însă se temea încă de represaliile plănuite de nemți, iar tensiunea din vale era palpabilă. Naziștii continuau să terorizeze populația locală și le furau oamenilor animalele și recoltele.

În ciuda relatărilor conform cărora Aliații urmau să ajungă în vale în câteva zile, poate chiar ore, înaintarea lor spre nord părea insuportabil de greoaie, însă germanii rămâneau pe loc, chiar în timp ce Aliații eliberau orășelele toscane unul după altul. După două zile de rugăminți, Cara reușise să ducă peste șaizeci de fermieri și familiile lor - majoritatea femei, copii și bătrâni - la loc sigur și aranjase să li se aducă mâncare de două ori pe zi.

Se obișnuise cu sentimentul de ușurare pe care îl avea de fiecare dată când deschidea trapa din podeaua librăriei și îi ajuta pe oameni să coboare pe scara precară, de la femei bătrâne, îmbrăcate în negrul tradițional, care își prefirau printre degete mărgelele rozariului, cu

voci melodioase, la copii mici, care erau fie teribil de serioși, ținându-și capetele plecate, fie încântați de jocurile fantastice pe care le inventau.

Timp de 48 de ore, deasupra văii se abătuseră tunetele care aduceau ploi torențiale, urmate de soarele dogoritor.

De deasupra se năpusteau avioane, iar obuzele fluierau și loveau pământul cu bufnituri surde. Se zguduiau clădiri întregi, în timp ce Cara ducea oameni spre adăpost, ținându-i de mână, iar ferestrele se spărgeau în clădirile pe lângă care treceau, din cauza forței exploziilor.

Prietena lui Papa, *signora* Ricci, proprietara librăriei, le oferise pături, pentru că noaptea scădea temperatura. Amabila doamnă adusese jos câteva cărți vechi, ca oamenii să poată citi, Cara și-a lăsat jurnalul în mâinile femeii, știind că cel puțin va fi în siguranță. Dar înainte de a i-l da, Cara tăiase paginile în care scrisese despre sentimentele ei pentru Raf, durerea după Papa și ura față de Luigi Santino. Dacă nu avea să supraviețuiască zilelor care urmau, nimeni nu avea să știe ce era cu adevărat în inima ei.

De fiecare dată când deschidea trapa care ducea la subsol, o lucire palidă de lumină galbenă pătrundea în interiorul întunecat al beciului, iar ocupanții subsolului ridicau privirile spre ea, fără să protesteze sau să se lupte unii cu alții pe rațiile neîndestulătoare pe care le primeau de la partizani de două ori pe zi. Laptele era rezervat copiilor și bătrânilor, iar cei mai mulți adulți sănătoși supraviețuiau cu apă, pâine și fructe. Crucea Roșie le arunca pachete cu mâncare care conțineau carne de vită uscată, ceea ce oferea mamelor care alăptau și bătrânilor câte o porție de proteine.

Cara a coborât pe scară cu un bebeluș și l-a pus în brațele mamei sale. Tânăra femeie îi povestise Carei, cu chipul palid, cum copiii mai mari erau treziți de coșmaruri în primele ore ale dimineții. Și toți copiii pe care Cara îi dusese de mână pe dealul ce urca spre oraș

sufereau după tații lor. Dar nici unul dintre tați nu era aici. Luptau, și mulți dintre ei n-aveau să mai vină niciodată acasă, la copiii lor.

A privit-o pe mama cu copilul în brațe cum și-a găsit un loc în subsolul rece și întunecat, apoi s-a îndepărtat de locul acela sigur, Ținându-și capul în pământ, a traversat străzile pustii ale Cortonei, îndreptându-se spre casa partizanilor, a cărei adresă o avea de la Raf.

După zece minute, se afla într-unul dintre apartamentele goale ale familiei Messina, pe o stradă îngustă din oraș, Pietro a condus-o în tăcere, salutând-o cu un semn din cap, prin care îi arăta în sfârșit respect.

Cei doi partizani de vârstă mijlocie pe care îi văzuse dormind în peștera din pădure stăteau acum la masa din lemn din mijlocul încăperii cu fețele încruntate. Un bărbat care stătea cu spatele la perete și privea pe fereastră era Raf.

S-a răsucit în momentul în care a intrat Cara.

Cara s-a oprit nesigură, din cauza privirii pe care i-a aruncat-o.

Chipul lui Raf era palid și pielea de sub ochi era învinețită de umbre fumurii. Părul negru îi crescuse de când era acasă și o barbă scurtă și țepoasă îi acoperea obrajii.

— Ce este? a întrebat ea, știind că vocea îi suna ascuțită, dar neputând să-și stăpânească îngrijorarea pe care o simțise la vederea lui.

După toate relatările, Aliații erau pe drum, iar trupele britanice erau așteptate să pătrundă în vale în orice moment. Atentatele cu bombe asupra țintelor continuau și totul mergea strună. Așadar, ce putea fi în neregulă?

— Mai este un ultim refugiu important al naziștilor în zonă, a spus unul dintre cei doi bărbați. Ordinele noastre spun să îl dezarmăm și să îl atacăm în această după-amiază, înainte de sosirea Aliaților.

Cara s-a uitat neliniștită către Raf, dar el a întors capul, iar ea i-a

privit în schimb pe cei doi partizani așezați la masă, însă chipurile lor au rămas împietrite, fixând cu ochii jocurile fibrei de lemn a mesei, de parcă acolo s-ar fi ascuns răspunsurile... Și-a dat seama cu groază ce voiau să spună, chiar în clipa când partizanul i-a confirmat bănuiala.

— Villa Rosa, a spus bărbatul, iar cuvintele lui au rezonat în tăcerea stranie din încăpere.

— Ordinele venite de la Aliații care colaborează cu partizanii din zonă sunt să nu arătăm pic de milă. Vila este un adăpost al naziștilor, iar dacă mama lui Rafaeli este prinsă, va fi făcută prizonieră de război, împreună cu amantul ei și cu angajații de la vilă, „Alphonso, Bettina. Mama lui Raf."

Cara a făcut câțiva pași către Raf și l-a întors spre ea, îmbrățișându-i strâns trupul care tremura. Nu avea ce să spună, Raf nu putea încălca ordinul, dacă venea de la partizani. Dar dacă era vreo cale să îi salveze pe Alphonso și pe Bettina, ea avea să lupte până la ultima suflare.

Amurgul cădea peste pădurea din apropierea Villei Rosa. Păsările își înălțau spre cer ultimele cântece ale zilei și o briză ușoară foșnea prin copaci, de parcă pădurea din jur îngâna un bocet.

Cara venise împreună cu Raf. Din nou încercase să o împiedice să vină, dar ea îi spusese hotărâtă că pentru ea Villa Rosa însemna aproape la fel de mult cât însemna pentru el, în jur, cetele de partizani voinici așteptau, gata de luptă. Din locul în care se afla, Cara vedea camioanele naziste parcate încă în curte, la fel ca atunci când plecase. A întors capul către Raf, deschizând gura pentru a rosti cuvintele pe care le căutase toată ziua. Dar el privea numai înainte, cu o expresie impenetrabilă pe față, și ochii îi erau ațintiți asupra casei unde mama sa și amantul ei nazist își așteptau soarta.

— Ești sigur că poți face asta? i-a șoptit ea.

O mulțime de expresii i-au traversat chipul și a lăsat privirea în jos, spre pământul care îl hrănise și, fără o vorbă, a încuviințat din cap.

Nu mai așteptau decât semnalul, apoi urma să înceapă baia de sânge.

Când s-a auzit - ca un cântec de pasăre venit din adâncurile pădurii -, partizanii au prins să înainteze. Cara a pășit în față, simțindu-și inima bubuind în piept, a întins mâna și, pentru o clipă trecătoare, l-a prins pe Raf de mână.

Apoi totul s-a înnegurat. Armata în dezordine a partizanilor a pornit în goană, a pătruns în curtea Villei Rosa, iar aerul s-a umplut de strigăte de luptă. Cara a fugit înainte; ordinele ei erau clare. Și-a concentrat gândurile asupra lor, ca într-o mantră. Odată intrată în vilă, să ia toate documentele naziste din birourile pe care le cunoștea atât de bine. A lăsat capul în jos și a traversat în fugă curtea din spate, iar mâna i-a alunecat din mâna lui Raf când a auzit sunetul focurilor de armă care ricoșau peste grădinile de obicei cufundate în tăcere. Cu ochii ațintiți asupra ușii de la bucătărie, se ruga fierbinte ca Bettina să fi părăsit vila, să-și fi găsit adăpost, iar Alphonso să nu o facă pe curajosul.

Ușa din spate a cedat când a răsucit mânerul și s-a trezit în bucătăria pustie. Afară, explodau prin aer strigăte și împușcături. Motorul unui camion a prins viață. Vocile germanilor strigau ordine. Pietrișul era bătucit de cizme militare al căror sunet a făcut-o pe Cara să se cutremure și i-a înghețat sângele. Planul partizanilor era să îi atace pe naziștii care păzeau transportul și să îi măcelărească pe toți germanii care le stăteau în cale.

Pe scara principală a vilei au bubuit pași grei care coborau și prin aer au răsunat vocile alarmate ale nemților, mârâind, înjurând și strigând, Cara s-a strecurat în spatele ușii de la bucătărie în clipa în care o ceată de soldați a ieșit în fugă în curte. Gâfâind sacadat, a așteptat până ce au trecut, apoi, când bucătăria a rămas din nou tăcută și pustie, s-a lăsat în jos, cu capul între umeri, și s-a repezit spre birou,

traversând în goană încăperea spre următoarea, care fusese camera de zi a lui Arturo, apoi în camera îngustă de la capătul casei, care odinioară fusese un grajd.

Ochii Oarei s-au mărit înțelegând înșelăciunea petrecută chiar în această cameră, la vederea biroului din lemn așezat sub becul gol. Hârtii presărate cu cuvinte în limba germană și diagrame erau întinse pe masă. Germanii fuseseră meticuloși. Probabil îi surprinseseră în timpul unei ședințe de strategie. Dar diversiunea creată afară funcționa, se auzeau strigăte, țipete, focuri de armă și zgomotele camioanelor care porneau de pe loc. Cara a înălțat o rugăciune fierbinte pentru Raf și chiar în clipa aceea, doi tineri partizani au apărut lângă ea și a început să le încarce brațele cu documente și dosare.

Slavă Domnului că lăsase jurnalul la librăria *signorei* Ricci.

— Astea sunt toate? a întrebat unul dintre ei.

Cara a inspectat cu privirea în jur și a încuviințat din cap.

— Plecați cât mai puteți, le-a ordonat celor doi tineri.

Ei au lăsat capetele în jos și au dispărut. Cara a stins lumina în camera de depozitare și s-a furișat înapoi prin camera de zi a lui Arturo, traversând apoi biroul, unde masa de lucru a contesei era exact așa cum o lăsase, după care a ajuns în hol, unde s-a oprit cutremurată.

În fața ei, stând pe ultima treaptă a scărilor, se află contesa, ținând în mână un pistol mic.

— Cara, a zis contesa.

Vocea îi era ușor tensionată, dar își păstra aerul acela inconfundabil de autoritate. Afară, pe alee, uruia tirul pistoalelor. Prin ușa deschisă pătrundea fum.

Cara a rămas cu ochii ațintiți la pistol. Contesa nu sa urnit din loc, iar privirea ei era oțelită, rece, dură.

A ridicat arma și a îndreptat-o spre Cara.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici, a zis contesa.

Carei aproape că i-a stat inima în loc. La asta se ajunsese? Mama lui Raf era gata să își ucidă propria secretară, numai ca să lupte pentru ceea ce o împinsese să aibă o relație amoroasă cu un nazist? Nu o înțelegea pe contesă. Întotdeauna fusese enigmatică, rezervată și, în mod evident, superioară celorlalți. Dar faptul că dusese lucrurile la acest nivel, știind că... *Trebuia* să știe ce simțea Cara pentru Raf și ce simțea el pentru Cara, Ei bine, asta îi rupea inima și totuși se interpunea între ei ca o barieră de oțel.

— Mâinile sus!

Era vocea unui neamț. O voce pe care și-o imaginase, dar de care îi era groază și pe care nu voia să o mai audă niciodată.

Bruno Klein stătea pe scară în spatele contesei.

— Aha, mica secretară! Atât de credincioasă! a rânjit el. Sau, poate că nu.

Cara a ridicat capul și l-a privit drept în ochi.

— Împușc-o, Evelina! a ordonat Bruno Klein.

Dar contesa a rămas rigidă, cu chipul palid și mâna nemișcată.

Cara a inspirat nesigură,

— Dar mai bine să o luăm în Germania cu noi, a zis el. Când ne vom întoarce la Berlin, o să poată munci pentru noi. Ne poate ajuta cu copilul.

Privirea Carei s-a intersectat cu a contesei. *Copilul?* Urma să aducă în familie copilul unui nazist? Cara nu s-a mișcat, dar a simțit cum se surpă pământul sub ea.

Bruno Klein a coborât scara cea mare a Villei Rosa cu aerul de stăpân a toate câte se vedeau.

S-a oprit în hol și s-a întors spre Cara.

— Pentru fiecare nazist ucis, vor muri zece italieni. Dar eu sunt un

bărbat milos, îți voi îngădui să mai trăiești o vreme. Și apoi vom vedea ce îți rezervă destinul odată ce vom ajunge în Germania. Führerul nu îi privește cu ochi buni pe angajații lipsiți de loialitate, și nici eu.

Un val de fiere s-a ridicat în pieptul Carei, Inima îi era rece, un bloc de gheață, iar unghiile și le înfipsese în palme. Dar nu se putea împiedica să se uite la contesă. Cum putea să poarte în pântec copilul acestui om? Carei i s-a făcut milă de Raf, Cum va suporta? Ce îi va spune? Dacă avea să îl mai vadă vreodată... Lagărele din Germania, sclavă acestui cuplu infernal. Scenariile îi clocoteau în minte.

Contesa stătea nemișcată, cu arma îndreptată spre Cara, iar ochii îi treceau de la Bruno la ea și înapoi la Bruno.

— Ia-o prizonieră, Evelina, dacă dorești. Dar va trebui să vadă cum îi executăm pe trădătorii care îndrăznesc să ne înfrunte astăzi. Poate că are un iubit printre partizani. Sunt sigur că îi va face plăcere să îl vadă murind.

Cu ușurința exersată a unui infractor. Bruno a scos arma din sacoul costumului și i-a făcut semn Carei să iasă.

Afară era măcel, Cara a dus mâna la gură văzându-l pe Alphonso cu brațele legate la spate, forțat să urce într-unul dintre camioanele naziștilor. Peste tot în grădini, partizanii se luptau cu brutele lui Göring, în timp ce alții treceau pe lângă ei, îndreptându-se spre ușa deschisă de la intrarea vilei. Cara a închis ochii când a auzit zgomotul geamurilor sparte. Voiau să devasteze casa, în clipa în care contesa și Bruno s-au întors, consternați de sunetele care veneau dinăuntrul casei, a profitat de ocazie și a fugit înspre locul în care îl urcau pe Alphonso în camion. A văzut cu oroare că Bettina era deja așezată pe băncile tari din lemn. Pregătită să fie transportată în Germania sau ucisă cu sânge-rece. Un nazist i-a zâmbit superior.

— Știi regulile. Zece italieni pentru fiecare nazist ucis. Execuția va avea loc în Cortona în această după-amiază.

S-a auzit un foc de armă, iar nazistul s-a prăbușit la pământ. Un glonț care i-a trecut prin frunte.

Cara a urlat către Alphonso și Bettina.

— Coborâți. Fugiți!

După o fracțiune de secundă, în care amândoi s-au holbat cu oroare la corpul lățit dinaintea lor, s-au ridicat, le-au luat pe fetele în casă și au fugit.

Unde era Raf?

Gonind cu fereală de la un copac la altul prin grădină, cu inima în gât, ochii Carei au fugit către pavilionul de vară, Raf era încolțit la perete de amantul mamei sale. Bruno Klein, Nazistul ținea un pistol îndreptat spre Raf și, de unde se afla, Cara vedea răul întipărit pe fața bărbatului,

— Nu! a țipat ea.

S-a aruncat înainte, cu capul în jos și a apucat o piatră desprinsă din zidul care ducea la terasa de mai sus. A ridicat-o deasupra capului și a aruncat-o spre capul lui Bruno Klein, iar piatra și-a atins ținta, doborându-l pe nazist pe loc.

Timp de o clipă lungă, Cara l-a privit nemișcată pe neamțul căzut, dar apoi Raf i-a căzut în brațe și i-a simțit trupul cuprins de spasme, lacrimi și suspine. L-a îmbrățișat în timp ce ultimele vehicule naziste străbăteau aleea și dispăreau pe șosea.

— Au plecat, a șoptit Raf.

Iar în tăcerea care a urmat, la capătul aleii de acces au apărut mai mulți bărbați și două femei tinere, îi alungaseră pe naziști din Villa Rosa pentru totdeauna, deși cu un preț sfâșietor.

Grădina era o baie de sânge. Pe alee zăceau trupuri moarte, atât partizani, cât și naziști.

Raf s-a prăbușit în genunchi, strângând-o pe Cara în brațe, îngropându-și capul în umărul ei și suspinând. Partizanii care mai

rămăseseră s-au apropiat și au rămas lângă ei, în tăcere.

— Unde este contesa? a întrebat Cara, pe un ton surprinzător de calm, adresându-se micului grup de bărbați rămași în viață.

— Sunt aici.

Capul Carei a zvâcnit în sus și ochii i s-au ridicat către terasa de deasupra, unde se afla contesa, îmbrăcată într-o rochie din mătase azurie, cu părul perfect coafat, mâinile pe lângă corp, iar într-una dintre ele, pistolul, atârnându-i moale între degete.

Raf a ridicat încet capul și a întâlnit privirea mamei sale.

— Fiul meu, a zis ea, dar vocea îi era doar șoapta unui murmur, Rafaeli...

S-a auzit zgomotul pietrișului tasat sub tălpile unor cizme.

S-a întors odată cu toți partizanii, care au ridicat armele și le-au îndreptat către contesă. Alături de ea, Raf s-a ridicat în picioare,

— Lăsați armele jos, a șoptit Raf, dar vocea lui a răsunat mai tare decât orice comandă nazistă. Au sosit.

Pe aleea de acces către Villa Rosa, încadrați de porțile din fier forjat, înaintau doi soldați în uniforma armatei britanice, în timp ce soarele cobora peste valea verde de mai jos.

48

Cara și Raf au mers pe jos până la Cortona a doua zi dis-de-dimineață, înainte de ivirea zorilor, împreună cu tinerii soldați britanici care apăruseră la vilă și câțiva dintre conaționalii lor. Naziștii dispăruseră, iar Alphonso rămăsese la vilă să îngroape cadavrele în gropi improvizate în pădure, ignorând-o cu stoicism pe contesă, care se retrăsese în dormitorul ei și încuiase ușa după o altercație cu Raf, însă Bettina fugise. Părăsise vila împreună cu ceata de partizani, după ce o îmbrățișase pe Cara și îi spusese că nu mai putea munci pentru contesă.

Cortona fusese eliberată rapid și ușor, căci divizia britanică nu avusese decât să intre în oraș acum, când drumul era liber. Raf și trupa lui de partizani jucaseră un rol important pentru pavarea drumului pe care Aliații au înaintat pentru a elibera orașul de pe colină, iar baricada nazistă din apropiere zăcea în ruină.

În cele din urmă, Cara a deschis trapa ascunsă din librăria signorei Ricci. A durat câteva secunde lungi până când cineva a făcut prima mișcare. Apoi, încet, ca uruitul unui tunet, aclamațiile au cuprins încăperea. Oamenii s-au ridicat îmbrățișându-se, iar copiii săreau fericiți, chiar dacă nu înțelegeau ce însemnau toate acestea. Într-o zi aveau să înțeleagă. Valea a fost eliberată, Aliații erau aici, în mica lor parte de Italie, războiul se terminase. Iar acum erau liberi să meargă acasă. Oamenii au început să-și adune lucrurile, uitându-se încă unul la celălalt, uimiți și îmbrățișându-se ca niște rude care se revedeau după ani întregi petrecuți departe.

Tânărul soldat britanic care o însoțise pe Cara le-a întins mâna oamenilor și i-a ajutat să urce scara.

— Am îngrădit zona în care a căzut un obuz, chiar în dreptul intrării și am marcat un traseu sigur până în stradă, a zis el.

— Vă mulțumesc, i-a șoptit Cara în timp ce se îndrepta către ieșire.

Fundațiile Cortonei rezistaseră. Partizanii se îmbrățișau în stradă, cetățenii aclamau, iar cineva înălțase deja steagul britanic la un balcon.

Cara a simțit cum au cuprins-o brațele lui Raf. Se auzeau ovații și oamenii plângeau, strigându-și frustrările reprimate de atâta amar de ani.

— Draga mea, a murmurat el. Te iubesc. Nu vreau să ne mai despartă nimic. Nu voi mai lăsa nimic să intervină între noi, scumpa mea, a șoptit el, aplecându-se spre ea și cercetându-i chipul.

Cara înțelegea întrebarea lui și i-a răspuns printr-un semn din cap, apoi l-a sărutat. Indiferent ce ar fi fost, indiferent ce urma să se mai întâmple, îl adora, Raf a strâns-o de mână.

— Am vorbit cu mama și i-am spus că te iubesc, i- am spus că nu pot trăi fără tine.

Cara voia să spună ceva despre lucrul care îi ardea inima, dar fermierii și familiile lor pe care le condusese la adăpostul subsolului veniseră să o îmbrățișeze și, pe neașteptate, au ridicat-o în brațe.

L-a ținut pe Raf de mână în timp ce îi privea pe oamenii care ieșeau la lumina dimineții din ascunzătoarea subterană de sub librărie.

Raf a ridicat privirea la Cara, a întins brațele spre ea și a readus-o cu picioarele pe pământ.

— Fii soția mea, a zis el, cu o voce schimbată și cu lacrimi pe obraji.

Mulțimea a amuțit, apoi o șoaptă s-a răspândit printre oameni,

— Raf Messina, murmurau cetățenii. *Il Conte!*

Dar Cara nu îl vedea decât pe bărbatul pe care îl iubea dintotdeauna. Nu îi păsa că era fiul contesei; nu conta dacă provenea din ilustra familie Messina sau dintr-o casă de țărani din sat... Și nu

putea fi învinuit pentru faptele mamei sale, indiferent ce urma să aducă viitorul, îl iubea. Iar dragostea era cel mai important lucru de pe lume. Dragostea pe care o simțea pentru Papa avea să dăinuiască în inima ei tot restul vieții. N-avea s-o piardă niciodată și știa că iubirea față de Raf avea să ardă în inima ei mereu, la fel ca în prima zi în care li se întâlniseră privirile.

— Cara, te ador. Gândul mi-a fost numai la tine în toată această perioadă cumplită. Când eram pe front, te țineam aproape de inimă. Iar când luptam în rezistență, gândul la tine mă purta mai departe. Aș vrea, dacă mă accepți, să readucem Villa Rosa la viață împreună.

Cara l-a privit încordată. Știa că viața este scurtă și că dacă făcea alegerea corectă acum, totul urma să se așeze de la sine. În tăcere, după un răstimp care a părut o vecie, a încuviințat din cap, apoi l-a îmbrățișat.

Familiile de fermieri pe care le pusese la adăpost au izbucnit într-un vuiet și în jurul ei simțea căldura comunității și dragostea acestor oameni a căror lumină și al căror curaj nu vor slăbi nicicând.

Și totuși, în timp ce Raf o strângea în brațe, o imagine îi revenea din nou și din nou în minte. Contesa, cu arma îndreptată spre ea. „Ne poate ajuta cu copilul…”

49

ANNIE

Cerul era scăldat într-un roz melancolic. Chelnerii alunecau ușor pe terasa care dădea înspre valea domoală, iar păsările își încheiaseră cântarea pentru acea zi. În jur erau șiraguri de lumini decorative și sporovăială dulce, iar din bucătăria restaurantului veneau arome ademenitoare.

Annie a întors capul către Luca.

— Știi, stând aici, aș putea să mă prefac că Sandro nu există, că trăiesc la vilă și că aceea este casa mea. Că pot sta sub lumina crescândă a lunii toscane, împreună cu tine, în fiecare seară.

Și-a coborât ochii, cu răsuflarea tăiată de cuvintele care îi scăpaseră de undeva, din adâncul ei.

— Și eu m-aș putea obișnui cu Toscana, a șoptit Luca,

Annie și-a muscat buza, simțindu-i ochii ațintiți asupra ei.

Luca se juca cu paharul de prosecco. Un bol cu măsline și grisine stătea lângă un singur boboc de trandafir galben, pus într-o vază din cristal.

— Știi, prefer trandafirii galbeni celor roșii, a spus Annie.

— Roșul este pasiune, a încercat el să zâmbească.

— Galben, a zis Annie, este soarele.

Mâna lui Luca s-a dus spre ea, apoi s-a oprit.

Din cealaltă parte a terasei s-a auzit un hohot puternic de râs, iar un chelner a trecut conducând la o masă o femeie în vârstă, elegantă, cu spatele drept și părul coafat, care lăsa să i se vadă chipul frumos. Chelnerul s-a oprit și i-a făcut semn femeii să se așeze la una din mesele din față, cu vedere spre vale, dar ea i-a pus o mână pe braț și a

clătinat din cap. Hotărâtă, femeia și-a croit drum către o masă liniștită și retrasă, de la capătul terasei. Annie nu își putea desprinde privirea de la această scenă, pentru că ceva înăuntrul ei pornise să se descâlcească și povestea începea să prindă contur.

50

CARA

Cara se afla în crângul de măslini de la Villa Rosa, îmbrăcată în rochia simplă, albă, pregătită pentru ziua nunții ei, care îi cădea până la glezne, fluturând moale pe conturul zvelt al trupului ei. Naziștii smulseseră draperiile din mătase de culoarea stridiilor din dormitorul contesei și le lăsaseră pe podea; Raf hotărâse că dintr-una se putea face o rochie de nuntă perfectă.

Cara lucrase fără odihnă alături de Raf și Alphonso, ajutându-i pe fermierii locali să curețe mizeria împrăștiată de naziști peste tot; resturi de la cină pe mesele din sufragerii, vase murdare, mâncare în descompunere, podele jegoase, paturi împuțite, svastici pictate pe pereți, ornamente îndrăgite împrăștiate pe jos, pahare sparte și căzi de baie pe care se vedeau dungi de mizerie.

În fiecare zi sătenii și fermierii urcau cu greu dealul către vilă, supraviețuirea lor depinzând de apa pe care o scotea din izvorul subteran pompa cea veche. Coada la care stăteau în fața pompei și umplerea găleților devenise un ritual matinal.

În vale se înregistraseră deja două decese din cauza febrei tifoide, iar pe Raf îl chinuia gândul că dacă nu se pornea alimentarea cu apă, în scurtă vreme, boala avea să se răspândească, iar pierderea de vieți ar fi devenit dramatică. În fiecare zi se ducea la Cortona și lucra alături de noul guvern local, instaurat în grabă, pentru a fi configurat după reguli democratice. Raf acceptase să fie unul dintre capii guvernului și își petrecea serile în biroul contesei, vorbind cu grupul de localnici care fuseseră numiți alături de el.

Acum, Raf stătea în ușa deschisă a pavilionului de vară, alături de

un preot în vârstă din sat. Era îmbrăcat într-o cămașă simplă, albă, și pantaloni negri. Obrazul îi era proaspăt ras, iar ochii i se topeau de duioșie privind cum Cara a înaintat prin crângul de măslini, până ce s-a oprit la capătul culoarului improvizat.

Cara a întors capul într-o parte și l-a privit pe bărbatul care fusese de acord să o conducă la altar, în locul tatălui ei. Alphonso. L-a strâns de mână.

În fața ei se afla grupul de săteni și de fermieri, cu familiile lor, care urcaseră dealul ca să participe la nuntă, căci îi știau pe Cara și pe Raf de când erau copii.

Cara a înaintat către bărbatul pe care îl iubise întotdeauna.

Stătuseră de vorbă în fiecare seară până târziu, discutând despre ce simțea el muncind alături de localnici, având grijă de ei, reprezentându-i.

L-a privit pe prietenul credincios care o condusese spre altar.

— Îți mulțumesc pentru tot, Alphonso, a șoptit ea.

El i-a zâmbit,

— A fost plăcerea mea, Cara, i-a răspuns el, cu o voce blândă.

Și apoi i-a pus mâna în mâna lui Raf.

În seara aceea s-a dansat pe terasă, Cara așezase lumânări pe masa lungă la care urmau să se așeze, iar nuntașii se bucuraseră de ceea ce era aproape un festin la mesele pe care Alphonso le așezase pe terasă. Fermierii pe care Cara îi ajutase să ajungă la adăpost în timpul eliberării Cortonei insistaseră să contribuie cu proviziile pe care le mai aveau. Iar unul dintre ei apăruse zâmbind cu un braț de pui de găină pe care reușise să îi ascundă într-un coteț. Un grup de localnice pregătiseră mâncarea în bucătăriile vilei și serviseră puiul cu smântână, spanac și piper, smântână de la cele câteva vaci ale contesei care supraviețuiseră la una dintre fermele arendate.

Cara dansase încet cu Raf, încolăcindu-l cu brațele și sprijinindu-și

obrazul de umărul lui. Ziua fusese perfectă și, cu toate că amândurora le lipseau cei care nu mai erau, se aveau unul pe celălalt.

Unul dintre săteni își adusese vioara și cânta un vals domol. Dar când Raf s-a tras în spate și a avut un moment de ezitare, Cara s-a oprit, înaintea ei stătea contesa, cu un aer reținut, îmbrăcată într-o rochie din mătase, într-o nuanță deschisă de verde.

Munciseră din greu în aceste ultime săptămâni, evitându-se reciproc, iar contesa păstrase tăcerea în legătură cu ce se întâmplase între ele în ziua eliberării Cortonei, Numele lui Bruno Klein nu fusese rostit.

Raf fusese rezervat față de mama sa la început, dar în ultimele săptămâni părea mai deschis și mai relaxat în apropierea ei, iar Cara nu menționase faptul că mama lui îndreptase o armă către capul ei, nu repetase ce aflase despre copil și nici nu i se păruse că trupul zvelt al contesei ar trăda semnele unei sarcini care avansa.

Acum, că ceremonia nupțială se încheiase, înțelegea că se lăsase purtată pe sus de povestea de dragoste într-o asemenea măsură, încât evitase să înfrunte situația dificilă în care se găsea femeia care era de-acum soacra ei.

Raf s-a topit în mulțimea de invitați și, în lumina scânteietoare a lumânărilor, contesa părea chiar mai frumoasă decât de obicei.

— Mulțumesc, a murmurat contesa. Mulțumesc că îl iubești pe fiul meu.

Cara a înclinat din cap,

— Nici nu e greu.

Contesa și-a împreunat mâinile și a privit-o pe Cara în ochi. Dar expresia ei era atât de sinceră și ochii mari exprimau atâta onestitate, încât Cara s-a dat un pas în spate.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Cara a așteptat.

— N-am putut să ți-o spun până acum, a continuat contesa. A inspirat adânc și a privit în jur, la localnicii fericiți de pe terasă. Bruno Klein a fost luat prizonier de Aliați de curând și acum sunt liberă să-ți spun adevărul. Nu am colaborat cu naziștii, a zis contesa.

Cara a încremenit, încruntată.

— Am spionat în favoarea Aliaților, am transmis informații despre oficialii naziști de la vârf cantonați în Florența, astfel încât guvernul britanic să afle mai multe informații despre fascism. Contesa a clătina din cap. Nu sunt mândră de felul în care m-am comportat în ziua în care Cortona a fost eliberată, dar nu aveam de ales. Dacă Klein ar fi suspectat că simțeam loialitate față de tine, ne-ar fi omorât pe toți.

Cara a dus mâna la gură și s-a uitat în jur după un scaun, căci genunchii i se făcuseră deodată moi. Simțea că se prăbușește la pământ.

— Războiul nu s-a încheiat, Cara, a mai zis contesa. Până acum nu am putut să dezvălui cu ce mă ocupam, pentru că Bruno s-a aflat în Florența până la eliberarea orașului.

Și-a coborât privirea, iar genele negre i-au atins ușor obrajii străvezii.

— A trebuit să aștept până la încheierea misiunii.

— Dar el nu a spus că sunteți însărcinată?

— Din păcate, singurul fel în care am putut să-l țin departe de mine în ultimele săptămâni a fost să îi zic că eram însărcinată cu copilul lui. Avea un sentiment exagerat de protecție față de familie și de aceea am inventat o sarcină și m-am prefăcut că nu mă simt bine, ca să mă apăr de atențiile lui. Înțelegi...

Contesa a deschis gura, dar nu s-a auzit nici un cuvânt și, spre groaza Carei, ochii femeii s-au încețoșat.

— Se pare că sunt o actriță prea pricepută, ceea ce nu îmi face bine și îmi pare foarte rău pentru supărarea pe care v-am cauzat-o ție și lui

Raf. Cât despre un copil, nu. Nu sunt atât de necugetată.

Cara a rămas cu ochii largi de uimire la patroana ei, la soacra ei și s-a simțit purtată de un val de respect, înțelegere și adevărată venerație față de această femeie curajoasă care îndurase ceea ce nici o femeie nu ar trebui să fie obligată să îndure vreodată. Nemaiputând să se stăpânească, a întins brațele și a cuprins-o în ele pe contesă. Cui îi păsa de distincțiile de clasă ale lui Mussolini? Cui îi păsa ce credeau ceilalți că făcuse? Adevărul era mai important. Pentru prima dată după atâta amar de vreme, contesa își deschisese inima în fața ei de pe picior de egalitate. Amândouă luptaseră pentru oamenii lor în singurul fel pe care îl cunoșteau.

— Îmi pare rău pentru tot ce ați suferit, a zis Cara, sinceră.

Contesa a făcut un pas în față și a luat-o pe Cara de brațe.

— Și mie îmi pare rău pentru prețul pe care l-ai plătit acestui război, Cara. Și vreau să știi că acum faci parte din familia mea. Dar nu vom uita niciodată mândra tradiție și curajul imens al tatălui tău, care a luat apărarea acelor vecini.

Cara a încuviințat din cap. Lui Papa i-ar fi plăcut să se afle aici astăzi. S-ar fi bucurat. Dar era sigură că el îi veghea. Era sigură că știa.

51

Soarele primăvăratic pătrundea în dormitor, unde Raf îi lăsase un mic boboc de trandafir pe pernă, așa cum făcea în fiecare zi de când erau căsătoriți, Cara a luat floarea și a pus-o în vaza de lângă pat. Îi promisese că va face acest lucru în fiecare dimineață, pentru tot restul vieții, Raf o răsfăța, în fiecare zi îi aducea micul-dejun cu pâine proaspăt coaptă, când se trezea, la multă vreme după el, și întotdeauna găsea pentru ea un borcănel de ceva făcut în casă.

În seara dinainte stătuseră până târziu și sărbătoriseră. Milano fusese în sfârșit eliberat, Mussolini capturat și Italia era liberă după mai mult de douăzeci de ani sub regim fascist. Ea, Raf, contesa și Alphonso urmăreau împreună înaintarea armatei aliate eliberatoare și a partizanilor, ascultând la radio, citind ziarele sporadice de care contesa reușea să facă rost, în timp ce Florența și apoi orașele din nord erau în sfârșit eliberate de sub puterea nazistă.

Cara s-a întins pe spate, peste perne, iar buzele ei formau un zâmbet de mulțumire. Simțea mișcările din pântec ca pe bătaia din aripi a unui fluture și ele îi sporeau bucuria. Copilul urma să se nască la sfârșitul verii și deja își imagina cum va întâmpina venirea sa într-o lume pe care o simțea din nou plină de posibilități, o lume care era complet diferită de cea în care trăiseră cu un an în urmă.

Cara s-a dat jos din pat și a traversat camera către masa de toaletă, a ridicat una dintre periile cu mâner din argint pe care Raf i le dăduse ca dar de nuntă. Aparținuseră bunicii sale, iar el o încredințase că iubita lui *nonna* ar fi adorat-o. Contesa le ascunsese de naziști într-o cutie, îngropată în fundul grădinii, de unde le scosese cu grijă după ce Raf o ceruse de soție.

Cara și-a trecut peria prin părul ei lung și negru, zâmbind la vederea culorii care îi revenea în obraji. S-a apropiat de șifonier și și-a legat în talie capotul simplu, din bumbac.

Și apoi s-a întâmplat.

O explozie a cutremurat încăperea. Era destul de aproape ca să zguduie geamurile și să clatine din fundații întreaga clădire.

Cara s-a repezit în hol îmbrăcată în capotul ei de casă alb, aproape prăbușindu-se pe scările care duceau la primul etaj, Alphonso era în holul de la intrare și împreună au gonit spre porțile vilei, o mină explodase pe drumul de unde pornea aleea de acces spre casă.

Iar Raf zăcea chiar lângă locul exploziei. Pe asfalt, alături de el, zăceau împrăștiate florile proaspăt culese. Din gură i se scurgea un fir de sânge, iar ochii deschiși îi erau sticloși. Pe drum era un crater imens, chiar în locul în care Luigi Santino o atacase pe Cara.

Raf nu mișca.

Cara s-a repezit spre el. *Mio amato,* a încercat să strige, dar vocea îi era răgușită și nu a reușit să scoată decât un scâncet.

El nu a răspuns,

— *Mio amato?* Te rog, a șoptit ea, strângând la piept trupul lui Raf.

Cara a simțit două brațe moi care au cuprins-o. Contesa se afla acolo, cu ea. Cara s-a întins și a prins mâna mamei lui Raf.

52

ANNIE

Annie a traversat terasa. Perechile stăteau de vorbă la mesele decorate cu lumânări, iar în depărtare femeia pe care Annie o recunoscuse imediat se așeza pe scaunul pe care i-l ținea chelnerul. Annie s-a oprit lângă masa femeii.

— Doamna Ricci?

Katarina Ricci și-a curmat vorba și a aruncat o privire spre chelner, sperând parcă să o salveze.

Dar el a făcut un pas în spate, ca un adevărat profesionist, cu șervetul alb îndoit peste braț.

— Doamnă Ricci, vă rog, vreți să veniți la masa noastră? a zis Annie, în grabă, rostind cuvintele înainte ca ospătarul să se îndepărteze. Poți să aduci un alt scaun pentru *signora* la masa noastră? I-a rugat ea.

Katarina Ricci părea să nu știe încotro să privească. Și-a fluturat mâinile prin aer, iar ochii ei mari priveau spre chelner alarmați.

Din nou gestul acela. Annie și-a încolăcit degetele peste telefonul din buzunar. Îl ținea în mână ca pe un talisman, ca pe o legătură cu trecutul care până acum păruse atât de înșelător.

— Nu, a murmurat ea. Vă rog. Am venit ca să iau masa în liniște. Nu am nevoie de o masă în mijlocul restaurantului. Sunt foarte mulțumită aici, în spate.

„Dar pierzi atât de mult ascunzându-te.”

Signora Ricci a întins mâna după șervet și a început să îl desfacă și să îl întindă îl poală.

— Un pahar de prosecco, te rog, i-a zis chelnerului.

— Desigur, a răspuns el politicos. Dar mai pot pune un scaun la

masa cu vedere spre vale, dacă doriți să o fac.

Annie l-a privit și a încuviințat din cap.

Katarina Ricci continua să se joace cu șervetul, scuturându-l și privind în jur, trecând cu ochii în fugă de colo-colo.

Annie s-a aplecat pe lângă scaunul femeii în vârstă. A băgat mâna în geantă, a scos de acolo jurnalul legat în piele care aparținuse Carei Cartazzo și l-a pus cu grijă pe masă, în fața *signorei* Ricci.

Katarina Ricci și-a dres glasul și și-a turnat un pahar de apă din sticla de pe masă.

— Vă rog, doamnă Ricci. Vreți să veniți la masa noastră și să îmi povestiți?

— Nu știu nimic, a spus femeia.

Dar privirea ei dansa peste volumul legat în piele când a dus paharul cu apă la buze, numai ca după aceea să îl lase jos. Mâinile ei împleteau șervetul fără oprire, până ce l-a făcut tot un nod, încetișor, simțindu-și tremuratul mâinilor. Annie s-a aplecat și a luat șervetul din mâinile Katarinei.

— Vă rog, nu vă vreau răul.

Chelnerul se întorsese, însoțind un cuplu elegant.

— Aceasta este ultima masă pe care o avem, a zis chelnerul, privind cu subînțeles la Annie și Katarina. Cei doi așteptau în spatele lui, în mod evident neobișnuiți să fie nevoiți să aștepte. Bărbatul a privit la ceas, iar femeia a oftat.

— Vă rog, spuneți-mi dacă vreți să mergeți la masa din față, i-a spus ospătarul Katarinei. Depinde de dumneavoastră. Nu vă presează nimeni.

Katarina Ricci a privit către cer. A mormăit ceva, apoi și-a împins scaunul în spate.

Annie a condus-o pe bătrână prin restaurant ca prin vis. Ce urma să spună, habar n-avea. Dar s-a lăsat pe scaunul ei și s-a dat mai aproape

de Luca.

Luca privea țintă la Katarina Ricci, încruntat.

Annie a depus jurnalul Carei Cartazzo pe masă, ca pe un talisman.

— Jumătate dintre pagini sunt rupte, a zis ea. Și a rămas în librăria dumneavoastră decenii de-a rândul.

Chelnerul i-a adus Katarinei Ricci un pahar cu prosecco. Femeia s-a uitat lung la el, apoi l-a ridicat și a luat o înghițitură.

— Jurnalul acesta este din timpul eliberării Cortonei, în iulie 1944. Annie s-a aplecat în față și a coborât glasul. Doamnă Ricci, mama lui Luca are și ea legături cu Villa Rosa. Tatăl ei a fost grădinarul de la vilă în timpul războiului, în ultimele câteva zile, a încercat să adune mai multe informații și a aflat de la Ernesto, cel care ține cafeneaua din sat, că zeci de fermieri locali au căutat adăpost în subsolul de sub librăria dumneavoastră în timpul războiului. Sunteți fiica proprietarei de atunci a librăriei? a întrebat-o Annie.

Katarina se juca cu piciorul paharului.

— Nu, M-am căsătorit cu fiul ei, Nino. Într-un final, a zis, ridicând capul. Dar mama lui s-a aflat acolo în timpul eliberării. A ajutat la salvarea multor oameni din vale, împreună cu...

Annie a scos telefonul. A căutat prin galerie poza făcută fotografiei Evelinei Messina, pe care o găsise în dormitorul de la etaj al Villei Rosa.

— Doamnă Ricci, iertați-mă, dar în seara aceasta sunteți îmbrăcată atât de frumos și asemănarea este remarcabilă.

Annie și-a mușcat buza, căci bărbia îi tremura. Totul condusese aici. O fotografie a unei contese misterioase și un jurnal cu paginile rupte. Două femei dintr-o epocă atât de spectaculoasă, încât până și generația ei se chinuia încă să o înțeleagă.

Katarina Ricci a întors ochii imenși și expresivi spre Annie.

— Înainte de a mă căsători cu Nino Ricci, mă numeam Loretta

Katarina Messina - și, draga mea, am știut cine ești din clipa în care ai intrat în librăria mea.

Annie a simțit mâna lui Luca oprindu-se peste ei. A înecat-o plânsul.

— Mama mea a fost secretara contesei Evelina Messina, Cara Cartazzo, Iar acesta este jurnalul ei. Ea a rupt paginile care lipsesc. Ea și bunica mea, Evelina Messina, m-au crescut după ce tatăl meu, Rafaeli, a fost ucis de o mină de teren în toamna anului 1944. Îmi pare rău. Foarte rău.

Katarinei Ricci îi tremura mâna când a lăsat paharul jos.

Annie a inspirat cutremurată. S-a lăsat pe spate în scaun, neputând să se adune, iar valea dinaintea ochilor ei era toată în ceață.

— Bunica mea a fost devastată de pierderea fiului ei, Annie. Era singurul care îi mai rămăsese, iar după război a devenit o singuratică. Mă tem că la fel s-a întâmplat și cu mama mea, Cara, o pustnică îndurerată de pierderea tatălui meu, Rafaeli. Mama părăsea rareori curtea vilei. De aceea au apărut zvonuri în legătură cu identitatea tatălui meu, iar bunica a refuzat să le dea atenție. Nu spunea decât că sunt sub demnitatea ei. Era foarte încăpățânată și refuza să răspundă acelor bârfe.

— Înțeleg, a oftat Annie.

Katarina și-a lăsat privirea în jos.

— Mă întristează să vă spun că acele bârfe m-au afectat atât de rău, încât nu am simțit niciodată că locul meu este aici. Oamenii din zonă au fost întotdeauna circumspecți în legătură cu mine, iar când eram adolescentă, cei de-o vârstă cu mine mă batjocoreau. Cred că motivul era faptul că eram blondă, ca bunica mea, și nu semănăm deloc cu mama mea, Cara. Am simțit întotdeauna că nu mă aflu în locul potrivit, că nu merit nimic... Că, dacă mama nu ar fi fost însărcinată cu mine, poate că tata nu ar fi plecat să îi culeagă flori de câmp, în

timp ce ea își petrecea dimineţile în pat.

Katarina a scos o batistă din geantă și și-a suflat nasul.

Annie a surprins privirea lui Luca, „Cel puțin, acum știm…”

— Mama a rămas la Villa Rosa, iar contesa Evelina, soacra ei, a insistat să mă crească împreună. Au făcut-o discret. Vedeți, bunica mea a refuzat să vorbească despre război după ce și-a pierdut ambii fii. Iar eu am fost nevoită să suport acele zvonuri. Toată viața mea. Nu te puteam lăsa să înduri aceeași soartă.

Annie a dat din cap. Nu știa ce ar putea să spună.

— Îmi pare rău. Dar au fost timpuri grele. După moartea tragică a tatălui meu, grădinarul Alphonso a părăsit Villa Rosa, pentru că întotdeauna îl adorase pe tata și nu putea suporta să nu-l mai vadă niciodată. Mama mea, Cara, a vorbit întotdeauna foarte frumos despre el, a zis Katarina, zâmbindu-i bravă lui Luca.

În clipa aceea. Emilia s-a așezat pe un scaun lângă Katarina.

Annie a privit spre Luca, iar el a ridicat mâna în care ținea telefonul, îi trimisese un mesaj mamei sale, chemând-o de la hotelul din apropiere, unde stătea.

Annie era înmărmurită.

— În timpul războiului, bunica mea, contesa, colaborase cu Aliații, ca spion, a continuat Katarina. Guvernul britanic i-a cerut să adune informații despre adevărata natură, scopurile, idealurile și principiile fascismului în Italia și despre activitățile germanilor care erau în curs de ocupare a țării. Așa că a fost de acord să înceapă o aventură cu un nazist de rang înalt, pentru a obține de la el informațiile de care aveau nevoie Aliații. Tot ce îi spunea Bruno Klein transmitea britanicilor. Dar… au existat zvonuri că rămăsese însărcinată cu el. Zvonuri îngrozitoare, că îi născuse un copil.

— Bunicul lui Sandro, Nicolas, a părăsit Italia în urma conflictului cu mama sa din cauza apropierii ei de fascism, a zis Annie. Sandro

insistă că el este adevăratul proprietar al vilei și că ar trebui să fie moștenită pe linia fiului celui mai mare al contesei, Nicolas, al cărui moștenitor este Sandro, Katarina a clătinat din cap.

— Aceasta este povestea care îi convine cel mai mult lui Sandro, draga mea, a zis ea. Dar adevărul este că Nicolas era cel cu vederi fasciste, și nu mama lui. Ea l-a luat la rost *pe el.* Iar el a plecat, Annie s-a afundat și mai mult în scaunul ei.

— Annie, îmi pare foarte rău pentru impactul pe care toate acestea l-au avut asupra ta. Eu nu am vrut decât să fii departe de povestea asta, să ai o copilărie liberă. Neîntinată de acest război, Katarina și-a șters o lacrimă rebelă de pe obraz. Dar am stricat totul. Sper că ai avut o copilărie fericită, Annie.

Annie și-a tras mâna de sub cea a lui Luca, pregetând.

— Eu... De ce nu mi-ai spus cine ești în momentul în care am pus piciorul în librărie?

Katarina și-a apăsat mâna peste buze,

— Era prea mult pentru mine... îmi pare rău, a zis, scoțând câteva suspine.

— Prin urmare, Nicolas era cel cu vederi fasciste, nu contesa? a întrebat Emilia, pe o voce blândă.

Annie s-a lăsat pe spate în scaunul ei, mulțumită de răgazul oferit de intervenția Emiliei.

Katarina a încuviințat din cap, iar bărbia îi tremura.

— Nicolas s-a certat cu mama lui la începutul războiului și s-a mutat la Veneția, acolo unde familia contesei deținea un *palazzo* pe Canal Grande. După război, a devenit un prosper om de afaceri în America și nu a mai contactat-o niciodată pe mama lui. Nici după ce a murit tatăl meu... Cred că Nicolas a fost cel care a împrăștiat zvonul că mama lui urma să dea naștere copilului unui nazist, doar ca să își justifice fuga.

Annie a dus mâna la gură de groază. Își simțea sufletul sfâșiat. Sfâșiat de faptul că femeia care stătea în fața el nu o contactase niciodată și de faptul că îi putea fi mama pe care n-o avusese alături.

— Sandro nu este moștenitorul vilei, a spus Katarina, ridicând bărbia și rostind cuvintele cu demnitate. Tu ești moștenitoarea vilei, Annie. Contesa m-a lăsat pe mine moștenitoarea ei. Dar, a clătinat ea din cap tristă, eu sunt mai fericită în librăria soțului meu. Vezi tu, eu l-am adorat, chiar dacă nu l-am întâlnit decât la aproape 60 de ani.

— Prin urmare, proprietarul librăriei, *signor* Ricci, nu este tatăl lui Annie, a zis Emilia. Iertați-mă, am intrat mai târziu în această conversație.

— Când a murit bunica mea, am fost devastată de durere, a zis Katarina. Eram foarte apropiată de ea și trăisem la vilă toată viața. Am luat hotărârea să călătoresc după moartea contesei, pentru că aveam nevoie să mă depărtez de Italia. Simțeam nevoia să las în urmă zvonurile îngrozitoare care o înconjurau chiar și după moarte.

Katarina a scuturat din cap.

— Uneori, distanța este singura care te ajută să înduri durerea, a zis Emilia.

Annie stătea tăcută, copleșită deodată de oboseală, Katarina a încuviințat din cap.

— Am plecat în California și m-am angajat la o librărie din San Francisco, timp de câteva luni. Acolo am întâlnit un client simpatic care venea deseori să cumpere cărți despre arhitectură.

Mâinile lui Annie au încremenit, iar inima a început din nou să îi bată cu putere.

Katarina și-a șters ochii, iar vocea îi șovăia,

— Oscar Reynolds a fost un bărbat fermecător și blând și l-am iubit foarte mult. Era arhitect.

— Papa, a șoptit Annie, Papa.

Katarina a confirmat din cap, a tras aer în piept și a continuat,

— Soția lui Oscar, Valerie, fusese diagnosticată cu cancer în stadiu terminal. Era distrus și nespus de îndurerat, așa cum eram și eu din cauza pierderii bunicii. Amândoi sufeream și am început să petrecem timp împreună. Katarina și-a coborât ochii. Mă tem că lucrurile ne-au scăpat de sub control și când am aflat că eram însărcinată... A clătinat din cap. Nu eram în stare să cresc un copil. Aveam 45 de ani și simțeam că i-aș dărui copilului o existență plicticoasă și mohorâtă. Nu simțeam că merit să fiu mamă. Iar familia Messina nu avea nevoie de alte scandaluri. Așa că m-am întors în Italia după ce te-am născut și am locuit împreună cu mama mea, Cara, la Villa Rosa, până ce ea s-a mutat într-o comunitate pentru pensionari din Florența... Mama iubea vila mai mult decât mine. Întotdeauna am simțit că era casa ei și a contesei. Nu a mea. După plecarea mamei mele, Villa Rosa nu mi s-a mal părut la fel. Nu mai puteam locui acolo, așa că am trecut-o pe numele tău. I-am scris lui Oscar și i-am spus. Măcar atât puteam face.

Annie a ridicat o mână și a dus-o la gât. În tot acest timp crezuse că își pierduse mama, pe Valerie, când de fapt exista o altă mamă, mama ei biologică, aici, în Italia. Poate că nu va înțelege niciodată de ce Katarina nu a încercat să ia legătura cu ea și poate că nu va înțelege niciodată cu adevărat complexitățile celui de-AI Doilea Război Mondial. Cu siguranță, Nicolas i se părea greu de înțeles, ca și Sandro, dar acum. Villa Rosa va avea cu adevărat șansa de a reveni la viață, ba chiar de a trăi mai bine decât înainte de război.

— Poate că de vină este bunica mea, care a permis să se împrăștie prin tot satul zvonul că eu eram copilul ei, născut din aventura ei cu un nazist, fără să îl contrazică... Iar când a murit și am pierdut protecția ei, m-am simțit singură, definită de această identitate... Așa că am plecat să muncesc la librăria din Cortona, m-am îndrăgostit de proprietarul său - într-un alt fel decât îl iubisem pe Oscar - și nu am

mai locuit niciodată la vilă. Am încuiat-o și am părăsit-o, întrebându-mă poate dacă te vei întoarce vreodată la mine.

Annie tăcea. Ceea ce simțise după moartea tatălui ei o uluise. I se păruse de neacceptat ideea că nu fusese fiica lui. Dar acum știa că fusese. Și că străbunica ei era contesa. Femeia care acceptase cu mult curaj să lucreze ca spion pentru Aliați și refuzase să dea vreo atenție zvonurilor care probabil roiseră în jurul ei tot restul vieții. Zvonuri alimentate de propriul fiu, Nicolas, de nepotul și de strănepotul ei, Sandro!

— Pot să-ți spun că mama îl adora pe tatăl tău, Alphonso, i-a spus Katarina Ricci Emiliei. Spunea că era un om minunat.

— Probabil a fost foarte apropiat de părinții tăi, de Cara și de Rafaeli, Poate că avea sentimente părintești față de ei, întotdeauna a fost un om bun, a zis Emilia.

Annie a simțit prezența puternică și sigură a lui Luca alături de ea și a perceput încrederea pe care bunica ei, Cara, o avea față de bunicul lui, Alphonso, grădinar ca și el. Căldura Emiliei și a Katarinei închidea acest mic cerc în jurul ei, iar acum nu se mai simțea deloc singură. Mai era multă muncă de făcut, însă adevărul era un punct de plecare sănătos.

Katarina a întins o mână și a pus-o pe umărul lui Annie.

— Vila este a ta. Voi vorbi cu Sandro și îi voi spune adevărul. A venit timpul să o fac. Înțeleg acum. Nu ai sânge nazist, Annie. Nici pe departe. Și sunt încântată că nepotul lui Alphonso s-a întors după toți acești ani.

— Bun-venit acasă amândurora! a zis Emilia. Și ție, Annie, și ție, Luca!

Annie a întors capul către Luca, iar inima i s-a încălzit văzând bunătatea din ochii lui și tot ce se mai ascundea acolo. Și înțelegea ce se vedea în ochii lui. După atâta timp, era speranță. Valea se întindea

dedesubt, adormită și pașnică, iar luminițele sclipeau pe terasă.

Luca a întins mâna sub lucirea stelelor și a pus-o în mâna ei.